BIBLIJA I HRIŠĆANSTVO
Islamski pogled
Imam Muhammed Širazi

Prevela sa engleskog : Nataša Jevtović

http://www.scribd.com/natashajevtovic

In association with
Imam Shirazi World Foundation
1220 L. Street N.W. Suite # 100 – 333
Washington, D.C. 20005 – 4018
U.S.A.
www.ImamShirazi.com

Second English edition, 2002
Third English edition, 2003

ISBN 1-903323-10-X

© fountain books

fountain books
BM Box 8545
London WC1N 3XX
UK
www.fountainbooks.com

SADRŽAJ

PREDGOVOR ENGLESKOM IZDANJU 4
PRVI DIO 6
SUSRETI 6
Uvod 6
DRUGI DIO 13
ISLAMSKO – HRIŠĆANSKA RASPRAVA 13
Predgovor autora 13
Znanje u islamu 14
Da li je Isus sin Božiji? 17
Položaj Isusa i hrišćana u islamu 19
Prednost islama nad drugim religijama 22
Islamsko učenje 25
Širenje islama 29
Trojstvo 32
TREĆI DIO 36
OSOBINE BOGA I NJEGOVIH POSLANIKA PREMA BIBLIJI 36
Predgovor 36
Bog, prema Bibliji 38
Božji poslanici u Bibliji 41
ČETVRTI DIO 55
ISUS PREMA ČASNOM KUR'ANU 55
Predgovor 55
Marijino začeće, rođenje i imenovanje 56
Allah je odabrao Mariju 56
Pripremanje Marije za njen zadatak 57
Isusovo začeće i rođenje 57
Nakon Isusovog rođenja 58
Isus i njegova majka nisu bili božanske prirode 59
Isus i njegova majka su bili Božiji robovi i sluge 60
Isusova čuda 61
Isus nije umro 63
Isus predskazuje dolazak Poslanika Muhammeda 63
O AUTORU 64

PREDGOVOR ENGLESKOM IZDANJU

"Ima i sljedbenika Knjige koji vjeruju u Allaha i u ono što se objavljuje vama i u ono što je objavljeno njima, ponizni su prema Allahu, ne zamjenjuju Allahove riječi za nešto što malo vrijedi; oni će nagradu od Gospodara njihova dobiti. – Allah će zaista brzo račune svidjeti." (Kur'an, Imranova porodica 3:199)

U potrazi za istinom, mogu se koristiti dva glavna pristupa kako bi se dostigao željeni cilj. Prvi je da se isključivo koristi razum kako bi se došlo do onoga što tražimo, a drugi je da se prošeta kroz razna uvjerenja, ideologije i škole, kako bi se uporedile jedne sa drugima – uz pomoć razumnog obrazlaganja – i kako bi se identifikovalo učenje ili škola mišljenja koji pružaju, van svake sumnje, najbolji način da se dokuči istina.

U ovoj knjizi su predstavljeni kratki radovi autora koji se odnose na dvije religije, od kojih svaka ima oko dvije milijarde sljedbenika – islam i hrišćanstvo. U prvom dijelu, daćemo kao primjer nekoliko susreta između islamskog poslanika Muhammeda, kao i imama njegovog potomstva, i drugih pojedinaca. Time ćemo pokazati kakvi su bili Poslanikovi pristup i ponašanje prema drugima.

U drugom dijelu knjige ćemo prikazati rasprave i diskusije koje je autor vodio sa hrišćanima. U tim raspravama se autor pridržava iste metode i primijenjuje isto ponašanje kao i Poslanik islama i imami njegovog potomstva, koji su ukratko navedeni u posljednjem dijelu ove knjige. Obrađuju se razna važna pitanja, bilo da su opšte ili pravne, istorijske ili naučne prirode, u mirnom i racionalnom okruženju, uzimajući u obzir sljedeći kur'anski ajet:

"Na put Gospodara svoga mudro i lijepim savjetom pozivaj i s njima na najljepši način raspravljaj! Gospodar tvoj zna one koji su zalutali s puta Njegova, i On zna one koji su na Pravome putu." 16:125

Oni koji su došli sa već stečenom percepcijom islama, a koja je obično bila iskrivljena i netačna, bili su u boljoj poziciji da vide istinu o islamu na kraju ove rasprave sa autorom, do te mjere da su bili u mogućnosti da prihvate islam kao svoj način života. Sa muslimanske strane je u ovim raspravama učestvovao najugledniji islamski autoritet u novije vrijeme, pokojni Ajatolah El-Imam Muhammed Uzma Širazi. Rasprave koje su ovdje prikazane vođene su u vrijeme kada je bio u Iraku. Nepotrebno je reći da je pokojni Imam Širazi nastavio ovaj pristup racionalnoj raspravi i naučnom dijalogu sa drugim ljudima tokom svog života, tokom boravka u Kuvajtu (1970-1979) i Iranu (1980-2001) kada je na hiljade ljudi učestvovalo u raspravi sa njim o islamu, od kojih su mnogi kasnije prigrlili islam, a da ni ne spominjem one koji su prihvatili Islam kroz slušanje predavanja ili čitanje njegovih brojnih knjiga kojih je više od 1000. Izvještaji o onima koji su prihvatili islam također su imali odjeka u štampi, sve do njegove smrti 17. decembra 2001.

Ovaj dio je prvi put objavljen na arapskom kao zasebna knjižica sedamdesetih godina dvadesetog vijeka, a prevedena je na engleski kako bi predstavila čitaocima dijaloge u pokušaju da im predstavi islam, koliko god to bilo kratko. Islam je religija logike i razuma koja podstiče traženja znanja, tako da je u skladu sa čovjekovom prirodom. Njegova učenja su pogodna i primjenljiva na svako vrijeme, mjesto i generaciju, tako

da će nam biti korisno da saznamo o islamskom učenju i njegovim zakonima, kao i da pomognemo drugima da nauče kako bi ga prihvatili i primijenili za opšte dobro i veće prosvjetljenje čovječanstva.

U trećem dijelu ove knjige, autor sprovodi kratku i sažetu istragu kontradikcija u Bibliji, od kojih se neke sastoje od lažnih osobina koje se pripisuju Bogu, a druge od lažnih ili nemoralnih osobina koje se pripisuju Božjim poslanicima. Ovaj rad je prvi put objavljen na arapskom jeziku kao posebna knjiga.

Autor odbacuje ideju da su Božji poslanici, koji su među najpravednijim i najpobožnijim osobama u ljudskoj zajednici, eventualno mogli počiniti djela kao što su obmana, preljuba ili čak hladnokrvno ubistvo. Ni ugledni članovi zajednice ne bi se usudili da počine takva djela, a kamoli najplemenitiji od svih ljudi. Oni su postigli takav status samodiscipline, nesebičnosti, pobožnosti i bogobojaznosti da bi čak bilo malo vjerojatno da bi i pomišljali da počine takva djela. U zaključku autor ukazuje na to da je Biblija koju danas imamo na raspolaganju iskrivljena i prepravljena, a time i nepouzdana kao smjernica i izvor upute za čovječanstvo.

U četvrtom dijelu ove knjige predstavljena su neka od učenja iz Kur'ana o Isusu Hristu i njegovoj majci Mariji, neka je mir sa njima. Ova učenja se bave različitim osobinama Isusa i njegove majke, te odgovaraju na pitanja ko je Isus bio i ko nije bio, kakva su bila njegova učenja i od čega se sastojala njegova misija, kao i o njegovom konačnom uzašašću na nebesa.

Izdavač, Z. Olyabek

Oktobar 2002

PRVI DIO

SUSRETI

“Na put Gospodara svoga mudro i lijepim savjetom pozivaj i s njima na najljepši način raspravljaj! Gospodar tvoj zna one koji su zalutali s puta Njegova, i On zna one koji su na Pravome putu.” (Kur’an, Pčela 16:125)

Uvod

Islam se uvijek oslanjao na dijalog i razum kako bi promovisao svoje stavove i širio svoja učenja. Za razliku od islamofobičara koji pogrešno tvrde da je islam proširio svoju poruku uz pomoć mača, islam je privukao pobožne sljedbenike sa četiri strane svijeta uz pomoć razuma, podstičući drugu stranu da razmisli i prostudira ono što ima da kaže. Ovaj pristup dolazi iz Allahovog uputstva iz kur'anskog ajeta: **“Na put Gospodara svoga mudro i lijepim savjetom pozivaj…”** (Kur’an, Pčela 16:125).

Naoružani razumom i logikom, muslimanski vjernici pristupaju svakoj raspravi otvoreno i bez ikakvih predrasuda, jer se zanimaju samo za istinu. Tako se početno polazište za muslimanskog vjernika i njegov stav u takvoj raspravi baziraju na temelju sljedećeg kur'anskog ajeta: **“Da li smo onda mi ili vi na Pravome putu, ili u očitoj zabludi?”** (Kur'an, Saba’ 34:24).

Na tome temelju je autor vodio svoje rasprave s nemuslimanima, kao što se može vidjeti iz izlaganja u ovoj knjizi. Uz ovaj pristup mudrosti i rasuđivanja, postoji i drugi koji ga nadopunjuje, a to je pristup tolerancije, blagosti, ustrajnosti i oproštaja. Slijedeći kur'anske ajete kao što je ovaj: **“i s njima na najljepši način raspravljaj!”** (Kur’an, Pčela 16:125), također je jako podsticano u islamu, a odražava se i u ponašanju posljednjeg Allahovog poslanika Muhammeda, neka je mir s njim i sa njegovom porodicom, kao i sa bezgriješnim imamima od njegovog potomstva.

Imam Ali, neka je mir s njim, prenosi: “Časni Poslanik Muhammed je lično dugovao jednu sumu novca nekom jevreju, te je jednog jutra taj jevrej došao Poslaniku i zatražio svoj novac. Poslanik mu je odgovorio da nema novca, tako da mu nije mogao vratiti dug. Jevrej je rekao, ‘Neću vas ostaviti na miru, sve dok mi ne vratite novac.’ Tada je on ograničio kretanje poslaniku Muhammedu, neka je mir s njim. Budući da je jevrej nametnuo ograničenje Poslaniku i budući da mu je on dugovao novac, povinovao se tome ograničenju. U to vrijeme Poslanik Muhammed nije bio samo Božiji Poslanik, nego i vladar i šef islamske države, te zapovijedao znatnim snagama i imao uticaja. Kada je došlo vrijeme za podnevnu molitvu, Poslanik je klanjao a jevrej je nastavio da stoji pokraj njega dok se Poslanik molio. To stajanje se nastavilo sve do sljedećeg dana, jevrej je nastavio da stoji pokraj Poslanika Muhammeda, neka je mir s njim i njegovom porodicom. Poslanikovi drugovi su se razbjesnili zbog ponašanja toga jevreja i počeli da mu prijete. Prigovarajući zbog njihovog ponašanja, Poslanik ih je upitao: ‘Šta radite?’ Oni su odgovorili: ‘O, Allahov Poslaniče! Jedan jevrej *tebe* drži u pritvoru!’ Poslanik Muhammed je odgovorio : ‘Moj Gospodar me nije poslao da učinim nažao onome ko je pod zaštitom islamske države, niti bilo kome drugome!’ Do podneva sljedećeg dana, nakon što je vidio kakvo je ponašanje Poslanika Islama,

jevrej je rekao: 'Ja svjedočim da nema boga osim Allaha i da je Muhammed Njegov rob i Poslanik... i dajem polovinu svog novca na Allahovom putu'." [1]

Ravnajući se prema kur'anskom ajetu, **"a kada ih bestidnici oslove, odgovaraju: Mir vama!"** (Kur'an, Furkan 25:63), kada je jedan hrišćanin došao do Imama Bakira i podrugljivo mu rekao: "Jesi li ti Bakar (što znači krava)?", imam – neka je mir s njim – mu je odgovorio: "Ja sam Bakir" (što doslovno znači rastavljač znanja, odnosno onaj ko ima najviše znanja od svih ljudi svoga vremena, po čemu je bio poznat). On je opet rekao: "Nisi li ti sin jedne kuharice?" Imam je odgovorio: "To je njezina vještina." Hrišćanin je opet rekao imamu, "Nisi li ti sin izvjesnog nepristojnog crnca?" Imam mu je mirno odgovorio: "Ako govoriš istinu, onda neka joj Allah oprosti, a ako si izrekao laži, onda neka Allah tebi oprosti."

Mirni, uljudni i nenasilni imamovi odgovori doveli su hrišćanina do istine koju je posjedovao i čovjek je dragog srca prihvatio islam. Na takav se način Poslanik Muhammed, neka je mir s njim i njegovom čistom porodicom, odnosio prema drugima, uz blagost i saosjećanje, toleranciju, opraštanje i velikodušnost, tako da je uspio pridobiti srca i umove ljudi. U tom smislu, Allah Svemogući veli: **"Samo Allahovom milošću ti si blag prema njima; a da si osoran i grub, razbjegli bi se iz tvoje blizine..."** (Kur'an, Imranova porodica 3:159).

Na taj način, islam je do danas privukao gotovo dvije milijarde sljedbenika, bez obzira na sve zločine koje su počinili nazovi muslimani u ime islama tokom mnogih vijekova. Ono što slijedi je zapis jednog od brojnih susreta između muslimana i nemuslimana na samom početku objavljivanja islama, prije nekih 1.400 godina.

Iseljenje u Abisiniju

Kada su iskušanja postala previše teška za muslimane na početku misije poslanika Muhammeda, neka je mir sa njim, on je jednoj grupi dao dozvolu da emigrira u Abisiniju (Etiopiju) uz riječi: "U toj zemlji postoji jedan kralj [2] koji nije nepravedan prema ljudima. To je zemlja iskrenih ljudi i trebalo bi da tamo odete sve dok Allah ne donese olakšanje od onoga od čega patite."

Osamdeset i tri muškarca i osamnaest žena iz plemena Kurejš, na čelu sa Dža'ferom ibn Ebi Talibom, napustilo je Meku. Dža'fera, koji je bio rođak Poslanika Muhammeda, izabrao je sâm Poslanik radi njegove hrabrosti i elokvencije u dijalogu, a da ni ne spominjem njegovo znanje i pridržavanje islamskog učenja.

Kada su lideri plemena Kurejš, koji su bili ljuti protivnici i progonitelji muslimana i poslanika Muhammeda u Meki, uvidjeli da su emigranti na sigurnom u zemlji u kojoj su zatražili azil i da su tamo bili pod zaštitom abisinskog vladara, sakupili su se u skupštini i rekli: "Imamo razloga za osvetu u vezi sa onima koji se nalaze kod Negusa. Skupimo nešto novca i poklonimo ga Negusu, kako bi nam predao muslimane, i pošaljimo dvojicu ljudi po vašem izboru koji će se oko toga pobrinuti." Tako su poslani 'Amr ibn El-'As i 'Ammara ibn El-Velid sa poklonima i otplovili su u Abisiniju.

[1] Sheikh al-Sadouq, *Al-Amali,* str. 465.
[2] Bio je poznat kao sljedbenik učenja Isusa Hrista.

Kada su došli na Negusov dvor, pali su ničice pred njim, pozdravili ga i rekli: "Naši ljudi vam daju iskreni savjet. Poslali su nas da vas upozorimo na one koji su došli kod vas, jer su se oni udružili sa lažljivcem, čovjekom koji je došao i počeo da tvrdi da je Božji Poslanik, a niko ga ne slijedi osim glupih. Mi smo ih blokirali u jednom području u našoj zemlji gdje niko ne ulazi i niko ne izlazi, gdje ih ubijaju glad i žeđ. Kada su stvari postale teške, on je poslao svog nećaka kako bi pokvario tvoju vjeru i kraljevstvo. Dakle, čuvajte ih se i predajte ih nama, kako bismo vas osloboditi od njih. Dokaz o tome je činjenica da neće pasti ničice kada ti dođu i neće te pozdraviti tradicionalnim pozdravom iz odvratnosti koju osjećaju prema vašoj vjeri."

Kada ih je Negus pozvao i kada su bili prisutni, Dža'fer ibn Ebi Talib ga je pozdravio sa vrata govoreći: "Božija stranka traži vaše dopuštenje da uđe." Negus je rekao: "Neka to ponovi još jednom..." Dža'fer je ponovio svoje riječi i Negus je rekao: "Zaista, pustite ih da uđu uz Božiju sigurnost i zaštitu." Ušli su, ali nisu pred njim pali ničice.

Negus je rekao: "Šta vas je spriječilo da mi se poklonite?" Oni su rekli: "Mi samo padamo ničice pred Allahom, Koji te je stvorio i dao ti tvoju vlast. Mi smo u ime pozdrava padali ničice kada smo bili idolopoklonici, ali nam je Allah poslao istinskog Poslanika i naredio nam da kao pozdrav koristimo ono što Njemu odgovara, a to je 'Mir', pozdrav ljudi iz raja."[3]

Negus je shvatio da je to istina i da se ona nalazila u Tori i Jevanđelju, a onda upitao: "Koji od vas je zatražio dozvolu da uđe?" Dža'fer je rekao: "To sam bio ja." Negus mu je rekao: "Onda govori."

Dža'fer je rekao: "Ti si kralj i ne dolikuje ti da pred tobom održavamo duge govore. Želim da govorim u ime mojih drugova, pa neka jedan od onih muškaraca progovori, a vi ćete slušati naš razgovor."

'Amr ibn el-'As je rekao: "Onda govori."

Dža'fer je rekao Negusu: "Pitaj ga da li smo mi robovi ili slobodni ljudi, a ako smo robovi koji su pobjegli od svojih gospodara, onda nas vrati njima."

'Amr je rekao: "Ne, oni su slobodni ljudi plemenitog roda."

Dža'fer je rekao: "Jesmo li nepravedno prolili krv koja bi opravdala odmazdu protiv nas?"

'Amr je rekao: "Ni kapi."

Dža'fer rekao: "Jesmo li nepravedno uzeli tuđe bogatstvo koje moramo vratiti?"

'Amr je rekao: "Ni dinara."

Negus je rekao: "Šta onda hoćete od njih?"

'Amr je rekao: "Mi i oni smo bili jedne vjere, vjere naših predaka, ali su je oni ostavili i počeli da slijede drugu."

Negus je rekao Dža'feru: "Koju ste vjeru ranije slijedili i koju slijedite sada? Reci mi istinu."

Dža'fer je rekao: "Što se tiče vjere koju smo ostavili, to je bila vjera Sotone; ranije smo negirali Allaha i obožavali kamenje. Što se tiče vjere koju smo prihvatili, to je

[3] U arapskom jeziku, riječi "on je rekao" koriste se gotovo kao veznici i to ponavljanje je veoma uobičajeno. Pri prevođenju ovoga djela, odlučili smo da sačuvamo njegovu originalnu formu i zato smo ih ostavili, umjesto da ga pretvorimo u dijalog izbacujući neprestano ponavljanje riječi "on je rekao".

Allahova vjera, islam, koju nam je od Njega donio Njegov poslanik, sa knjigom poput knjige sina Marijinog i koja se sa njom slaže."

Negus je rekao: "Govorili ste o veoma važnoj stvari, slobodno se opustite."

Zatim je Negus naredio da se zazvoni zvonom i oko njega su se okupili svi sveštenici i redovnici. Tada im je rekao: "Tražim od vas, tako vam Boga Koji je poslao Jevanđelje Isusu, da li nalazite da će između Isusa i Sudnjeg dana biti poslan još koji Poslanik?"

Oni su rekli: "Jeste, tako nam Boga, Isus je donio vijesti o njemu i rekao: 'Ko vjeruje u njega vjeruje i u mene, a ko ga se odrekne odriče se i mene'."

Negus je rekao Dža'feru: "Šta vam taj čovjek govori? I šta vam naređuje, a šta vam zabranjuje?"

Dža'fer je rekao: "On nam prenosi Allahovu knjigu, nalaže dobra djela i zabranjuje zlo. Naređuje nam da ukazujemo čast našim komšijama, našoj rodbini i siročadi, i naređuje nam da obožavamo samo Allaha Koji nema partnera."

Negus je rekao: "Izrecituj mi dio onoga što on vama recituje."

Tako je on izrecitovao 29. poglavlje, suru Pauk iz Kur'ana:

"U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog! Elif Lām Mīm. Misle li ljudi da će biti ostavljeni na miru ako kažu: 'Mi vjerujemo!' i da u iskušenje neće biti dovedeni? A Mi smo u iskušenje dovodili i one prije njih, da bi Allah sigurno ukazao na one koji govore istinu i na one koji lažu. Zar misle oni koji zla djela rade da će Nama umaći? – Loše prosuđuju! Onaj ko se boji susreta sa Allahom – pa, doći će, sigurno, Dan obećani; a On sve čuje i sve zna! A onaj ko se bori – bori se samo za sebe, jer Allah sigurno može bez svih svjetova biti. Onima koji vjeruju i dobra djela čine preći ćemo, sigurno, preko hrđavih postupaka njihovih, i za ono što su radili doista ćemo ih najljepšom nagradom nagraditi. Mi smo svakog čovjeka zadužili da bude dobar prema roditeljima svojim. Ali, ako te oni budu nagovarali daMeni nekoga ravnimsmatraš, o kome ti ništa ne znaš, onda ih ne slušaj. Meni ćete se vratiti, pa ću vas Ja o onome što ste radili obavijestiti... Oni koji, mimo Allaha, zaštitnike uzimaju slični su pauku koji sebi isplete kuću, a najslabija je kuća, uistinu, paukova kuća, neka znaju!"

Nakon toga je nastavio i izrecitovao 30. poglavlje o Rimljanima iz Kur'ana:

"U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog! Elif Lām Mīm.[4] *Bizantinci su pobijeđeni*[5] *u susjednoj zemlji, ali oni će, poslije poraza svoga, sigurno pobijediti za nekoliko godina – i prije, i poslije, Allahova je odluka – i tada će se vjernici radovati*[6] *Allahovoj pomoći – On pomaže kome hoće, On je Silni i Samilosni – obećanje je Allahovo, a Allah će obećanje Svoje ispuniti, ali većina ljudi ne zna; oni znaju samo spoljašnju stranu života na ovome svijetu, a prema onome svijetu su ravnodušni. A zašto ne razmisle sami o sebi? Allah je stvorio nebesa i Zemlju i ono što je između njih – sa ciljem i do roka određenog. A mnogi ljudi ne vjeruju da će pred Gospodara svoga doista izaći. Zašto ne putuju po svijetu pa da vide kako su završili oni prije njih? Oni su bili od njih jači, i zemlju su orali i obrađivali je više nego što je obrađuju ovi, i poslanici su im donosili jasne dokaze; Allah im nije učinio nepravdu, sami su*

[4] Ovo su slova arapskog alfabeta koja odgovaraju našim slovima A, L, M. Ovo je kodifikovana poruka između Allaha i Njegovog poslanika.

[5] Od strane Persijske imperije.

[6] Ovo kur'ansko predskazanje je uslijedilo prije događaja i kasnije se obistinilo, kada je hrišćanska rimska imperija pobijedila persijsko carstvo.

sebi nepravdu nanijeli. Oni koji su zlo činili završiće najužasnijom patnjom, zato što su Allahove riječi poricali i što su ih ruglu izvrgavali. Allah iz ničega stvara, On će to ponovo učiniti i na kraju Njemu ćete se vratiti…"

Negusove oči, kao i oči njegovih pratilaca, napunile su se suzama. On je rekao, "Recituj mi još tog odličnog govora." Tako je Dža'fer izrecitovao 18. poglavlje iz Kur'ana, suru Kehf (Pećina):

"U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog! Hvaljen neka je Allah, koji Svome robu objavljuje Knjigu, i to ne iskrivljenu, nego ispravnu, da teškom kaznom, koju će On dati, opomene, a da vjernike koji čine dobra djela divnom nagradom obraduje, u kojoj će vječno boraviti, i da opomene one koji govore: 'Allah je Sebi uzeo sina.' O tome oni ništa ne znaju, a ni preci njihovi. Kako krupna riječ izlazi iz usta njihovih! Oni ne govore drugo do neistinu! Pa zar ćeš ti za njima od tuge svisnuti, ako oni u govor ovaj neće da povjeruju? Sve što je na Zemlji Mi smo kao ukras njoj stvorili da iskušamo ljude ko će se od njih ljepše vladati, a Mi ćemo nju i golom ledinom učiniti…"

'Amr je tada želio da naljuti Negusa i rekao: "Oni vrijeđaju Isusa i njegovu majku." Dža'fer je zatim izrecitovao Negusu poglavlje o Mariji iz časnog Kur'ana:

"U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog! I spomeni u Knjizi Merjemu: kada se od ukućana svojih na istočnu stranu povukla i jedan zastor da se od njih zakloni uzela, Mi smo k njoj meleka Džibrila poslali i on joj se prikazao u liku savršeno stvorena muškarca. 'UtječemseMilostivomod tebe, ako se Njega bojiš!' – uzviknu ona. 'A ja sam upravo izaslanik Gospodara tvoga' – reče on – 'da ti poklonim dječaka čista!' 'Kako ću imati dječaka' – reče ona – 'kad me nijedan muškarac dodirnuo nije, a ja nisam nevaljalica!' 'To je tako!' – reče on. 'Gospodar tvoj je rekao: To jeMeni lahko, i zato da ga učinimo znamenjemljudima i znakom milosti Naše. Tako je unaprijed određeno!' I ona zanese i bremenita se skloni daleko negdje. I porođajni bolovi prisiliše je da dođe do stabla jedne palme. 'Kamo sreće da sam ranije umrla i da sam potpuno u zaborav pala!' – uzviknu ona. I melek je, koji je bio niže nje, zovnu: 'Ne žalosti se, Gospodar tvoj je dao da niže tebe potok poteče. Zatresi palmino stablo, posuće po tebi datule svježe, pa jedi i pij i budi vesela! A ako vidiš čovjeka kakva, ti reci: Ja sam se zavjetovala Milostivom da ću šutjeti, i danas ni s kimneću govoriti.' I dođe ona s njim porodici svojoj, noseći ga. 'O Merjemo' – rekoše oni – 'učinila si nešto nečuveno! Ej ti, koja u čednosti ličiš Harunu, otac ti nije bio nevaljao, a ni mati tvoja nije bila nevaljalica.' A ona im na njega pokaza. 'Kako da govorimo djetetu u bešici?' – rekoše. 'Ja sam Allahov rob' – ono reče – 'meni će On Knjigu dati i vjerovjesnikom me učiniti i učiniće me, gdje god budem, blagoslovljenim, i narediće mi da dok sam živ molitvu obavljam i milostinju udjeljujem, i da majci svojoj budem dobar, a neće mi dopustiti da budem drzak i nepristojan. I neka je mir nada mnom na dan kada sam se rodio i na dan kada budem umro i na dan kada budem iz mrtvih ustajao!' To je Isa, sin Merjemin – to je prava istina o njemu – onaj u koga oni sumnjaju. Nezamislivo je da Allah ima dijete, hvaljen neka je On! Kad nešto odluči, On za to rekne samo: 'Budi!' – i ono bude. Allah je, uistinu, imoj i vaš Gospodar, zato se klanjajte samo Njemu! To je Pravi put…"

Kad je završio, Negus je rekao: "Tako mi Boga, Mesija nije rekao ni jednu jotu više od onoga što ovi ljudi govore." Zatim se okrenuo Dža'feru i muslimana i rekao im: "Idite gdje god želite, vi ste na sigurnom u mojoj zemlji. Ko god vas uvrijedi, biće kažnjen. Čak i da mi daju brdo zlata kako bih naudio jednome od vas, ne bih to učinio." Zatim je rekao [Kurejšijama]: "Vratite im njihove darove jer mi nisu potrebni. Tako mi Boga, On nije od mene uzeo mito kada mi je vratio moje kraljevstvo, pa neću ni ja

uzimati mito u ovom kraljevstvu." Tako su se dvojica Kurejšija vratili u nemilosti i odnijeli sa sobom poklone koje su bili donijeli.

Prema nekim komentatorima, sljedeći kur'anski ajet je objavljen o Negusu i njegovim drugovima: *"Kada slušaju ono što se objavljuje Poslaniku, vidiš kako im liju suze iz očiju jer znaju da je to Istina."* (Kur'an, Trpeza 5:83).

Negus prihvata islam

Negus he prihvatio islam i tajno povjerovao u Poslanika. Rekao je: 'Da imam mogućnosti da posjetim Poslanika, to bih učinio.' Poslanik mu je pisao i predložio mu da oženi Umm Habibu, Ebu Sufjanovu kćerku. Ona je emigrirala u Abisiniju sa svojim suprugom Ubejdullahom ibn Džahšem, koji je tamo umro. Poslanik je oženio Negusa sa Umm Habibom i odredio za miraz četiri stotine zlatnih dinara. Halid ibn Sa'id ibn el-'As se pobrinuo za svadbenu ceremoniju. Poslanik je također pisao Negusu moleći ga da mu pošalje nazad ostale drugove. On ih je prevezao u dva broda sa Amrom ibn Ummejom i stigli su do Allahovog Poslanika kada je oslobodio Hajbar 7. godine po hidžri ili 628. godine nove ere. Kada je Negus umro 9. godine po hidžri – oko 630. godine nove ere – Poslanik je to istog dana objavio, otišao u džamiju i proučio pet tekbira. Obraćajući se svojim drugovima, tada je rekao: 'Tražite oprost od Allaha za vašeg brata', a zatim je Časni Poslanik obavio za njega molitvu za mrtve.

Delegacija abisinskih sveštenika

Poznato je da je, dok je Allahov Poslanik bio u Meki, posjetilo ga je dvadesetak hrišćana iz Abisinije koji su čuli vijesti o Poslaniku. Našli su ga u svetoj džamiji, sjeli pored njega i porazgovarali sa njim, ispitivajući ga o prisustvu Kurejšija koji su bili na svojim uobičajenim okupljanjima širom Kabe.[7] Nakon što su završili sa ispitivanjem Allahovog Poslanika, on je pozvan on ih je pozvao da bi im recitovao Kur'an. Dok su slušali Kur'an, iz očiju su im tekle suze. Oni su se tada odazvali na njegov poziv i povjerovali u njega, pošto su ga prepoznali iz opisa o njemu koji se nalaze u njihovim knjigama.

Kad su ustali i otišli, Ebu Džehl i jedna grupa Kurejšija su ih zadržali i rekli im: "Kakva ste vi jadna grupa, poslali su vas u izvidnicu pripadnici vaše vjere kako biste im donijeli podatke o čovjeku Muhammedu, a čim ste sjeli da porazgovarate sa njim, ostavili ste svoju vjeru i povjerovali u ono što govori. Nisam nikada vidio gluplju delegaciju od vaše." Oni su mu odgovorili: "Neka je mir sa vama, nećemo se utrkivati sa vama u neznanju, vama vaši običaji a nama naši, mi ne želimo da zanemarimo ono što je dobro." Tada su objavljeni sljedeći ajeti:

"Oni kojima smo dali Knjigu prije Kur'ana, vjeruju u nj, a kad im se kazuje, govore: 'Mi vjerujemo u nj, on je istina od Gospodara našeg, mi smo i prije bili muslimani.' Oni će dobiti dvostruku nagradu zato što trpe i što lijepim zlo uzvraćaju i što od onoga što im dajemo udjeljuju; a kada čuju besmislicu kakvu, od nje se okrenu i

[7] Ka'bah je četvrtasta građevina u velikoj džamiji Meke, koja simbolizira Božiju kuću.

reknu: 'Nama naša djela, a vama vaša djela; mir vama! Mi ne želimo društvo neukih'." (Kur'an, Kazivanje 28:52-55).

I u moderno doba, ljudi i dalje nastavljaju da prihvataju islam kao svoj način života, nakon proučavanja njegovog učenja i shvatanja istinitosti njegove poruke. Mnogi svjedoče o svojoj novoj spoznaji i značajnom uticaju koji je islam imao na njihov život. Evo nekoliko primjera ovih svjedočenja.

Zašto su odabrali islam kao svoj način života?

Poznati francuski mislilac, profesor **Roger Garaudy** (1913-2012) govori o veličini islama i tajni koja se krije iza transformacije njegovog života:

"Samo u slijeđenju islama svijet može pronaći izlaz iz svoje krize. Islam drži ključ za reformu. On ima dvije važne osobine: sublimaciju i duh grupe. Kur'an nas uči da u bilo kojoj pojavi, u bilo čemu, tražimo znak od Allaha i simbol višeg postojanja koje pokreće prirodu, društvo i nas same. Glavni cilj religije je postizanje harmonije i jedinstva koji dolaze od Allaha i Njemu se vraćaju. Spremnost da ispuni Božiju volju jeste ono što daje čovjeku njegovu ljudskost.

Više nego ikada ranije, Zapadu je potreban islam. Islam može dati značaj životu i smisao istoriji. On može promijeniti zapadnjačke metode razdvajanja nauke od mudrosti, razmišljanja od sredstava i razmišljanja od rezultata. Islam nikada nije izgradio zid između nauke i vjere. Naprotiv, on ih zajedno veže kao nerazdvojivu cjelinu... Islam poziva čovjeka da istražuje i traži konačni kraj i svoju sudbinu. U našim zapadnim društvima, rastrzanim individualizmom, islam može oživjeti nadu u ovaj naš svijet koji srlja prema samoubistvu."

Marmaduke (Muhammed) Pickthall (1836-1936), poznati engleski književnik koji je preveo značenja Kur'ana:

"Ne postoji nikakva ovosvjetska milost koju bi čovjek uživao a da je veća od stanja sreće i zadovoljstva nakon što ga Allah uputi do islama: vidjeti ovosvjetske i onosvjetske istine kroz svjetlo islama, razlikovati između dobra i zla i između puta sreće i puta bijede. Ja se uz veliku zahvalnost klanjam Allahu, za ovu veliku milost kojom me je obdario, koja je preplavila moje biće istinskom srećom i učinila da stojim u sjeni ovog velikog, plodnog stabla islamskog bratstva i porodice."

Dr. Murad Wilfried Hofmann (1931-), bivši njemački ambasador u Alžiru i Maroku:

"Niko koje iole upoznat sa kulturnim fenomenima, bez obzira na geografski položaj, neće negirati da će budući razvoj njegovog svijeta biti pod uticajem, ako ne predusnim, onoga što će se dogoditi u muslimanskom svijetu i u samom islamu. Hoće li se islam, kao posljedica, pokazati kao baš ona terapija koja bi mogla da spasi zapadno društvo od samoga sebe?"

DRUGI DIO

ISLAMSKO – HRIŠĆANSKA RASPRAVA

“Reci: ”O sljedbenici Knjige, dođite da se okupimo oko jedne riječi i nama i vama zajedničke: da se nikome osim Allahu ne klanjamo, da nikoga Njemu ravnim ne smatramo i da jedni druge, pored Allaha, bogovima ne držimo!” Pa ako oni ne pristanu, vi recite: ”Budite svjedoci da smo mi muslimani!” (Kur’an, Imranova porodica 3:64)

Predgovor autora

Svaka hvala pripada Allahu, Gospodaru svijetova, neka je mir i blagoslov sa Svetim poslanikom Muhammedom i njegovim svetim potomstvom. Ova knjiga je zbirka rasprava i dijaloga održanih sa hrišćanima koji su došli da me vide i raspitaju se o islamu i koji su ga prihvatili kao rezultat upute koja se pojavila iz rasprave. U tim raspravama, naš glavni cilj je bio da ih uputimo na pravi put, bilo kroz intuitivne ili filozofske rasprave, bilo kroz propovijedanje ili poziv u islam, bilo kroz temeljite dijalektičke argumente. Međutim, uložen je svaki napor kako bi se izbjegle bilo kakve kontroverze tokom ovih razgovora, koje bi mogle povrijediti drugu stranu.

Tokom rasprave, otkrio sam jednu zanimljivu stvar: to da ni jedan od njih nije bio tvrdoglavi hrišćanin koji negira istinu nakon što je sazna. To je ostao faktor otkupljenja tokom naših razgovora. Tokom perioda od petnaest godina, posebno nakon prevrata koji se desio 14. jula (1958. u Iraku), sve dok sam bio prognan iz Kerbele (Irak) u Kuvajt 1971. godine, održao sam razgovore i rasprave sa nekoliko stotina sljedbenika različitih religija i ideologija, kao što su zejditi, hrišćani, sabejci, jezidi, baasisti, egzistencijalisti i komunisti, ali nisam naišao ni na jednu tvrdoglavu usijanu glavu ili osobu, osim možda jedne. Bio je to glavni sekretar Baas partije u jednoj od iračkih pokrajina, sa kojim su održane rasprave i koji je pokazao puno upornosti i tvrdoglavosti. Imao sam rasprave o islamskim uvjerenjima i zakonima sa velikim brojem pojedinaca i grupa, uglavnom mladih ljudi, od kojih su mnogi imali, u različitoj mjeri, neke sklonosti prema istočnim ili zapadnim ideologijama. Ne bi bilo pretjerano reći da sam vodio razgovore sa oko deset hiljada ljudi.

Ponekad bih naišao na tvrdoglave pojedince, ali ih je bilo najviše četiri ili pet posto. Međutim, u tim susretima, nikada nisam naišao na osobu sa predrasudama koja je bila u stanju da predstavi solidno znanje sa uvjerljivim argumentima. U stvari, takve osobe se uglavnom drže svojih uvjerenja i argumenata, insistirajući na njima iako su uzdrmani temelji njihove vjere i misli. Velika je šteta što nisam mogao zabilježiti detalje tih rasprava, što bi dovelo do detaljne i korisne knjige. Sve te rasprave, razgovori i sastanci održani su sa različitim osobama i sljedbenicima raznih religija i uvjerenja koji su se ili slučajno našli u mojoj blizini ili su bili pozvani da prisustvuju razgovorima.

Nakon što su umrli veliki ajatolah Sejjid Ebul-Hasan Isfahani (1356. po hidžri / 1937. godine n.e.) i veliki ajatolah Sejjid Husein Kumi (1366. po hidžri / 1947. godine n.e.),

vrhovno vjersko vođstvo je prešlo na moga oca, velikog ajatolaha Sejjida Mirzu Mahdija Širazija. Od tada sam neprestano primao veleposlanike, strane zastupnike, ministre i političke vođe koji su nas redovno posjećivali u Kerbeli. Moj pokojni otac je imao običaj da sa njima razgovara o raznim vjerskim temama, a tokom toga dugog perioda i čestih sastanaka, ja se nisam osjećao bespomoćan i bio sam u stanju da odgovorim na bilo koje pitanje. Najčešće smo postizali uspjeh u uvjeravanju ljudi da su islamska učenja ispravna, daje neophodno primijeniti islamske zakone u životu i da islam nudi najbolja rješenja, učenja i zakone za spas čovječanstva.

U ovoj knjizi sam predstavio rasprave koje su dovele do obraćenja na islam desetoro hrišćana tokom sedam debata. Opisao sam sve događaje onako kao su se dogodili, bez ikakvog dodavanja, jedino sam izbrisao one dijelove koji u više navrata govore o Poslaniku islama i dokazima njegovog poslanstva. Čitalac će primijetiti jednostavan stil dijaloga koji je upotrijebljen kako bi koristio sagovornicima. Recimo još i to da sam onima koji su prihvatili islam najčešće predlagao da usvoje islamske imena, a također sam im ugovarao i ponovni brak – kao mjeru opreza – prema islamskim bračnim propisima.

Imao sam običaj da im poklanjam primjerke Kur'ana i drugih islamskih knjiga. U ovom uvodu, cilj nam je da naglasimo da islam nije bio i da nikada neće biti poražen na bilo kojem polju. Islam nema slabosti ili mane u svojim principima, u bilo kojem smislu te riječi. Ne postoji mogućnost da bi bilo koja religija mogla odvesti čovječanstvo prema spasenju bolje od islama, ili čak onoliko dobro kao i on. Kada bi ljudi na ovome svijetu pozavali islam onako kako je bio objavljen poslaniku Muhammedu, oni bi pojurili da ga draga srca prihvate, osim onih tvrdoglavih i ograničenih kojih je vrlo malo. To važno pitanje sam lično doživio u cijelom svom istraživačkom radu i raspravama.

Muhammed Širazi

Znanje u islamu

Neki od mojih prijatelja koji su studirali na Bagdadskom univerzitetu uvijek su učestvovali u raspravama i debatama o islamu. Jednog dana, grupa studenata sa medicinskog fakulteta je došla do mene i rekla da su imali profesora Amerikanca koji je bio imenovan za profesora na njihovom fakultetu. Naizgled, bio je to pametan čovjek koji je nastojao da pronađe istinu. Postavljao je mnogo pitanja o islamu i bio je impresioniran islamskim načinom života.

Kada su zatražili od mene da se sastanem sa njim i da razgovaramo o islamu, nisu bili sigurni da će on biti uvjeren nakon rasprave. Rezervisao sam za njih datum u svom dnevniku i rekao da će sa Allahovom milošću on biti inspirisan da prihvati islam. Studenti su se nasmiješili i zapitali se kako će američki profesor tako lako prihvatiti islam. Pitao sam ih jesu li mislili da je islam prihvatljiva vjera, ili možda nisu bili sigurni u moje sposobnosti tumačenja islama, ili je možda profesor bio previše tvrdoglav da prihvati istinu, čak i nakon što je razumije. Studenti su šutjeli. Nisu mogli da kažu da je njihov profesor tvrdoglava osoba jer su ga već pohvalili za njegovu pravednost.

Otišli su da nađu način kako bi ga uvjerili da kao njihov profesor dođe u Kerbelu (koja se nalazi na sto kilometara udaljenosti od Bagdada), uprkos činjenici da profesor nije

vjerovao u posjećivanje svetih mjesta. Predložio sam im da ga dovedu u Kerbelu samo na odmor. Usput budi rečeno, datum našeg sastanka padao je na Bajram.

Kada je profesor došao, grupa ljudi je već bila došla na moj prijem kako bi čestitala Bajram. Pozdravio sam ga i upitao, nakon nekoliko kurtoaznih riječi, kako mu se dopao Bagdad i njegovo muslimansko stanovništvo. Nakon što je opisao svoje utiske o Bagdadu i muslimanskom narodu, rekao sam mu da nije još ništa vidio od islama i muslimana, inače bi bio mnogo više iznenađen. Kada je upitao kako, rekao sam mu: "Islam, na primjer, insistira na tome da njegovi sljedbenici steknu znanje, do te mjere da to čini obaveznim za sve ljude i sve žene." Nastavio sam da objašnjavam neke od prednosti znanja i mudrosti prema islamskom shvatanju i nagrade koje su obećane za traženje znanja. Dodao sam: "Islam ne podstiče svoje sljedbenike da uče samo religijske nauke, kako to neki tvrde, nego ih podstiče da steknu svaku vrstu znanja, do te mjere da su vjerske vlasti izdale fetve o tome da je sticanje znanja u svim važnim naukama i tehnologiji obvezno za svakoga u zajednici, osim ako, ili sve dok se ne odškoluju stručnjaci na tim poljima i sve dok zajednica ne postane samodovoljna." Naveo sam riječi Poslanika Muhammeda (neka je Allahov blagoslov sa njim i sa njegovim potomstvom), koji je rekao: *"Obavezno je za svakog muslimana, čovjeka ili ženu, da stiče znanje."* [8] U ovom hadisu, časni Poslanik ne ograničava znanje na bilo koje specifično polje, kao što je religija, Kur'an ili inženjering. Na isti način, imam Ali (neka je mir s njim) je izjavio: *"Osoba se cijeni prema svojim sposobnostima i vrlinama."* [9] Prije njih je časni Kur'an postavio pitanje: **"Zar su isti oni koji znaju i oni koji ne znaju?"** (Kur'an, Skupovi, 39:9). Drugim riječima, oni koji poznaju sadržaj Kur'ana nisu jednaki sa onima koji ga ne poznaju. Slično tome, onaj ko posjeduje znanje iz oblasti medicine ne može biti jednak onome ko ne poznaje medicinsku nauku, a vrhunski matematičar nije jednak onome koji ne zna ništa o tome. Isto tako se može vršiti poređenje u oblasti nauke o atomima, istorije, politike, ekonomije, itd.

Pažljivo slušajući ove činjenice, doktor je bio prijatno iznenađen. Tada sam mu rekao: "Čak štaviše, Časni Poslanik je podstakao svoje drugove da idu u potragu za znanjem i mudrosti čak i u najudaljenije dijelove svijeta, u dubine mora i u svemirska prostranstva. Časni Poslanik je rekao: *"Tražite znanje, pa makar to bilo u Kini."* [10] "Možete zamisliti," rekao sam profesoru, "kako je teško i naporno u ono vrijeme bilo putovati iz Medine (u današnjoj Saudijskoj Arabiji) u Kinu, i koliko je vremena trebalo da se tamo stigne? Vjerojatno je putovanje trajalo godinu dana. Osim toga, u Kini nije bilo ni traga od vjerskog znanja i islamske nauke. Samo su se drevne vjere i svjetovno znanje tamo naučavali."

"Nije li to", upitao sam, "jedan od najboljih dokaza da je islam religija znanja i mudrosti koja podstiče sticanje svakog znanja i nije li, kao takav, vjera istine? Da je islam lažna religija, izbjegavao bi znanje i intelekt, jer svaka laž izbjegava istinu kako tajne njene obmane ne bi izašle na vidjelo."

Tada sam mu rekao da je prvo poglavlje časnog Kur'ana koje je bilo objavljeno Poslaniku, prema nekim islamskim učenjacima, bilo poglavlje "Ugrušak". Ono počinje sa naredbom Svemogućega, **"Čitaj, u ime Gospodara tvoga koji stvara, stvara čovjeka od ugruška! Čitaj, plemenit je Gospodar tvoj, koji poučava peru…"** (Kur'an, Ugrušak, 94:1–4).

---

[8] 'Awali al-Le'ali, tom 4, str. 70; Bihar al-Anwar, tom 1, str. 177.
[9] *Man la-Yahdhuruhul-Faqih*, tom. 4, str. 389, hadis br. 5834.
[10] *Wasa'el al-Shi'a,* tom 18, str. 14, hadis br. 20.

Uzvišeni Allah je u ovom poglavlju spomenuo "čitanje i pisanje" jer ove dvije vještine predstavljaju temelj za učenje i ključ znanja. Tu je još jedan važan hadis od Poslanika, koji kaže: *"Kada bi znanje bilo u Plejadama,*[11] *stanovnici Farsa (Perzije) bi ga odande dohvatili."* [12] Ako uzmemo u obzir da Fars označava zemlje van Arabije, baš kao što se nearapski svijet naziva *Adžem*, možemo reći da se hadis odnosi na nedavne ekspedicije na Mjesec. Ovdje se nalaze neke dobre vijesti za čovjeka, da dospije do bilo koje planete u sazviježđu Plejada, koje su na daleko većoj udaljenosti od planeta sunčevog sistema.

Drugim riječima, možemo reći da je ovaj Poslanikov hadis u stvari skrivena naredba, koja znači: "O ljudi ovoga svijeta, odletite do dubina svemira, sve dok ne dođete do udaljenih zvijezda poput Plejada." Dakle, mi smo čekali dan kada će čovječanstvo doći do Plejada. "Kao što znate," rekao sam profesoru, "kada su ruski naučnici lansirali prvi vještački satelit, neki od hrišćanskih naučnika i sveštenika su protestovali i tvrdili da je ruski čin bio protivan nebeskim silama, dok su islamski naučnici čestitali čovječanstvu na izvanrednom uspjehu nauke u tom pogledu. Oni su taj uspjeh shvatili kao manifestaciju i dokaz ispravnosti predviđanja izreka svetog Poslanika Muhameda."

Nakon toga sam mu rekao da je imam Ali, koji je bio učenik i nasljednik časnog Poslanika i koga su svi muslimani prihvatili kao velikog vođu i ukazali mu visoko poštovanje, izjavio sljedeće: *"Pitajte me o načinu funkcionisanja nebesa jer ih poznajem bolje od načina funkcionisanja zemlje."* [13] Pitao sam ga zar nije ova izjava bila dokaz da je detaljno poznavao astronomiju, te da je ono što je savremeni čovjek danas otkrio njemu već bilo poznato prije četrnaest vijekova, dok su tokom pet hiljada godina filozofi mislili da je nemoguće da se čovjek vine u nebo.

Svaka moja rečenica je izgleda duboko dirnula doktora i pogodila ga kao munja. Ove riječi su mu potpuno zaokupile um i jasno su se mogli vidjeti znaci strahopoštovanja i čuđenja na izrazima njegovog lica. Tada sam mu ispričao da u časnom Kur'anu postoji ajet o osvajanju svemira i okeana. Taj ajet glasi: **"O družine džina i ljudi, ako možete da preko granica nebesa i Zemlje prodrete, prodrite, moći ćete prodrijeti jedino uz veliku moć!"** (Kur'an, Milostivi, 55:33). Vjerski učenjaci su protumačili ovu moć kao moć nauke.

Sastanak je trajao više od sat vremena. Na kraju sam ga upitao da li je bio zadovoljan saznanjem da je islam univerzalna vjera i da je Muhammed ibn Abdullah (neka Allah blagoslovi njega i njegovo potomstvo) Poslanik Svemogućeg Boga. Doktor je pognuo glavu, razmišljajući o onome što sam rekao. Pošto je šutio, ja sam rekao: "Nadam se da ćete prihvatiti islam i povećati vaše znanje sticanjem znanja o vjeri, kao što Uzvišeni Allah kaže u Svojoj svetoj knjizi: **"Allah će na visoke stepene uzdignuti one među vama koji vjeruju i kojima je dato znanje."** (Kur'an, Ona koja se raspravlja, 58:11). Zahvaljujući Allahovoj milosti, vi već posjedujete karakteristike pronicljivosti i mudrosti. Jedina stvar koja preostaje je da sebi dodate vrline vjerovanja i vjeru u islam." Tada sam mu objasnio da prihvatanjem islamske vjere neće ništa izgubiti. Nakon primjetne tišine i dubokog razmišljanja, doktor je rekao: "Kako treba da prihvatim islam?"

---

[11] Plejade ili "Sedam sestara" su grupa zvijezda u sazvježđu Bika, od kojih su neke plavobijeli divovi i jasno se mogu vidjeti golim okom.
[12] *Bihar al-Anwar,* tom 1, str. 195, hadis br. 16.
[13] *Bihar al-Anwar,* tom 39, str. 108, hadis br. 13.

Rekao sam mu da očituje svoju vjeru uz pomoć tri izjave: “Svjedočim da nema drugog boga osim Allaha i svjedočim da je Muhammed Njegov rob i poslanik.” Pored te dvije izjave, pitao sam ga da prihvati autoritet imama Alija i ostalih (jedanaest) imama. On je to ponovio u skladu sa mojim uputstvom.

Nakon toga je zatražio od jednog od naših prijatelja, koji je bio njegov učenik i naš prevodilac, da ugovori sat vremena nedeljno kako bi ga naučio principe i pravila božanske vjere islama. Okupljeni ljudi su mu čestitali i doneseno je osvježenje. Okupljeni su se razišli, svi ponavljajući riječi: “Hvala Allahu, Gospodaru svijetova.”

Da li je Isus sin Božiji?

Jedan od mojih prijatelja, trgovac mješovitom robom, jedan dan je došao kod mene i rekao da je njegov brat inženjer koji se školovao u Italiji. On i još dvije osobe iz Kerbele su se oženili Italijankama hrišćanske vjere. Ovaj brat je razgovarao o islamu i hrišćanstvu sa svojom suprugom, ali je ona sumnjala u istinitost islama. Ta je žena, baš kao i njen suprug, takođe bila školovana osoba. Osim toga, ona je također posjedovala bogato hrišćansko vjersko znanje, jer je njen otac bio hrišćanski učenjak.

Moj prijatelj trgovac mi je zatražio dozvolu da ih dovede meni s namjerom da će ih možda Allah blagosloviti i da bi oni mogli prihvatiti islam. Odvojio sam vrijeme za njih da dođu i da me vide. Trgovac je dodao da je, prema riječima njegovog brata, njegova supruga bila veoma obrazovana i dobro upućena u publicistiku, kao i u vjersko znanje. Rekao je da će ona iznositi mnoge argumente u raspravi. Odgovorio sam: “Nadam se da će mi Svemogući Allah pomoći da govorim riječi istine.” Takođe sam savjetovao mom prijatelju trgovcu da dovede tri mladića, zajedno sa njihovim ženama, tako da bi se rasprava mogla organizovati sa svima njima. Trgovac je obećao da će pokušati dovesti sve njih zajedno, ali je izrazio sumnju da će moći da ih okupi jer je samo jedan od njih, njegov brat, bio pobožni i vjeran i jedva čekao da njegova žena uvidi istinu i prihvati islam, dok su druga dvojica bila lišena takvih osobina. Podsjetio sam ga na poslovicu: “nećete saznati sve dok ne probate.”

Nakon nekoliko dana, on se vratio kod mene i pitao da li bih mogao da ih vidim te večeri, pa sam rekao: “Više ste nego dobrodošli.” Nakon večernje molitve, otišao sam do svoje kuće. Tri mlada inženjera zajedno sa svojim suprugama, kao i prijatelj trgovac, došli su u moju kuću. Tokom naše rasprave, muževi hrišćanskih žena su bili prevodioci.

Pitao sam te žene koja je njihova vjera i rekle su da slijede hrišćansku religiju. Upitao sam ih zašto su postale hrišćanke. Jedna od njih je namignula drugoj i rekla da vjeruje u hrišćanstvo jer je prihvatila Isusa Hrista kao Božijeg sina. Ja sam upitao: “Ko vam je rekao da je Isus Hrist bio Božji sin?” Odgovorile su da svi ljudi vjeruju tako. Ja sam opovrgnuo njihovu tvrdnju riječima: “Ovo nije točno. Zar ne znate da je sadašnji broj stanovnika na svijetu veći od tri milijarde, od čega su samo 800 miliona hrišćani? Prema tome, ostali ljudi na svijetu ne vjeruju da je Isus Božiji sin.” U ovoj fazi razgovora, žene su šutjele jer nisu imale protivargument. Onda sam dodao: “Osim toga, ne vjeruju svi hrišćani da je Isus sin Božji, a većina njih vjeruju da je bio ljudsko biće.”

Tada je jedna od tih žena upitala da li bih mogao reći da milioni hrišćana, uključujući velike naučnike, pustinjake, monahe i časne sestre, lažu da je Isus bio sin Božji.

Postavio sam im isto pitanje, da li bi na sličan način mogle reći da više od dvije milijarde nehrišćana, uključujući i velike naučnike, pobožne i učene ljude, laže da Isus nije bio sin Božji.

Žene su neko vrijeme šutjele. Onda su me zamolile da dokažem Muhammedovo poslanstvo i da odgovorim na pitanje na kojoj osnovi želim da ih uputim ka islamskoj vjeri. Rekao sam: "Poslanik Muhammed je činio čuda, tvrdio je da je poslanik a njegova tvrdnja nije bila u suprotnosti sa razumom, stoga vjerujemo u njega." Ona me je zamolila da obrazložim svoja tri razloga, i ja sam joj to objasnio na sljedeći način:

1. "Činjenica da je Muhammed tvrdio da je Božiji poslanik je prilično jasna i nije potrebno nikakvo obrazlaganje, budući da i vi priznajete da je on to tvrdio." Ona je potvrdila moju prvu afirmaciju.

2. "Poslanik islama je činio čuda kako bi dokazao svoje poslanstvo od kojih je dovoljan sam časni Kur'an, jer nudi izazov ljudima u svijetu da sastave makar jedno poglavlje kao što su poglavlja u Kur'anu, ali niko to nije mogao da učini."

Pitala me je zbog čega ljudi u svijetu nisu mogli donijeti bilo kakav dokaz protiv Kur'ana. Odgovorio sam: "To je slično Isusu koji je oživljavao mrtave, dok niko od jevreja nije imao takvu moć." Ona je primijetila, "Kur'an je riječ." Odgovorio sam: "Da, naravno, ali ta riječ nije kao riječ ljudi, ona je nešto natprirodno, a to je razlog iz kojega ljudi ovog svijeta nisu mogli napisati niti jedno slično poglavlje. Da Muhammed nije bio Božiji poslanik, ne bi mogao donijeti knjigu poput Kur'ana koja je više od ljudskih riječi.

3. Tada sam joj objasnio svoj treći razlog: "Njegova tvrdnja nije bila protivna razumu. Ponekad je moguće da neko može nešto tvrditi i činiti izvanredna djela, a da njegova tvrdnja bude protivna razumu. Ako je njegova tvrdnja u suprotnosti sa razumom, to je dokaz da njegovo djelo nije Božija izjava. Na primjer, ako neko tvrdi da sunce može proizvesti hladnoću i kao dokaz svojoj tvrdnji izvrši neka izvanredna djela kako bi izazvao pomračenje Sunca, onda možemo reći da ovo njegovo djelo i pomrčina Sunca nisu čudo od Boga, nego da se radi o činu koji je postignut kroz čarobnjaštvo, žongliranje ili neprirodno djelo. Sa druge strane, prilično je očigledno da tvrdnje poslanika Muhammeda nisu nikada bile u suprotnosti sa razumom."

Zatim je Italijanka ponovila svoju prvu tvrdnju, govoreći: "Ako Isus Hrist nije bio sin Božji, čiji je onda bio sin?" Upitao sam je da li je čula za Adama i Evu. Ona je odgovorila: "Da, Adam i Eva su bili prvi ljudi na zemlji, kao što je to navedeno u Bibliji." Tada sam rekao: "Ko je bio otac Adama i Eve?" Ona je odgovorila: "Adam i Eva nisu imali oca." Pitao sam: "Kako su došli na ovaj svijet?" Ona je odgovorila: "Po nalogu Svemogućeg Boga." Tada sam joj objasnio da je Isus došao na svijet na sličan način, po nalogu Svemogućeg Boga, bez oca. Ona je šutjela. Pošto je moj argument ostavio na njih veliki utisak, nastavio sam da ističem ovim hrišćankama da islam veoma mnogo poštuje Isusa Hrista i njegovu majku Mariju. Počeo sam da hvalim i slavim djevicu Mariju (neka je mir sa njom) a zatim ih upitao: "Šta vas spriječava da prihvatite ovu religiju koja gaji visoko poštovanje prema vašem Poslaniku (Isusu) i njegovoj majci?"

Žene su bile vrlo iznenađene kada sam govorio o tome kako islam veoma mnogo poštuje Isusa i njegovu majku. Tada sam im rekao: "Sada ću vam donijeti našu svetu knjigu, časni Kur'an, kako biste vidjeli svojim vlastitim očima koliko on hvali i poštuje poslanika Isusa i njegovu majku Mariju. Tu je i cijelo jedno poglavlje u Kur'anu koje se zove Marija." Tada sam uzeo Kur'an, otvorio poglavlje Merjem i pokazao im.

Okretao sam stranice pred njima, jednu po jednu, pokazujući im svaki ajet koji se odnosi na Mariju u tom poglavlju.

Nakon takvih argumenata i razgovora, islam je našao put do njihovih srca i naučio sam ih kako da ponove izjavu o prihvatanju islamske vjere:

“Svjedočim da nema boga osim Allaha, Koji je Jedan i nema partnera, i svjedočim da je Muhammed Njegov rob i poslanik. I svjedočim da su Ali i njegovi potomci bezgriješni nasljednici Allahovog poslanika.” One su iskreno ponovile ova tri svjedočenja vjere, na arapskom kao i na njihovom jeziku. Na kraju je posluženo osvježenje. Njihovim muževima je savjetovano da nauče svoje žene islamskim propisima. Na poklon su dobili komplet knjiga o načelima islama i njegovom praktikovanju.

Položaj Isusa i hrišćana u islamu

Jednog dana, jedan moj kolega je došao da me vidi i rekao da je preko nekog prijatelja upoznao inženjera hrišćanina koji je služio u Iraku i htio sa njim razgovarati o islamu, ali nije mogao to da učini jer nije bio dobro obaviješten o hrišćanstvu i plašio se takve odgovornosti, pošto nije studirao relevantne knjige i izvore dovoljno da bi mogao da obavi svoj zadatak. Nekoliko dana kasnije, doveo je svog prijatelja nakon večernje molitve i on me je, nakon početnih ljubaznih fraza, upitao da li vjerujem da je islam religija, na što sam odgovorio potvrdno. Takođe me je upitao da li vjerujem da je Muhammed bio Božji poslanik i da li je Muhammedova religija bila bolja od hrišćanstva. Odgovorio sam potvrdno.

Zatim je upitao: “Vjerujete li da će svako onaj ko ne vjeruje u islam biti bačen u pakao?” Odgovorio sam, “Oni koji ne vjeruju u islam mogu se podijeliti u dvije grupe. U prvoj grupi su oni koji ne vjeruju u islam jer nemaju informacije o njegovoj istini. Ova grupa ljudi će biti testirana na Sudnjem danu. Ako oni ‘polože’ test, ući će u raj, a ako ne, onda će ići u pakao. U drugoj grupi su oni koji, nakon što su proučili i razumjeli istinu islama, još uvijek ne vjeruju u islam iz tvrdoglavosti ili sličnih razloga. Oni znaju da je islamska religija ispravna, ali je bez obzira na to negiraju. Ta grupa ljudi je tvrdoglava i ako ne zažale i ne pokaju se Svemogućem Allahu, onda će biti bačeni u pakao.”

On je rekao: “Ako je tako, da li onda mislite da će milioni hrišćana pasti u pakao?” Odgovorio sam, “Nisam to rekao. Ono što sam rekao je da će samo oni tvrdoglavi ući u pakao, ali da će oni koji su bili neupućeni i nisu imali znanja o islamu biti ispitani na Sudnjem danu.” On je rekao: “Do sada nisam nikada čuo ovakvu stvar od bilo koga drugoga osim od vas. Suprotno tome, čuo sam od mnogih muslimana da će svi hrišćani pasti u žestoki pakao.” Rekao sam, "Ono što sam rekao je mišljenje svih muslimanskih učenjaka, a takođe je zabilježeno u našim knjigama filozofije i teologije.” On je rekao, “Dakle, grupa hrišćana će ući u raj!" Kako bih objasnio svoje stanovište, rekao sam, “Svi oni hrišćani koji su vjerovali u Isusa Hrista i prihvatili njegovu religiju kao istinu prije pojave islama, sigurno će ući u raj. Međutim, nakon pojave islama, samo oni hrišćani koji ‘polože’ ispit na Sudnjem danu će ući u Raj.”

Hrišćanski inženjer je upitao da li sam znao bilo šta o hrišćanstvu. Odgovorio sam da jesam. Ispitivao me je o tome kako i odakle sam se informisao o hrišćanstvu. Rekao sam da sam učio o hrišćanstvu proučavajući njihove knjige i održavajući rasprave i

razgovore sa raznim učenim ljudima. On je upitao zašto nisam prihvatio hrišćanstvo, uprkos činjenici da sam priznao Isusovu veličinu. Odgovorio sam da sam bio svjestan Isusove veličine, ali sam takođe znao da Poslanik Muhammed ima viši status. Tako sam vjerovao i u Isusa, a nakon njega i u Muhammeda (neka je mir sa njima). On je primijetio: "Prema tome, što se tiče Hrista, mi osjećamo isto." Odgovorio sam potvrdno.

Onda me je upitao: "Kako možete dokazati da je Muhammed bio poslanik?" Rekao sam, "Onaj isti dokaz koji potvrđuje Isusovo poslanstvo, takođe potvrđuje i Muhammedovo poslanstvo." On je odbacio moj argument rekavši da je Isus bio sin Božiji, dok je Muhammed bio sin Abdullaha, Božijeg Sluge. Pitao sam ga, "Zašto mislite da je Isus sin Božji?" i dodao, "Mislite li reći da je Bog učinio da Marija rodi Isusa na isti način na koji čovjek čini da njegova supruga rodi sina? Ili mislite na nešto drugo? Šta zaista želite da kažete?"

U tom trenutku je lice hrišćanskog inženjera izgledalo kao da mijenja boje i on se zamislio. Nakon nekoliko minuta je podigao glavu i rekao: "Ovaj slučaj, pošto je natprirodan, prevazilazi razum i poimanje." Pitao sam ga, "Kako vi vjerujete u religiju koja je izvan razuma?" Onda sam mu dao jedan primjer: "Ako neka osoba ovdje dođe i kaže vam da je Božji poslanik i da morate da joj se pokoravate, a čim joj zatražite razuman dokaz ona vam kaže da je to van vašeg poimanja, zar se ne biste nasmijali?" Onda sam mu objasnio da je u ljudskoj prirodi da ne prihvati ono što ne razumije.

On je pitao: "Pa kako onda vi vjerujete u Boga, uprkos činjenici da Ga vaš razum ne može shvatiti?" Rekao sam, "Ja znam da je ovaj svijet je stvorio sposoban Stvoritelj, ali ne znam kakva je Njegova priroda ili suština. To je slično činjenici da čovjek vjeruje u postojanje struje, ali uprkos tome, ne poznaje njenu prirodu."

On je tada prešao na temu vjerovanja da je Isus sin Božiji i rekao: "Svi hrišćani svijeta tvrde da je Isus sin Božji." Ja sam demantovao i rekao: "Prvo, ne prihvataju svi hrišćani ovo vjerovanje. Drugo, njihova tvrdnja nije dokaz, jer bi u protivnom dokaz da nije tako bila činjenica da svi muslimani tvrde da Isus nije sin Božji. Trebalo bi onda prihvatiti ovo mišljenje većine!"

On je rekao, "Kako dokazujete da je Isus Božji poslanik?" Odgovorio sam, "Pošto Kur'an i Poslanik islama potvrđuju poslanstvo Isusa Hrista (neka je mir sa njima), onda i ja vjerujem u njega." On je rekao, "Pretpostavimo da Kur'an i Poslanik Muhammed nisu posvjedočili Isusovo poslanstvo, da li biste u tom slučaju imali vjeru u Isusa?" Rekao sam, "U tom slučaju, ne bih vjerovao u njega." Upitao me je za razlog. Objasnio sam mu da bi se u nedostatku Kur'ana i Poslanika islama, Isusovo poslanstvo moglo samo dokazati svjedočenjem hrišćana ili svjedočenjem Biblije, od kojih nijedno nije pouzdano. Uitao je za razlog.

1. Odgovorio sam: "Zbog toga što je sadržaj Biblije u suprotnosti sa razumom, tako da nije moguće da takva knjiga bude nazvana Riječju Božijom!" "On je iznenađeno upitao: "Da li je Biblija u suprotnosti sa razumom?" Ja sam odgovorio potvrdno, a kada je pitao da navedem neki primjer, rekao sam da ne želim da povrijedim njegova osjećanja, ali možete pogledati moj tekst "Osobine Boga i Njegovih poslanika prema Bibliji" (u trećem dijelu ove knjige) koji pokazuje kako Biblija optužuje Isusa Hrista da je (ne daj Bože!) rođen uslijed preljube. Ovdje je hrišćanin ugrizao svoj prst i rekao: "Ne! Ne postoji mogućnost da se takvo nešto nalazi u Bibliji!" Onda sam pred njim otvorio Bibliju i pokazao mu ono što sam rekao. Bio je šokiran kada je to vidio. Tada sam mu objasnio da je takvih iracionalnih tema bilo u izobilju u toj knjizi, što ćemo Božijom voljom kasnije vidjeti.

Tada sam rekao: “Nadam se da ćete mi oprostiti ako su vas moje riječi povrijedile, ali ja sam bio primoran da to učinim. Inače je Isus (neka je mir s njim) jedan od *Ûl-ul-‘Azm* poslanika (tj. koji su imali univerzalnu misiju u svoje vrijeme) koji su po našem mišljenju pravedni i sveti. Obavezno je vjerovati u njega na isti način na koji vjerujemo u poslanika Muhammeda.”

2. Što se tiče razloga iz kojega nisam mogao da prihvatim izjave hrišćana u svrhu dokazivanja, objasnio sam mu da pored hrišćanskih stavova i izjava postoji toliko mnogo ljudi u svijetu čiji je broj ukupno mnogo puta veći nego broj hrišćana, kao što su na primjer jevreji, budisti, zoroastrijanci, konfučijanci i toliko drugih pripadnika različitih religija u svijetu, koji nasuprot hrišćanima ne priznaju Isusa za poslanika. To je razlog zbog kojega vjerujem u Isusa na temelju Kur'ana i Poslanika Muhammeda.

On je rekao, “Dakle, gdje je sada izlaz po vašem mišljenju?” Rekao sam, “Po mom mišljenju, pretpostavimo da smo upravo sada došli na ovaj svijet i da želimo da za sebe prihvatimo vjeru. Prije svega, moramo da uklonimo svaku vrstu imitiranja i razmišljanja iz prošlosti, tako da ćemo moći da saznamo prema slobodnom razumu koja je religija dostojna da je slijedimo, a onda ćemo se iskreno odlučiti za nju.” On je rekao: “Vrlo dobro, ali kako možemo da dođemo do te činjenice?” Rekao sam, “Ovdje imamo dvije knjige, Bibliju i Kur’an. S obzirom na izmjene i iskrivljenja koji postoje u prvoj knjizi, kao i na mnoge iracionalne stvari koje su navedene, Biblija više ne zaslužuje da bude vjerodostojna knjiga za religiju. Prema tome, ili je izvornik ove knjige bio neispravan ili je izvorni primjerak bio ispravan, ali je kasnije iskrivljen i izmijenjen. Dakle, u oba slučaja, Biblija nije vjerodostojna knjiga na koju možemo da se oslonimo. Dakle, ostaje nam da odaberemo Kur’an.”

On je rekao, “Mogla bi postojati mogućnost da postoji neka druga religija osim one koja je predstavljena u Kur’anu, kako onda mogu zaključiti da je islam bolji od drugih religija? Isto tako, kako mogu uzeti zdravo za gotovo da je Kur’an je autentičan, tako da ga mogu prihvatiti i slijediti njegovog Poslanika?” Rekao sam, “Dobro pitanje! Dopustite mi da dokažem autentičnost i istinitost Kur’ana. Časni Kur’an kaže u jednom od svojih ajeta, **“A ako sumnjate u ono što objavljujemo robu Svome, načinite vi jednu suru sličnu objavljenim njemu, a pozovite i božanstva vaša, osim Allaha, ako istinu govorite”** (Kur’an, Krava 2:23).

Onda sam dodao, “Arapi su bili majstori rječitosti, književnosti i jasnoće a Muhammed je bio jedan od njih, a nije bio poznat po tome da umije da čita i piše, niti je poznato da je od bilo koga naučio da čita ili piše. Međutim, donio je književno djelo koje se još uvijek smatra za apsolutno jedinstveno remek-djelo. Inače, Arapi su lako mogli da se takmiče sa njim u Kur’anu, ali njihova nesposobnost da to učine i proizvedu takvo djelo dokazuje da ni jedno ljudsko biće nije sposobno da odgovori na Poslanikov izazov da donese nešto slično časnom Kur’anu. Ovaj slučaj pruža dovoljno dokaza da nema sumnje u to da je Kur’an objava od Svemogućeg Boga.” On je upitao: “Postoji mogućnost da su neki od Arapa možda uspjeli da sastave još jednu knjigu sličnu Kur’anu, ali da nije stigla do nas.” Odgovorio sam: “Da su bili uspješni u tome, hrišćani i jevreji bi svakako iskoristili tu knjigu kako bi opovrgnuli Muhammedovu tvrdnju da je Poslanik, jer su žarko željeli da to učine. Budući da ne postoji trag u istoriji da se takvo nešto dogodilo, to dovoljno dokazuje da niko od Poslanikovih protivnika nije uspio da sastavi još jednu knjigu sličnu Kur'anu.” Onda sam mu dao filozofski primjer govoreći, “nepostojanje dokaza za postojanje nečega je sam dokaz njegovog nepostojanja” tj. ako ne možete da pronađete neku osobu u ovoj prostoriji, to znači da ta osoba nije u ovoj sobi.

U tome trenutku se činilo da je hrišćanski inženjer bio uvjeren u moje argumente, a kada me je pitao za savjet, rekao sam mu, “Mislim da bi trebalo da vjerujete u Muhammedovo poslanstvo.” Upitao je, “Da li treba da prestanem da vjerujem u Isusa Hrista ako povjerujem u Muhammeda?” “Naravno da ne!” – odgovorio sam mu i dodao: “Čak štaviše, islam jasno zapovijeda svojim sljedbenicima da takođe vjeruju u poslanstvo Isusa Hrista. Pored toga, islam priznaje Isusa kao jednog od pet velikih Poslanika koje je Svemogući Allah poslao na istok i zapad ovoga svijeta kao Svoje vjerovjesnike, a oni su poznati pod nazivom *Ûl-ul-'Azm*.” On je upitao: “Ko su ta petorica velikih poslanika?” Odgovorio sam, “To su poslanici Noj (Nuh), Abraham (Ibrahim), Mojsije (Musa), Isus (Isa) i Muhammed (neka je mir sa svima njima).”

Tada sam počeo da ga podstičem da prihvati islam, a zahvaljujući Allahovoj milosti i blagoslovu on je to učinio i izgovorio tri svjedočenja vjere za prihvatanje islama, a takođe je prihvatio i autoritet imama Alija i njegovih jedanaest potomaka ili imama (neka je mir sa njima).

Prednost islama nad drugim religijama

Tokom svetog mjeseca Ramazana, jednog dana sam došao kući nakon podnevne zajedničke molitve. Bio sam jako umoran jer sam ostao više od sat vremena da objasnim različita religiozna pitanja koja su postavili mnogi muslimani u dvorištu džamije imama Husejna (neka je mir s njim) u Kerbeli. Po dolasku u kući, htio sam da se odmorim, ali je neko zazvonio na vrata. Nije bilo nikoga drugog u kući da otvori vrata i pomislio sam da ignorišem posjetu, ali sam se sjetio da bi možda nekome mogla biti potrebna pomoć i ako bih ja ispunio njegovu potrebu, to bi moglo značiti veliku nebesku nagradu za mene. Onda sam se sjetio da sam zakazao termin za sastanak sa jednim državnim službenikom iz Bagdada. Trebalo je da porazgovaramo o mom zahtjevu da uvezem opremu za otvaranje jedne lokalne radio stanice u Kerbeli, o osnivanju fakulteta *Al-Qur’an Al-Hakim College* i o nekoliko drugih stvari. Nisam htio da održim zakazani sastanak prije nego što se malo odmorim. S druge strane, nijedan od mojih kolega koji je trebalo da prisustvuju sastanku nije još bio stigao. Ne volim da održavam slične sastanke bez prisustva mojih kolega, a pogotovo kada se radi o sastancima sa državnim službenicima.

Nevoljno sam ustao i otišao da otvorim vrata. Ispred njih je stajao čovjek koji je imao šezdesetak godina. Pozdravio me je i rekao: “Članovi moje porodice i ja smo došli iz Kazimije da vas vidimo. Da li biste mogli da nas primite?” Rekao sam: “Više ste nego dobrodošli.” "Rekao je: “Moj sin je studirao u Njemačkoj i nedavno se vratio odande sa suprugom Njemicom koja je hrišćanka. Razgovarali smo sa njom o islamu i ona nas je zamolila da je uvjerimo o njegovoj istinitosti. Mi smo pokušali, ali nismo uspjeli. Odlučili smo da zatražimo vašu pomoć po ovom pitanju. To je razlog iz kojega smo došli ovdje iz Kazimije koristeći priliku što je petak – naš slobodan dan.” Rekao sam mu: “Biće mi veoma drago da vas sve primim.”

Onda sam ponudio Njemici da kaže sve što želi. Njen suprug je prevodio naš razgovor. Ona je rekla: “Moj muž i njegovi roditelji tvrde da je islam zamijenio hrišćanstvo i da zato treba prihvatiti islam, iako ja nisam vidjela ništa loše u hrišćanstvu kako bih promijenila svoju vjeru. Ja sam religiozna žena i proučavala sam Bibliju, a također sam išla i u crkvu. Svi članovi moje porodice su također religiozni ljudi. Imajući u vidu ove činjenice, postoji li neki razlog za vaše mišljenje da bi trebalo

da ostavim hrišćanstvo i prihvatim islam, i koji?" Pokušala je da objasni svoj stav navodeći sljedeći primjer: "Ako imate lijepu kuću, da li ćete zaželjeti da je promijenite, ako ne postoji ništa što nije u redu sa njom?"

Na sličan način sam joj odgovorio, "Ne želim da napustite svoju vjeru. Ja želim da povećate ljepotu vaše vjere sa još jednom ljepotom, ljepotom islama. Ne želim da promijenite svoju kuću, nego da joj dodate još jedan sprat, kako biste imali više prostora i svjetlosti i kako biste bolje uživali u životu."

Veoma iznenađena, ona je rekla, "Ali, zar nisu islam i hrišćanstvo neprijatelji koji se nikada neće pomiriti?" Rekao sam: "Nisu. Primjer ove dvije religije, hrišćanstva i islama, je kao primjer faza u obrazovanju, odnosno gimnazije i fakulteta. Dakle, poziv koji vam upućujem da prihvatite islam je kao da vas pozivam da steknete visoko obrazovanje nakon što ste uspješno završili srednju školu, tako da možete završiti svoje obrazovanje." Ona je rekla: "Kako da se složim sa vama kada sam od samog početka učila kod kuće, u školi i u svojoj okolini da je islam oduvijek bio protiv hrišćanstva i da je Muhammed bio zakleti neprijatelj Hrista, a muslimani neprijatelji hršćana?"

Rekao sam: "Šta god da ste naučili od samog početka, istina je sasvim suprotna jer je islam privržen hrišćanstvu, a dokaz za to je u našem časnom Kur'anu: **"Recite: Mi vjerujemo u Allaha i u ono što se objavljuje nama, i u ono što je objavljeno... Musau i Isau"** (Kur'an, Krava 2:136).

Muhammed takođe želi dobro Hristu i smatra se za njegovog brata, kao što je spomenuto u časnom Kur'anu: **"Mesih, sin Merjemin, samo je poslanik – i prije njega su dolazili i odlazili poslanici – a majka njegova je uvijek istinu govorila; i oboje su hranu jeli"** (Kur'an, Trpeza 5:75).

Muslimani takođe žele dobro hrišćanima, kao što to možemo vidjeti iz sljedećeg ajeta: **"Svakako ćeš naći da su vjernicima najbliži prijatelji oni koji govore: Mi smo kršćani, zato što među njima ima svećenika imonaha i što se oni ne ohole"** (Kur'an, Trpeza 5:82).

Onda sam je upitao: "Nakon što ste vidjeli ove jasne ajete iz Kur'ana, da li još uvijek mislite da je ono što ste ranije čuli ispravno, ili ono što čujete i vidite sada?" Mlada hrišćanka je bila veoma impresionirana mojim razmišljanjem. Njeni članovi porodice su također bili začuđeni. Rekao sam: "To su posljedice naše nedovoljne reklame u zemlji i inostranstvu. Neka nam je Allah na pomoći."

Zatim je rekla: "Sada se slažem sa vama, pošto ste to dokazali iz Kur'ana. Da to niste učinili, ja bih pomislila da tako govorite samo da biste me uvjerili da prihvatim islam i da to ne odgovara realnosti. Da li biste sada mogli da opširnije objasnite kako je to islamska religija univerzitetska faza obrazovanja nakon hrišćanstva kao srednjoškolske faze?" Rekao sam: "Vi ste i sami hrišćanka i dobro znate da je hrišćanstvo religija morala." Ona je odgovorila potvrdno. Tada sam rekao: "Ali, islam je proširio moralne odlike na druga pitanja, kao što univerzitet pruža nove grane obrazovanja onima koji su završili srednju školu." Ona je rekla: "Dajte mi jedan primjer." Rekao sam, "Na primjer, islam je uspostavio političke i ekonomske sisteme i propisao programe za oružane snage, zdravlje, bogatstvo i mnogo toga drugoga."

Začuđena mojim izjavama, mlada Njemica je upitala: "Da li se islam bavi i tim temama?" Rekao sam: "O da, zašto da ne?" Ona je rekla: "Ranije mi je dato na znanje da je islam zbirka smiješnih priča i iskrivljenja iz judaizma i hrišćanstva." Rekao sam, "Ali istina je potpuno suprotna. Islam se udaljio od judaizma i hrišćanstva po pogledu

smiješnih priča i iskrivljenja koja su se razvila toekom vremena, te zbog toga Časni Kur'an kaže, **"A tebi objavljujemo Knjigu, samu istinu, da potvrdi knjige prije nje objavljene i da nad njima bdi"** (Trpeza, 5:48).

Ona je primijetila: "Sada se za mene nameću dva pitanja. Prvo, koje su to smiješne priče u judaizmu i hrišćanstvu? Da li je moguće da su se takva stvari možda uvukle u hrišćanstvo?" Rekao sam: "Ne želim da započinjem ovu temu jer ne bih volio da povrijedim vaša osjećanja i lišim vas pozitivnih rezultata ove rasprave. Bilo kako bilo, ja ću vam postaviti samo jedno pitanje. Hrišćani vjeruju u trojstvo i kažu da su Otac, Sin i Duh Sveti tri osobe u jednoj. Je li to moguće?" Ona je odgovorila: "Šta smeta?" Rekao sam joj dok sam neko vrijeme držao tri knjige u ruci, "Jesu li ovo tri knjige ili jedna?" Rekla je: "Tri." Rekao sam: "Ako čovjek dođe i kaže vam da su ove tri knjige jedna, šta ćete mu reći? Zar mu nećete reći da nije moguće da tri osobe budu samo jedan entitet?"

Mlada hrišćanka je bila toliko začuđena da je izgledalo kao da je čula ove argumente po prvi put u svom životu. Rekla je, "Kako to da hrišćani vjeruju u trojstvo?" Rekao sam, "Ne znam, pitajte njih. Samo znam toliko da je to učenje lažno."

Ona je rekla, "Moje drugo pitanje je sljedeće: rekli ste da islam rješava sve aspekte života. Da li je islam vjera? Kakva je veza između religije i politike ili ekonomije?" Rekao sam, "Religija je sve. Pošto je hrišćanstvo doživjelo mnoge prepravke, od njega nije ostalo ništa osim nekih etičkih učenja." Ona je rekla, "Možete li objasniti, na primjer, islamsku ekonomiju?" Rekao sam, "Dopustite mi da vam citiram odgovarajuće ajete iz časnog Kur'ana: **"I znajte da od svega što u borbi zaplijenite jedna petina** (hums) **pripada Allahu"** (Kur'an, Plijen, 8:41). **"Zekat pripada samo siromasima i nevoljnicima"** (Kur'an, Tevba 9:60). **"Allah je dozvolio trgovinu, a zabranio kamatu"** (Kur'an, Krava 2:275). **"O vjernici, ispunjavajte ugovore!"** (Kur'an, Trpeza 5:1).

Tada sam počeo da tumačim ove kur'anske ajete o islamskoj ekonomiji uz neke detalje koji su bili relevantni za našu raspravu. Ona je izjavila: "Ja sada prihvatam islam, ali ostaje još samo jedna stvar koju, ako mi budete objasnili na zadovoljavajući način, prihvatiću islam, a inače neću. Imam puta Nekoliko puta sam postavila pitanje svom suprugu i drugim ljudima, ali niko nije mogao da mi da zadovoljavajući odgovor." Zamolio sam je da postavi pitanje. "Od prvih dana otkako sam došla u Irak", rekla je pokazujući na njenog supruga i druge ljude, "ova porodica traži od mene da nosim maramu. Dakle, ako je marama obavezna u islamu, onda ga ja ne mogu prihvatiti na bilo koji način."

Rekao sam, "Jeste li vidjeli kako zlatari čuvaju svoje dragocjene dragulje u sefovima?" Ona je rekla, "Da, vidjela sam." Upitao sam: "Zašto to tako rade?" Ona je odgovorila, "Samo da bi ih zaštitili od lopova." Rekao sam, "Islamska filozofija nošenja marame svodi se na isto. Na primjer, vi ste mlada dama i jako dobro znate da u svakom društvu postoje kradljivci časti i čistoće. Baš kao što dragulje čuvamo od lopova, islam je na sličan način obavezao svoje sljedbenike da čuvaju čistoću, dostojanstvo i plemenitost ženskih članova društva, a to je samo za vaše dobro." Ona je rekla, "Ovo je uvjerljivo objašnjenje. A sada, ako je nošenje marame obavezno u islamu, zašto žene na iračkoj televiziji ne nose maramu? Zar Irak nije islamska zemlja?"

Rekao sam, "Da li je vaša zemlja Njemačka samostalna, ili je pod jarmom kolonijalizma?" Ona je rekla, "Nakon Drugog svjetskog rata, mi smo pali pod jaram kolonijalizma." Rekao sam, "Vjerujete li da vam kolonijalizam omogućava da planirate razvoj vaše zemlje prema vašim željama, kako biste sprovoditi zakone po

sopstvenom izboru i da živite kako vam se sviđa?" Rekla je tmurno, "Ne, naravno da ne!" Rekao sam, "Mi muslimani smo takođe pali u ruke političko ekonomskog kolonijalizma početkom dvadesetog vijeka i on sastavlja sve naše nacionalne, kulturne, političke i ekonomske programe. Prema tome, mi muslimani smo lišeni primjenjivanja bilo kakvog islamskog programa u vlastitim zemljama." Ona je rekla, "To je zaista istina."

Tada je mlada hrišćanka prihvatila islam i izgovorila tri svjedočenja vjere, "Svjedočim da nema boga osim Allaha, Jedinoga Koji nema partnera, i svjedočim da je Muhammed Allahov rob." Takođe je prihvatila naslijeđe Imama Alija. Svi članovi njene porodice, a posebno njen suprug, bili su bezgranično sretni radi njenog prihvatanja islama.

Islamsko učenje

Jednog dana, jedan mladi zapadnjak u hipi odjeći je došao u našu kuću sa jednim mladićem iz našeg rodnog grada Kerbele. Pitao sam mladića iz Kerbele kako to da je taj zapadnjak ovdje, a on je rekao da je zatražio od njega da ga odvede do vjerskog učenjaka jer bi htio da postavi neka pitanja o islamu. Tako ga je doveo do mene. Ja sam ga pozdravio i upitao ga kako se zove, odakle je i zašto je došao da posjeti Irak, a posebno Kerbelu. Takođe sam se raspitao o njegovoj struci i stepenu obrazovanja. Odgovorio je da je Amerikanac. Diplomirao je na američkom univerzitetu gdje je studirao savremene religije, a došao je u Irak kao turista. Dodao je da voli islam jer mu se čini da je racionalniji od svih drugih religija, ali da ima neka pitanja u vezi sa njim koja bi mu, ukoliko pronađe zadovoljavajući odgovor, omogućila da napusti hrišćanstvo i prigrli islam.

Upitao sam ga, "Zašto želite da napustite hrišćanstvo?" Rekao je, "Većina mladih u Americi, a posebno onih koji su visoko obrazovani i dobro informisani, nemaju čvrstu vjeru u hrišćanstvo u pravom smislu riječi jer smatraju da su vjerske tradicije iracionalne, a u isto vrijeme primjećuju da vjerskim velikodostojnicima nedostaju pohvalne vrline i lijepe osobine. (Bio je veoma iskren kada je govorio o njima.) Rekao sam, "Ako je tako, zašto onda mladi ne odbace hrišćanstvo?" On je rekao, "Kao prvo, većina njih jesu odbacili hrišćanstvo, a drugo, onima koji još uvijek pokazuju svoju privrženost prema njemu to uglavnom čine iz dva razloga. Neki su dužni da slijede svoje starješine i očeve, a neki to čine iz straha od širenja komunizma i nevjere. Oni vjeruju da će se, čim napuste hrišćanstvo, pojaviti komunizam. Prema njihovom mišljenju, hrišćanstvo je jedina barijera protiv širenja komunističkog uticaja među ljudima u njihovoj zemlji. Prema njihovom mišljenju, ciljevi i težnje komunizma jesu da iskorijeni svaku stvar; od vlade do ekonomije, slobode i sistema nasljeđivanja." Rekao sam, "Zašto ne potraže utočište u islamu?" On je rekao, "Zbog toga što je slika o islamu koja im je predstavljena potpuno iskrivljena. Štaviše, ne postoji bilo kakav propovjednik islama u Americi koji bi mogao predstaviti pravi islam na tako impresivan način da bi privukao američku mladež." Rekao sam, "Da li vi priznajete ljepotu islama?" "Da, ali je ona po mom mišljenju iskrivljena." "Kako to, iskrivljena?" On je odgovorio, "Upravo sam iz tog razloga došao da vas vidim." "Jeste li upitali druge muslimanske učenjake?" "Da, ali nisam dobio zadovoljavajući odgovor." Tada je ispričao kako je upoznao mladića iz Kerbele koji ga je doveo do moje kuće. Mladi Amerikanac je pomalo znao arapski, tako da nije bilo potrebe da uzimamo prevodioca, osim u nekim dijelovima diskusije kada smo tražili pomoć od jednog

našeg prijatelja koji je govorio engleski. Naša rasprava je počela o pitanju dokaza o Božijem postojanju.

Rekao sam, "Dokaz Njegovog postojanja prepoznaje se prema Njegovim znacima, jer nema posljedice bez uzroka." Istakao sam, "Kao što znate, Sjedinjene Američke Države imaju nekih 300.000 stručnjaka za astronomiju i ulažu stotine miliona dolara za izradu vještačkih satelita. Možete li da dokažete da američki sateliti imaju svoje tvorce, a da Mjesec – prirodni satelit – koji je milion puta veći od vještačkog satelita nema Stvoritelja?" Bio je zadovoljan sa ovim objašnjenjem i rekao je: "Zašto ne možemo da vidimo Boga?" Rekao sam, "Mislite li da je svaka postojeća stvar vidljiva?" On je rekao, "Ja vjerujem samo u opipljive stvari." Rekao sam, "Ne, to nije slučaj. Vi vjerujete i u opipljive i u racionalne stvari." Kada je upitao da bolje objasnim, rekao sam, "Vjerujete li u postojanje uma, duše, sile gravitacije i sličnih stvari?" Rekao je, "Vjerujem." Rekao sam, "Jeste li vidjeli um, dušu, ili silu gravitacije?" Rekao je da nije. Tada sam rekao, "Dakle, vi vjerujete u one stvari koje vaša čula ne primjećuju, nego primjećuju njihove posljedice." On je rekao, "Dobar odgovor."

Mladi Amerikanac je pokrenuo drugu temu i upitao, "Kako možete da vjerujete u Muhammedovo poslanstvo kada on nije bio poslanik?" Rekao sam, "Na osnovu čega tvrdite da nije bio poslanik?" On je rekao, "Jasno je da je on osnovao svoju vjeru uz pomoć mača, a Bog je milosrdan i ne pribjegava takvim mjerama." Rekao sam, "Kao prvo, samo radi argumenta, ako bismo pretpostavili da je ova tvrdnja istinita, želio bih vas upitati da li vjerujete u Mojsijevo poslanstvo (neka je mir sa njim)." On je odgovorio potvrdno. Tada sam mu ispričao priču o Mojsiju koja se spominje u Bibliji, Ponovljeni zakoni 13:15-16, Brojevi 31:7-35, gdje se spominje da je on pribjegao mjerama koje su gore od mača. Njemu je (navodno) Bog naredio da zapali osvojene gradove i da pobije ne samo ljude, nego i djecu i životinje. On je priznao ovu činjenicu i rekao: "To je razlog zbog kojega sam došao do vas, kako bih razjasnio stvari i pronašao drugi religiju za sebe, jer naša Biblija ima mnogo takvih smiješnih priča."

Nastavio sam, "Međutim, islam se nije uspostavio mačem." Tada sam nastavio sa pitanjem: "Da li ste prostudirali bitke koje je vodio Poslanik islama? Da li znate da su sve one bile odbrambene i da nijedna nije bila ofanzivna?" On je rekao: "To prvi put čujem."

Rekao sam, "Treba da konsultujete autentične istorijske izvore kako biste vidjeli zapise tih činjenica i sami se uvjerili u istinitost moje tvrdnje." Tada sam mu dao primjerak moje knjige *U sjeni islama* i savjetovao mu da je prostudira, a posebno poglavlje koje se bavi borbama Poslanika Muhammeda s.a.v.s. Mladi hrišćanin je počeo da čita knjigu, a jedan od naših prijatelja koji je govorio engleski počeo je da mu pomaže u tom procesu. U međuvremenu, ja sam iskoristio priliku da u ovom kratkom vremenskom razdoblju primim one koji su čekali da me vide. Nakon što je završio sa čitanjem odgovarajućeg poglavlja u knjizi, bio je veoma iznenađen time što im je prezentirana iskrivljena istorija islama. Zatim je prihvatio da Muhammed nije došao sa mačem.

"Kako biste mogli da dokažete da je on bio Poslanik?" Rekao sam, "Kako vi hrišćani dokazujete da je Isus Hrist (neka je mir s njim) bio Poslanik?" On je rekao: "U stvari, ja nemam dokaz u prilog Isusovog poslanstva, jer ja lično vjerujem u hrišćanstvo kroz porodičnu tradiciju." Predložio sam mu da utvrdimo kriterijume za priznavanje istinitosti Poslanika, kako bismo razlikovali prave i lažne. Sa čudnom znatiželjom, on je rekao, "Ovaj problem je i sam bio jedno od mojih osnovnih pitanja."

Rekao sam, “Kako ćete saznati da je neka osoba ljekar a neka druga osoba inženjer?” On je rekao, “Ili zahvaljujući diplomi ili činu koje su mu dali neki medicinski centar ili fakultet, ili putem sopstvenog iskustva. Na primjer, ako vidim da je neka osoba izliječila neku bolest sa nekim lijekom, ja ću ga nazvati ljekarem. Na sličan način, ako neka osoba sastavi dobar nacrt zgrade i ispuni inženjerske zahtjeve, onda on može biti nazvan inženjerom.”

Tada sam rekao, “U slučaju Božijeg poslanika, primjenjuje se ista formula. Zahvaljujući Božijem svjedočenju, možete znati da se radi o Njegovom Poslaniku.” On je rekao, “Kako to?” Rekao sam, “Čudo je dokaz od Boga, koje daruje onome koga On šalje.” On je rekao, “Kako može čudo biti uzeto kao dokaz od Boga?” Rekao sam, “Kršenje prirodnih zakona je van kontrole običnih ljudi, osim Svemogućeg Boga. Dakle, kada Allah delegira nekoj osobi ovu vlast da čini čudesa, to dokazuje da je ta osoba Poslanik od Boga.” On je rekao, “To je izvrstan i logičan odgovor. Postavio sam isto pitanje jednom broju hrišćanskih i islamskih učenjaka, ali niko od njih nije mogao da me zadovolji. Bilo kako bilo, sada smo došli u fazu u kojoj morate dokazati da je Muhammedu bilo dato da čini čuda.”

Rekao sam, “Čudo poslanika Muhammeda (neka Allah blagoslovi njega i njegovo potomstvo) mi je već kristalno jasno i ja sam ga vidio svojim očima.” Pitao je sa iznenađenjem, “Zar ste vi lično vidjeli Muhammedovo čudo?” Odgovorio sam potvrdno. On je upitao, “Koje je to čudo?” Rekao sam, pokazujući na Kur’an, “Ovaj Kur’an je Muhammedovo čudo.” On je rekao, “Kako može Kur’an biti Muhammedovo čudo?” Rekao sam, “Muhammed je izazvao ljude ovog svijeta da sastave makar i jedno kratko poglavlje kao što su ona u Kur’anu, ali niko od njih nije mogao to da učiniti u proteklih četrnaest vijekova.” On je rekao, “Kako znamo da ta izjava može da bude vjerodostojna, da je Muhammed izazvao narode cijeloga svijeta ali da niko nije mogao da odgovori na izazov?” Tada sam citirao ajet iz Kur’ana koji kaže, **“A ako sumnjate u ono što objavljujemo robu Svome, načinite vi jednu suru sličnu objavljenim njemu, a pozovite i božanstva vaša, osim Allaha, ako istinu govorite”** (Kur’an, Krava 2:23). Rekao sam mu, “Ovdje je solidan dokaz tog književnog izazova. Niko na Zemlji ne može proizvesti čak i kratko poglavlje kao što su sure Kur'ana. Da je ikada neko to uspio, to bi bilo zabilježeno u istoriji. Tokom vaših studija uporedne religije, jeste li ikada naišli na nečiju tvrdnju da je sastavio djelo koje je makar približno slično Kur’anu?” Kada je odgovorio da nije, rekao sam, “To znači da čovječanstvo nije u stanju da to učini.”

Postavio mi je sljedeće pitanje, “Ako je islam istina, zašto su onda muslimani toliko nazadni?” Rekao sam, “Iz tog razloga što se ne ponašaju u skladu sa islamom.” On je rekao, “Ako su već muslimani, kako bi trebalo da se ponašaju u skladu sa islamom?” Rekao sam, “Da li su Amerikanci većinom hrišćani ili ne?” On je rekao, “Da, jesu.” Ja sam upitao, “Da li se oni ponašaju prema hrišćanskim principima?” On je rekao, “Ne.” Rekao sam, “Isto tako, muslimani ne djeluju prema islamskim principima,pa su zato nazadni. Na početku islama, oni su ga slijedili i kao takvi postigli napredak i prosperitet.” On je rekao, “Kako me onda možete pozvati u religiju čiji su sljedbenici tako nazadni?” Rekao sam, “Ako ste na autoputu i vidite da drugi putnici odstupaju od njega lijevo ili desno, hoćete li slijediti autoput ili ćete ga napustiti zbog onih koji sa njega skreću?” On je rekao, “Ja ću sigurno slijediti pravi put i neću brinuti za nedisciplinovane ljude koji skreću sa njega.” Rekao sam, “Ja vas takođe pozivam u islam, a ne onima koji su skrenuli sa njegovog puta.”

Onda je on rekao, “Allah kaže u suri Pobjeda, **“Mi ćemo ti (O Muhammede) dati sigurnu pobjedu da bi ti Allah ranije i kasnije krivice oprostio, da bi**

blagodat Svoju tebi potpunom učinio, da bi te na Pravi put uputio!" (48:1-2). Da li je moguće da griješni čovjek može postati Poslanik?" Odgovorio sam, "Časni Poslanik je bio 'griješan' u očima mekanskih nevjernika. Oni su imali običaj da kažu da je Muhammed ismijao njihova vjerovanja i vrijeđao njihove bogove. Sa pomoći i voljom Allahovom, kada se Meka mirno predala Muhammedu, on je osvojio nevjernike, njegovi "grijesi" ili "zločini" protiv nevjernika su "otpušteni" ili oprošteni, zahvaljujući Svemogućem Allahu Koji je pripremio teren za to. Nadalje, nakon pada Meke, poslanik Muhammed je otišao da poruši više od tri stotine "bogova" ili idola koji su bili "sveti" nevjernicima iz Meke." Nepotrebno je napominjati da se 'grijeh' kako su ga definisali nevjernici ne smatra grijehom u očima Svemogućeg Boga, ali Svemogući navodi da nije samo dao pobjedu Svome glasniku, Poslaniku Muhammedu, nego da je također kroz ovu pobjedu stvorio okolnosti u kojima su čak i 'grijesi' koje su mu pripisivali nevjernici postali ništavni.

Američki hrišćanin je tada rekao, "Ja sam upoznao neke ljude u Americi koji su tvrdili da slijede Kadijani religiju. Pozvali su me da prigrlim njihovu vjeru tvrdeći da je ona naslijedila islam, a koju je donio izvjesni Gulam Ahmed Kadijani koji je tvrdio da je Božiji poslanik. Da li vi vjerujete u tu religiju?" Odgovorio sam da ne vjerujem, a kada je upitao za razlog, rekao sam, "Prvo, zbog toga što je Poslanik islama rekao, *'neće biti nijednog poslanika nakon mene.'* [14] Prema tome, ko god tvrdi da je Božiji Poslanik poslije njega, jeste varalica, a njegova tvrdnja o poslanstvu je lažna. Budući da smo dokazali da je Muhammed bio istinski Božiji poslanik, a vjerujemo da pravi Božiji poslanici ne lažu, stoga je Kadijani varalica jer je Poslanik Muhammed rekao da neće biti poslanika nakon njega. Drugo, Gulam Ahmed Kadijani je samo tvrdio da je Božiji poslanik, ali nije pokazao bilo kakvo čudo. Ako treba da prihvatimo poslanstva bez ikakvih čuda, onda bi se na hiljade poslanika moglo pojaviti na svijetu. I vi i bilo ko drugi mogao bi da izjavi jednog dana da je Božiji poslanik. Da li mislite da pukom tvrdnjom o poslanstvu neko može postati Božiji poslanik?" On se nasmiješio i rekao, "Ne!" Zatim je dodao, "Ali Kadijanije su veoma aktivni i napreduju u propagiranju njihove vjere." Rekao sam, "Da li aktivnost i napredovanje u širenju neke religije dokazuju da je ona istinita? Ako je tako, onda bi i fašisti, komunisti i ostali sljedbenici različitih ideologija morali biti tretirani na isti način."

Onda je postavio još jedno pitanje, "Postoji ajet u Kur'anu koji kaže da svaka dobra i loša stvar dolazi od Allaha. Ako su loše stvari također od Boga, jer On kaže, **"Sve je od Allaha!"** (Kur'an, Žene 4:78), zašto bi onda ljudi trebalo da budu kažnjeni za zlo koje su počinili?" Rekao sam, "Ono što se podrazumijeva ovdje pod 'lošim' stvarima jeste ono što je izvan kontrole čovječanstva, kao što su na primjer iznenadna smrt, bolest koju nije izazvao čovjek, glad, poplave, razarajući tajfuni i slične druge nesreće. To je razlog zbog kojega Allah kaže u još jednom ajetu, **"Sreća koja ti se dogodi od Allaha je, a nesreću koja te zadesi sam si zaslužio"** (Kur'an, Žene 4:79). On je rekao, "Mi smo učili na fakultetu da muslimani vjeruju u sudbinu i proviđenje koji, prema tumačenju našeg profesora, znače da je Bog odredio sve što se događa u našem životu, te prema tome muslimani ne ulažu bilo kakav napor, pa su zbog toga nazadni. Je li to tačno?" Rekao sam, "Ne, to nije tako. Sudbina (*qadâ'*) znači Allahova odredba, jer Allah odlučuje o stvarima koje su najbolje i koje su u korist ljudskih bića. Isto tako, proviđenje (*qadar*) označava odgovarajuće mjere koje Allah, Koji je izvor stvaranja, daje iz Njegove mudrosti, onako kako arhitekta izrađuje plan izgradnje prema tehnici i svom stručnom znanju. U vezi sa tim, Svemogući Allah je razvio sistem koji je u

[14] El-Kafi, tom 8, str. 26, hadis br. 4.

moći ljudskih bića i koji je za njih izvodljiv, ali ga nije nametnuo i nema prisile. Čovjek je slobodan u svojim djelima i dostignućima. Ako se učini nešto dobro, to je učinio sam čovjek, a ako se učini nešto loše, to je također učinio on sam. Sve što je izvan kontrole i moći ljudskih bića, to je učinio Bog, a ljudska bića se neće smatrati odgovornima i neće biti kažneni za bilo koji od tih događaja. Što se tiče zaključka vašeg profesora da su muslimani zaostali zbog svoje inertnosti uslijed vjerovanja u sudbinu i proviđenje, trebalo je da ga upitate, ukoliko je ova hipoteza istinita, zašto su onda rani muslimani tako brzo napredovali i toliko postigli na usponu islama?"

Tada je mladi Amerikanac izrazio zadovoljstvo u vezi sa islamom i zamolio me da mu pokažem kako da postane musliman. Zahvalio sam Allahu i naučio ga kako da proglasi Božije Jedinstvo, Muhammedovo poslanstvo i Alijevo nasljedstvo. On je rekao da je prije toga bio zapamtio obje ove izjave, ali nije znao ništa o nasljedstvu i vodstvu (imamatu) Alija ibn Ebi Taliba i bezgriješnih imama (neka je mir sa njima). Stoga sam mu objasnio pravo Božanskog vodstva (imamata) dvanaestorice bezgriješnih imama i time je on u potpunosti primio islam.

Širenje islama

Jedan hrišćanski bračni par je došao da me vidi. Supruga nije nosila maramu. Čim sam čuo da su njih dvoje hrišćani i da su došli da razgovaraju o islamu, rekao sam ženi da se pokrije maramom kako bih mogao sa njom da razgovaram. Žena se naljutila na moj prijedlog. Mi smo i ranije bili suočeni sa takvim situacijama. Dakle, rekao sam joj, "Ovakva je moja vjera, a vi znate da se tuđa uvjerenja poštuju svugdje u svijetu." Ona je potvrdila i pokrila svoju kosu, a zatim rekla: "Zapravo, mi smo iz Škotske, ali smo živjeli u Londonu gdje smo pohađali nekoliko muslimanskih javnih govora u Hyde Parku. Tamo smo čuli da islam ima pet stotina miliona sljedbenika. To nam je zvučalo vrlo čudno." Kako bih ih još više iznenadio, rekao sam im da islam u stvari ima više od osam stotina miliona sljedbenika.[15]

"Zašto se čudite?" upitao sam ih. Jedan od dvoje supružnika je počeo, a drugi nastavio da naizmjenično odgovara, "Zato što je islam religija divljaštva i mnogih apsurda, a uostalom je i prevaziđen. Prema tome je jako čudno kako 800.000.000 ljudi slijedi jednu takvu religiju." Rekao sam, "Ovi opisi se ne odnose na islam. Ko vam je rekao da je islam takva religija kakvu ste opisali? Jeste li studirali islamske knjige? Ili ste samo prenijeli pristrasna mišljenja o islamu?" Jedan od surpužnika je rekao, "Mi još uvijek nismo razgovarali sa muslimanima o ovom pitanju. Nismo čak ni prisustvovali bilo kakvim muslimanskim vjerskim skupovima, bilo gdje. Ovo je naša prva posjeta Iraku i nekolicini drugih arapskih zemalja. Nismo još studirali bilo kakve islamske knjige. Mi ne znamo ništa više od onoga što smo navikli da slušamo od naših starih, ili naših crkvenih otaca. Mi ne mislimo da bi nas oni lagali, mi imamo veliko povjerenje u naše sveštenstvo i ne ustručavamo se da priznamo da ih poštujemo i oslanjamo se na ono što oni kažu."

[15] Ove statistike se odnose na 1950. godinu. Danas je broj muslimana na svijetu gotovo dvije milijarde.

Upitao sam, “Da li su vaši hrišćanski sveštenici ikada rekli zašto je islam vjera divljaštva? Zašto je islam prevaziđen u današnje vrijeme? I koji aspekat islama vam je apsurdan?”

Suprug je rekao, “Da, to sam čuo od njih. Razlog iz kojega smatraju da je islam religija divljaštva jeste to da se širio mačem. Postizanje uspjeha silom jeste čin divljih životinja a ne ljudskih bića koja bi trebalo da postižu uspjeh na temelju razuma i lijepog ponašanja. Razlog iz kojega je islam prevaziđen u naše vrijeme je njegova sveta knjiga, Kur’an, kome su omiljeni konj i kobila, a zabranjuje vino i muziku. Takve izjave su mogle biti prihvatljive u prošlosti, ali ne u današnje doba industrijskog i naučnog napretka. Prema tome, nema mjesta za ovu religiju u modernom vremenu. A među apsurdnim stvarima u islamu je na primjer poligamija.”

Rekao sam, “Jesu li to vaše jedine kritike protiv islama?” On je rekao, “Za sada ću reći samo ovo.” Rekao sam, “Mogao bih da vam ukažem na aspekti hrišćanstva koji su za svaku osudu, ali ću se zadovoljiti samo time što ću odagnati sumnje koje ste izrazili o islamu.” On je rekao, “Naprotiv, ako imate bilo kakvu kritiku na račun hrišćanstva, ja sam spreman da je čujem slobodnog uma.” Ja sam ipak odlučio da uklonim njegove sumnje o islamu, i on je prvo želio da čuje odgovor na kritike da se islam proširio mačem. Rekao sam, “Islamska religija se proširila zbog svojih dobrih moralnih običaja i etičkih učenja. Allah kaže u Kur’anu o primjernom karakteru Njegovog poslanika Muhammeda (neka je Božiji blagoslov sa njim i njegovim potomstvom), **“jer ti si, zaista, najljepše ćudi”** (Pero 68:4). Kada je islam posegnuo za mačem, to je bilo jedino u samoodbrani, a ne da bi ga prihvatile široke narodne mase. Iz tog razloga časni Kur’an kaže, **“Dopušta se odbrana onima koje drugi napadnu, zato što imse nasilje čini – a Allah ih je, doista, kadar pomoći”** (Hodočašće 22:39); **“Onima koji vas napadnu uzvratite istom mjerom”** (Krava 2:194).

Onda sam rekao, “Kada je islam bio prvi put proglašen, jedna manja grupa ljudi ga je prihvatila i povjerovala u njega. Nevjernici su osudili tu grupu i ubili neke od njih, dok su drugi bili prisiljeni da potraže utočište u Abisiniji (Etiopiji). Međutim, kako se pritisak nevjernika na muslimane i dalje povećavao, oni su migrirali iz svoje rodne Meke u Medinu. Politeisti su takođe nametnuli muslimanima ekonomske sankcije. Muslimani su učinili to isto i suprotstavili se prolazu njihovog karavana u blizini Medine na putu iz Damaska prema Meki, a kao rezultat je došlo do bitke koja se završila pobjedom muslimana. Nakon te bitke, nevjernici su se opremili sa dovoljno ratnog materijala kako bi razbili muslimane i eliminisali islam. Muslimani su se branili sve dok islam nije pobijedio i sve dok nevjernici nisu bili poraženi. Ove činjenice su potkrijepljene i zabilježene u autentičnim istorijskim knjigama. Da li pretpostavljate da je samoobrana ravna širenju mačem ili pozivanju preko njegove oštrice?”

On je rekao, “Ako je tako, onda ja povlačim svoje riječi.” Za njegovo dobro, preporučili smo mu jedan broj važnijih knjiga o ovoj temi, uz pomoć prevodioca. Potom je upitao, “Kako se odnosite prema riječima naših crkvenih otaca? Zar oni svi govore laži?” Rekao sam, “Uz sve moje poštovanje prema njima, ko god optužuje islam da se širio mačem ili živi u neznanju ili je tvrdoglav, jer je tu istorija (kako bi pobila takve neistine).” On je rekao, “Šta imate da kažete o primjenjivosti islamskih učenja u današnje vrijeme?” Rekao sam, “Evo šta nas islam uči:

- Da postoji Bog Koji je Pravedan, Sveznajući, Snažan i Moćan. On je poslao Poslanike da vode ljudska bića. Poslanici su takođe imali svoje nasljednike (koji su nastavljali vodstvo). Sva ljudska bića će se vratiti Allahu kako bi primili nagradu

za njihova djela (na onom svijetu). Oni koji čine dobro će otići u raj a zlotvori će ići u pakao.

- Islam čini obaveznom dužnost da se klanja Allahu i da se prema ljudima postupa pravedno i ljubazno. Allah je za nas odredio pravila sklapanja braka, razvoda, nasljedstva i svih ostalih potreba ljudskih bića, od rođenja do smrti.
- Da ispunjavamo obavezu istinitosti i poštenja, pouzdanosti, odanosti i skromnosti, te da se uzdržavamo od laži, nepoštenja, kriminala i okrutnosti."

Zatim sam upitao: "Da li pretpostavljate da su u naše vrijeme ove vrijednosti prevaziđene?" On je odgovorio da nisu.

Rekao sam, "A što se tiče konja i magarca koje ste spomenuli, mislite li da tu ima išta loše? Ako se islam divi korisnim stvarima, da li je to grijeh?" On je odgovorio da nije. "Zar ne znate da danas svijet osjeća ponos kada se brane konji i druge životinje? Zar nije tačno da čovjek zadovoljava mnoge svoje potrebe zahvaljujući konjima? Čak i u ovo moderno doba, veliki broj ljudi koristi magarce za nošenje kućnih potrepština i drugog tereta." Kada je potvrdio moj odgovor, dodao sam, "Na toj istoj osnovi, ako su konj i magarac cijenjeni u islamu, to ne dokazuje da je islam prevaziđen."

Hrišćanski gospodin je zatim upitao za moje mišljenje o zabrani vina i muzike u islamu. Rekao sam, "Danas je dokazano i medicinski i psihološki da su vino i muzika štetni za čovjeka i da uzrokuju psihološke i fizičke bolesti. Dakle, u vidu prevencije protiv takvih bolesti, islam je zabranio oboje. Znate li da je bolje spriječiti nego liječiti?" On se ponovo složio i dodao, "Čitao sam o tome da je štetna u nekoliko časopisa."

"Sada mi molim vas objasnite zašto je poligamija dopuštena u islamu." Upitao sam ih, "Među vašim rođacima, koliko ima neudatih žena?" Oni su se nasmijali i rekli, "Zašto, da li želite da ih udate?" Ja sam uljudno odgovorio, "Ne, ali želim da objasnim jedan stav." Rekli su, "Sedamnaest." Rekao sam, "Zašto su te bespomoćne žene još uvijek neudate?" Onda sam dodao, "Veoma je mudro od strane islama, i to za dobro muškaraca i žena, da je dozvoljena poligamija, da čovjek može oženiti do četiri žene. Ovim se štiti žensko pravo na brak, tako da one neće ostati neudate tokom cijelog njihovog odraslog života.[16] To je takođe izraz uvažavanja za one ljude koji su u stanju da se pobrinu za više od jedne porodice. Ako je čovjek u stanju da izdržava četiri porodice i ako postoje četiri žene koje su spremne da se udaju za njega, zašto bi on trebalo da bude spriječen da to učini? Ako se po zakonu oženi samo sa jednom od njih, onda ne samo da su potisnute njegova sposobnost i vještina, nego je u tom procesu i drugim ženama uskraćena prilika da se udaju za njega i podižu svoje porodice. Mislite li da islam ne bi trebalo da uzima u obzir sposobnosti takvih muškaraca i potrebe tih žena, da se ne osigura da se njihovo pravo ne potiskuje ili uskraćuje?

Štaviše, islam je proglasio poligamiju dopuštenom, ali je nije učinio obaveznom. Možda ste primijetili da se većina muslimana zadovolji sa samo jednom ženom." Oboje su rekli da nikada do tada nisu naišli na tako jasno i elokventno objašnjenje. Rekao sam, "Jedini razlog tome je da do sada niste nikada stupili u kontant sa

[16] Potreba za poligamijom se javlja u slučaju rata, kada postoji veća vjerovatnoća da će poginuti muškarci a ne žene, tako da u društvu broj žena nadmašuje broj muškaraca. U razdoblju nakon rata i u takvim okolnostima, ratne udovice, ako to žele, mogu se udati za oženjene muškarce. Na taj način društvo neće imati višak žena koje ne mogu da se udaju za slobodne muškarce, zbog njihove malobrojnosti.

islamskim učenjacima kako biste porazgovarali o takvim problemima, jer su inače gotovo svi oni spremni da objasne takve nejasne stvari i riješe takve vjerske probleme." Tada su upitali, "Kakvu ćemo korist imati od toga ako prihvatimo islam?" Rekao sam, "Kada neko prigrli islam, on prima dobrotu oba svijeta, jer islamski program povećava prosperitet čovječanstva. Ako se islamski programi slijede, čovjek će zaslužiti Allahovu zadovoljstvo i ući će u raj na onome svijetu."

Naš razgovor je trajao još neko vrijeme. Na kraju je hrišćanka prigrlila islam, ali je hrišćanin još bio neodlučan. Tada sam mu rekao, "Budući da je vaša supruga prihvatila islam, zašto onda oklijevate?" On je šutio. Ja sam mu dalje objasnio islam. Na kraju je rekao, "Razmisliću o tome." Međutim, objasnio sam mu da kada istina nekome postane jasna, nema nikakvog opravdanja da još o tome razmišlja. On je rekao, "U znak prihvatanja vaših uvjerljivih argumenata, treba li da napustim moju religiju?" Rekao sam, "Ne, nije tako. Vi ćete povećati vašu vjeru u poslanika Isusa Hrista (neka je mir sa njim) i dodati vašu islamsku vjeru, jer vam je istina islama postala jasna." Njegova supruga, budući da je prihvatila islam, takođe ga je ohrabrila. Uz milost Svemogućeg Allaha, i on je takođe prihvatio islam. Nakon toga, savjetovao sam im da se obrate islamskim učenjacima kako bi dobili još informacija o islamu kada se vrate u London.

Trojstvo

Jednog dana, jedan turista, inače italijanski hrišćanin, došao je kod mene, ali je izgledalo da je bio lošeg raspoloženja i vidno uznemiren. Upitao je jednog od službenika džamije Imama Huseina (neka je mir s njim) da ga odvede nekom islamskom učenjaku kako bi se raspitao o nekim pitanjima. Službenik ga je doveo do moje kuće samo tri sata prije zalaska sunca. Turista je takođe govorio engleski i zamolio sam jednog od mojih drugova koji je govorio engleski da bude tumač.

Turista je rekao, "Već sam slušao o tome da su muslimani divljaci, ali nisam mislio da su takvi do te mjere." Rekao sam, "Da li ste vidjeli sve muslimane?" Odgovorio je da nije. Rekao sam, "Stoga nemojte reći da su svi muslimani divljaci. Možda neki od njih to jesu." On je klimnuo glavom, a ja sam ga zamolio da mi dopusti da mu postavim neka pitanja prije nego što mi on postavi njegova. Tada sam ga pitao odakle dolazi, koju religiju slijedi i koji mu je stepen obrazovanja. On je rekao da je došao iz Italije, da je hrišćanin i da ima univerzitetsku diplomu.

Kada sam mu zatražio da postavi svoja pitanja, rekao je, "Neki muslimani u ovom gradu se ponašaju divljački." Rekao sam, "Šta se dogodilo?" On je rekao, "Želio sam da uđem u mauzolej Huseina, ali su me spriječili. Kada sam upitao za razlog, rekli su mi da sam nečist. Ima li to smisla? Je li moguće da čovjek mojih godina može da bude nečist?" Rekao sam, "Nemojte se osjećati tako nelagodno. Ko vam je to rekao? Je li to bio školovan čovjek ili neka neznalica?" On je rekao, "Mora da je bla neka neznalica." Rekao sam, "Zar vi hrišćani u Italiji nemate neuke ljude?" On je rekao, "Imamo." Rekao sam, "Onda nema nikakvog opravdanja da se osjećate tako neugodno." On je rekao, "U redu, onda ih ljubazno zamolite da me puste da uđem u Huseinovo svetište." Rekao sam, "Ja ne mogu to da učinim, jer imam Husein, vlasnik svetišta koji tamo počiva, ne dopušta da uđete kod njega." On je bio iznenađen i upitao za razlog. Rekao sam, "Vi pripadate religiji čiji su sljedbenici vrijeđali njega, njegovog djeda i njegove drugove." On je rekao, "Zar su ih hrišćani uvrijedili?" Rekao sam, "Da.

Budući da su hrišćani tretirali Poslanika Muhammeda – djeda imama Huseina – kao lažljivca, pa prema tome nisu povjerovali u njega kao u poslanika nakon Isusa Hrista. Ako spriječite osobu koja vas je uvrijedila da uđe u vašu kuću, da li imate pravo na to ili ne?" Hrišćanski turista je pognuo glavu i počeo o nečemu da razmišlja. Tada je uzdahnuo i rekao: "Vi ste takođe prema meni postupili isto onako kako je postupila ona osoba koja me je nazvala nečistim. Uostalom, kako mogu da uđem u svetište?" Rekao sam, "Jedini način je taj da priznate da je Muhammed bio pravi Božiji poslanik." On je rekao, "To je sve u redu, ali pošto nemam dokaza za njegovo poslanstvo, kako mogu da vjerujem da je Muhammed bio poslanik?" Rekao sam, "Sada smo došli do teme koja se treba tretirati sa razumom i dokazima. U pravu ste. Želite da vam dokažem Muhammedovo poslanstvo." Onda sam dodao, "Muhammed, neka Allah blagoslovi njega i njegovo potomstvo, bio je Poslanik na istoj osnovi na kojoj je i Isus Hrist, neka je mir s njim, bio poslanik."

Hrišćanski turista je rekao, "Dokaz Isusovog poslanstva jeste činjenica da je on sin Božiji." Rekao sam, "Da li vi stvarno i iskreno vjerujete da je Isus bio sin Božiji? Da li je Bog zaista prouzrokovao da se Isus rodi kao čovjek? Vi ste učen čovjek. Kako možete to da tvrdite?" On je rekao, "Ja ne mislim da je Isus bio sin Božiji zbog njegovog stvarnog rođenja, nego da je bio sin Božiji u pogledu plemenitosti i dostojanstva. Drugim riječima, on ima Božije osobine." Rekao sam, "Dobro, možete li mi sada objasniti na koji način je Isus dobio ove plemenite osobine?" On je rekao, "Zbog toga što je Isus rođen bez oca." Rekao sam, "Ako je takav slučaj, zašto onda ne smatrate Adama kao sina Božijeg, jer je on rođen ne samo bez oca, nego i bez majke?"

Hrišćanin je razmišljao o tome neko vrijeme, a onda je dao dokaz kako bi dokazao Isusovo poslanstvo, govoreći: "Mislio sam da kažem da je Isus bio Poslanik zbog toga što je činio čuda." Rekao sam, "I Muhammed je takođe imao dar da čini čuda." On je rekao, "Koja su to Muhammedova čuda?" Rekao sam, "Allah je rascijepio mjesec na dva dijela." On rekao, "Oh, to je smiješna priča koju mi je takođe ispričao jedan od naših crkvenih otaca, kako Muhammedanci vjeruju da se mjesec rascijepio na dva dijela, sišao i ušao u Muhammedov rukav. Je li logično da mjesec sa svom svojom masom može da uđe u nečiji rukav?"

Rekao sam, "Kao prvo, ja nisam rekao da je mjesec ušao u Muhammedov rukav. Vi ste dodali taj dio. Drugo, šta može spriječiti Allaha da raspolovi mjesec na dva dijela? A ako pretpostavimo da je prema vašem tvrđenju zaista ušao u rukav, to bi Allahovom voljom mogao biti mali fragment mjeseca koji bi ušao u njegov rukav, a da se zatim Božijom voljom mjesec vratio u svoje pređašnje stanje." On je rekao, "Ovo je dvosmisleno objašnjenje. Trebalo bi da ga ostavimo po strani. Logičan um to ne može prihvatiti."

Zatim sam ga upitao, kako bih mu pokazao kakva iracionalna uvjerenja oni imaju, "Kako to da možete vjerovati u iracionalnu tvrdnju, a da ne možete prihvatiti razumnu?" On je rekao, "Kako smo to priznali iracionalnu tvrdnju?" Rekao sam, "Cijepanje mjeseca je uvjerljivo, ali izjava vas hrišćana koji vjerujete u trojstvo da postoje tri osobe, ali koje u isto vrijeme nisu tri odvojene osobe nego jedna, nije uvjerljiva. Zar to nije iracionalna tvrdnja? Je li moguće da su ova tri prsta," – pokazao sam svoja tri prsta – "tri prsta a u isto vrijeme samo jedan?" On je rekao, "Ovaj koncept je kao trougao koji ima tri strane, ali je i dalje jedan trougao." Rekao sam, "Mislite li da je Bog jedan, ali da ima tri dijela?" On je rekao, "Ne." Rekao sam, "Pa šta onda znači primjer trougla?"

Nakon što je malo razmislio, nije mogao dati logičan odgovor, ali je dao uobičajeni odgovor koji daju trinitarijanci kada ne uspiju da iznesu dokaz, "Svećenici i hrišćanski

naučnici kažu da je trojstvo nemoguće shvatiti razumom." Rekao sam, "Izgleda da nam je obojici jasno da vaše stanovište po pitanju trojstva nije logično." On je šutio. Onda sam dodao, "Na isti način, Muhammed je pokazao čudo cijepanjem mjeseca na dvoje baš kao što je i Isus pokazao druga čuda." On je rekao, "Kako dokazujete čudo vašeg Poslanika?" Rekao sam, "Naša sveta Knjiga, Kur'an, kaže: **"Bliži se Čas i Mjesec se raspolutio!"** (Mjesec, 54:1). Da je ovaj događaj bio izmišljen, savremenici Božijeg Poslanika bi sigurno dokazali da nije u pravu. Činjenica da ovaj događaj, cijepanje mjeseca, nije opovrgnut od strane svih zainteresiranih, dokazuje da se to čudo zaista dogodilo."

On je rekao da ne vjeruje u Kur'an. Kada sam ga upitao za razlog, rekao je, "Zbog toga što Kur'an vrijeđa hrišćane." Rekao sam, "Koji to ajet iz Kur'ana vrijeđa hrišćane?" On je rekao, "Kur'an nas naziva *kafirima*, tj. nevjernicima." Rekao sam, "Znate li koje je značenje riječi kafir?" On je rekao, "Kafir je pogrdna riječ." Rekao sam, "Ne. Ko god ne vjeruje u Boga ili u Božijeg poslanika ili u Sudnji dan, naziva se nevjernikom, tj. kafirom. Pošto hrišćani ne vjeruju u Muhammeda, oni su nazvani nevjernicima, ali to nije nikakav uvrijedljiv pojam, to je konstatovanje činjenice." Onda sam dodao, "Prema tome, ako je razlog hrišćanske nevjerice u Kur'an njegova upotreba uvrijedljivog rječnika u vezi sa njima, zašto onda vjerujete u Bibliju, bez obzira na činjenicu da koristi pogrdan jezik kada govori o Isusu Hristu, neka je mir sa njim?" On je iznenađeno rekao, "Da li je Biblija koristi pogrdne riječi za Isusa?" Odgovorio sam potvrdno, a kada me je zamolio da mu pokažem taj dio, citirao sam Pavlovu poslanicu Galaćanima 3:13 koja kaže da je Isus bio *"prokletstvo za nas."* On je rekao, "Ovo je apsolutno pogrešno. Ne postoji takav stih u Bibliji!" Rekao sam, "Postoji, sasvim sigurno postoji." Tada sam otvorio Bibliju i pokazao mu odgovarajući stih. Tumač ga je preveo za njega. Začuđen ovim stihom, rekao je, "Ja nikada ranije nije čuo za to." Tada sam mu rekao, "Da li želite da jevreji povjeruju u Novi Zavjet?" On je rekao, "Da." Rekao sam, "Ali jevreji imaju pravo da kažu, 'Ne vjerujemo u knjigu koja koristi pogrdan jezik kada govori o nama', jer jevanđelje po Mateju, poglavlje 3, stih 7, naziva jevreje zmijskim leglom. Kakav bi bio vaš odgovor za njih? Pretpostavimo sada da časni Kur'an koristi pogrdan jezik protiv hrišćana. Takođe treba imati na umu da, ako smo shvatili da je Kur'an ispravan i istinit, onda treba da popravimo naše ponašanje a ne da se bunimo protiv [Kur'ana] i odbijamo da vjerujemo u njega. Poslanik Muhammed je baš kao i poslanik Isus, baš onako kako vjerujete u Isusa, morate takođe vjerovati u Muhammeda."

Nakon toga sam mu detaljno objasnio uzvišeni karakter poslanika Muhammeda, njegove veličanstvene vrline, detaljno i opsežno znanje, kao i njegove bitke koje su vođene radi Allaha i za poboljšanje čovječanstva. Prilikom razgovora je bio toliko dirnut plemenitim karakterom Poslanika Muhammeda, kao i njegovim riječima i naukom, da su mu suze skliznule niz obraze. On je tada rekao, "Ako prihvatim islam, a ljudi me upitaju zašto sam to učinio, šta bi trebalo da im kažem?"

Rekao sam, "Kažite da ste shvatili da je Muhammed bio Božiji poslanik na isti način kao što su to bili Isus, Mojsije i drugi pravi Božiji poslanici, tako da sam prigrlio islam." On je rekao, "Takav argument ne može uvjeriti ljude." Rekao sam, "Neizostavno je da čovjek uvjeri svoju savjest, ali ne i njegov narod. Da li ste sada uvjereni ili niste da je Muhammed bio Božiji poslanik?" On je rekao, "Jesam." Rekao sam, "Prihvatite onda islam i nemojte se uopšte brinuti za druge ljude." On je ostao bez riječi. Kako bih mu dao primjer iz svoje vlastite zemlje, upitao sam ga, "Znate li da postoji Komunistička partija u Italiji?" Rekao je da postoji. Rekao sam, "Da li komunisti vjeruju u Isusa?" On je rekao da ne vjeruju. Rekao sam, "Kada ste povjerovali u Isusa, šta ste o tome rekli komunistima? Da li su vaši odgovori za njih

bili uvjerljivi?" On je rekao da nisu. Rekao sam, "Dakle, vi ne brinete o tome šta će drugi ljudi misliti (po pitanju religije). Ne bojte se ljudi. Vaši napori moraju biti posvećeni prvenstveno zadovoljavanju Allaha, a zatim i zadovoljavanju vaše savjesti."

Nakon toga, podstakao sam ga da prihvati islam. Na kraju je, uz milost Svemogućeg Allaha, on primio islam i izrekao tri svjedočanstva vjere. Onda sam mu dao kopiju časnog Kur'ana sa prijevodom na engleski jezik i nekoliko primjeraka časopisa *Osnove Islama* koji se objavljuje na engleskom jeziku u Kerbeli. Onda sam poslao jednog pomoćnika da ga odvede do kupatila (kao što to neki od islamskih pravnika – fakiha – smatraju za shodno) kako bi obavio svečano kupanje *gusl* prije ulaska u svetilište Imama Huseina.

TREĆI DIO

OSOBINE BOGA I NJEGOVIH POSLANIKA PREMA BIBLIJI

"A teško onima koji svojimrukama pišu Knjigu, a zatim govore: 'Evo, ovo je od Allaha' – da bi za to korist neznatnu izvukli. I teško njima zbog onoga što ruke njihove pišu i teško njima što na taj način zarađuju!" (Kur'an, Krava 2:79)

Predgovor

Gospodar svega stvorenoga šalje čovječanstvu poslanike i vjerovjesnike sa zadatkom da ih podsjeti na dobre i moralne vrijednosti, kao i da ih izvedu na pravi put. Bog odabire ove poslanike iz redova ljudi koji posjeduju izuzetne lične kvalitete. Ti izaslanici treba da i sami primjenjuju ono što propovijedaju i daju primjere ljudima koje treba da predvode. Da nije tako, oni bi odmah izgubili sav kredibilitet pred ljudima kojima su poslani. Odatle i izbor onih koji posjeduju izuzetne kvalitete koji im pomažu u teškom zadatku koji je pred njima. Upravo je posjedovanje takvih osobina koje ljudi smatraju vrijednima divljenja privlačilo mase Božijim poslanicima. U nedostatku takvih kvaliteta, Božjim poslanicima bi bilo vrlo teško da povedu narod, a ako bi oni sami činili nedolična i loša djela, zar bi bilo ikakve nade za druge ljude?

Kroz praktikovanje svog učenja, poslanici imaju za cilj da pokažu drugima da su oni manifestacija njihove sopstvene nauke, a to opet pokazuje narodu istinitost njihove poruke i podstiče ga da se pridržava učenja Božijih poslanika. Iako su izabrani između ljudi, poslanici su uspjeli da sakupe niz plemenitih osobina koje su neizostavne za njihov položaj. Oni imaju takve osobine i nivo prosvjetljenja da praktično ne mogu da počine bilo kakvo pogrešno ili nemoralno djelo.

U radu koji je prikazan u ovom poglavlju, autor je sproveo jedno kratko istraživanje Biblije i predstavio svoja saznanja. Ona pokazuju da se nekima od najvažnijih plemenitih ljudi, tj. Božijih poslanika koji su izabrani od strane Svemogućeg Boga kao Njegovi poslanici čovječanstvu, pripisuje da su počinili neke od najvećih i najnemoralnijih djela koja su poznata čovjeku. Ponašanje za koje bi se čovjek danas postidio i za koje bi bio kažnjen, pripisuju se Božijim poslanicima u Bibliji. Poslanici su optuženi u Bibliji da su počinili nevjerovatna djela kao što su prevara, laganje, blud, silovanje, incest, hladnokrvno ubistvo sa predumišljajem, a lista ide još i dalje.

Neki od poslanika i vjerovjesnika koje je Bog poslao čovječanstvu prikazani su u Bibliji kao najizopačeniji pojedinci ljudskog roda, vrijedni najvećeg prezira. Za njih se prenosi da su počinili čak i zločine kao što su izdaja i ubistvo.

Čak ni Bog nije izbjegao blaćenje u Bibliji... Pripisuju Mu se lažne osobine, ili se optužuje da je nagnao Svoje poslanike da počine prekršaje i ružna djela.

Pored nekih lažnih optužbi i osobina koje se pripisuju Bogu i Njegovim poslanicima i koje su prikazane u ovom kratkom radu, autor ukratko odbacuje lažne osobine i klevetničke optužbe koje su iznesene protiv Boga i Njegovih vjerovjesnika. Ove osobine samo ukazuju na izmjene i prepravke koje je Biblija pretrpjela od strane

beskrupuloznih pojedinaca tokom istorije. Kao takva, Biblija je nepouzdan izvor za ljude koji žele da zadovolje svoje vjerske i duhovne potrebe, budući da je daleko od istine.

Izjava da je Biblija istina i da je Božja riječ imala je katastrofalne posljedice, od kojih je ona najmanja razočarenje mnogih ljudi tokom vijekova, koji su smatrali da je Biblija protivna razumu i da je ponašanje njenih poslanika nemoralno. Kao rezultat toga, mnogi su napustili ili odbacili hrišćanstvo i prihvatili druga uvjerenja ili religije, bez obzira na kolosalne napore koji su uloženi u misionarskim projektima. Sa druge strane, neki su bili toliko zgroženi onim što su pronašli u Bibliji i hrišćanskim učenjima da su počeli da negiraju koncept Jednog Stvoritelja i postojanja Boga uopšte, što je upravo tema na koju je izvorna i nepromijenjena Biblija bila objavljena.

Prava učenja Biblije su dodatno narušena kada su pojedinci, povodeći se za ponašanjem Božijih poslanika kako je prikazano u Bibliji, počinili zla djela sa izgovorom da su ih činili Božiji poslanici. U nastojanju da se pridržavaju tog ponašanja, koje je lažno pripisano nekim od najplemenitijih ljudskih bića, oni tvrde da je u izvještavanju ovakvog ponašanja Božijih Poslanika Biblija opisala realnost onoga vremena, da su poslanici bili ljudi kao i svi drugi, skloni i podložni raznim iskušenjima i osjetljivi i slabi pred egom i pohlepom, tako da i možemo počiniti takva djela. A ako smo ih počinili, nismo krivi jer smo na kraju krajeva ljudi, jer su se čak i Božiji poslanici upuštali u njih, kao da ljudsko biće živi samo da bi se povodilo za raznim porivima kao što su iskušenje i pohlepa, te da nema sopstvenu volju.

To je jedna od posljedica odbijanja da priznaju da je Biblija doživjela značajne izmjene i popravke. Umjesto da prihvate da je Biblija koju danas imamo iskrivljena verzija onoga što su donijeli Isus i Mojsije, neka je mir sa njima, oni koji bespogovorno žele da odbrane Bibliju uporno insistiraju na lažnim tvrdnjama da je sadašnja verzija Božija riječ koje se moraju pridržavati.

Ova studija o Novom i Starom Zavjetu je veoma kratka u odnosu na veliku količinu zapanjujuće kontradiktornog materijala u Bibliji. Autor je izjavio da mu, s obzirom na druge obaveze i raspored, vrijeme ne dopušta da napiše više od ovoga, iako je čak i knjiga od nekoliko tomova o toj temi nedovoljna. Cilj ovog rada nije da se okleveta Biblija, nego da istakne da verzija koju danas imamo na raspolaganju jeste izmijenjena sa ciljem da se iskrivi prava Isusova poruka, neka je mir sa njim, kako bi se osiguralo da njegov nasljednik – Sveti Kur'an, konačna objava čovječanstvu od strane istog Boga koji je objavio Bibliju – bude odbačen od strane ljudi.

U ovom kratkom radu, autor predstavlja najvažnije teme u obliku pitanja i odgovora, a u kratkim odgovorima koje daje, pretpostavlja da je čitalac racionalna osoba koja vjeruje da Bog nikada ne šalje pojedince kao Svoje poslanike koji bi svojim ponašanjem dali najgore primjere za druge ljude da ih slijede. Ovaj rad u ovome dijelu nema za cilj da se posebno obraća hrišćanima, nego onim muslimanima koji su se ili školovali na Zapadu ili su meta hrišćanskih misionarskih programa i njihovih uvjerenja. On ima za cilj da istakne neke od izmjena koje su napravljene u Bibliji u posljednja dva milenijuma. Muslimani vjeruju da Božiji poslanici nikada ne bi počinili takva zvjerstva kakva su prikazana u današnjoj hrišćanskoj Bibliji. Da je autor namjeravao da napiše detaljnu knjigu kako bi pokazao hrišćanima nepravilnosti njihovih osnovnih današnjih uvjerenja i protivrječnosti između tih uvjerenja i učenja Isusa Hrista, neka je mir s njim, knjiga bi imala drugačiji oblik i obimnost.

"Poslanik vjeruje u ono što mu se objavljuje od Gospodara njegova, i vjernici – svaki vjeruje u Allaha, i meleke Njegove, i knjige Njegove, i

poslanike Njegove: ”Mi ne izdvajamo nijednog od poslanika Njegovih.” I oni govore: ”Čujemo i pokoravamo se; oprosti nam, Gospodaru naš; Tebi ćemo se vratiti.” (Kur'an, Krava 2:285)

Stihovi iz Biblije koji su ovdje navedeni citirani su iz prijevode Dr Ivana Šarića, Sarajevo, 1942. godine, a podvučeni tekst je naglasio prevodilac na engleski.

Bog, prema Bibliji

Kakav mislite da je Bog Biblije? Bog je predstavljen kao da ima tijelo i kosu i nalazi se na određenom mjestu, što su na Njega neprimjenjive osobine. On je predstavljen kao biće koje vara ljude i krši obećanja. Sa takvim karakteristikama i kodeksom ponašanja (lažno) pripisanim Stvoritelju čovjeka, kakav bi onda čovjek trebalo da bude? Pogledajmo neke od stihova iz Biblije po tom pogledu, prije nego što nastavimo sa poglavljem o osobinama Božjih poslanika.

Pitanje: Da li Bog ima ljudski oblik?

Odgovor: Naravno da ne! Ovo pitanje se jednostavno ne odnosi na Boga. Ali u Bibliji, prema knjizi Postanka, prvo poglavlje, stihovi dvadeset šest i dvadeset sedam (1:26, 27), stoji sljedeće:

“Tada reče Bog: Načinimo čovjeka na sliku i priliku svoju! Neka on vlada nad ribama morskim, nad pticama nebeskim, nad stokom, nad svim zvijerima zemaljskim i nad svim, što gmiže po zemlji! Tako stvori Bog čovjeka na sliku svoju, na sliku Božju stvori ga, muško i žensko stvori ih.”

Pitanje: Da li Bog ima kosu i da li nosi odjeću?

Odgovor: Naravno da ne! Još jednom se radi o nečemu što ne može da se odnosi na Boga. Ovakva vjerovanja su preuzeta iz idolatrije i potiču iz paganskih religija.

Međutim, Danijel 7:9 kaže:

“Dok sam još gledao, bili su postavljena prijestolja, i jedan ataroviječan zauze mjesto. Odijelo njegovo bilo je bijelo kao snijeg. Kosa mu na glavi kao čista vuna. Prijestolje mu bilo plamen ognjeni, točkovi mu kao oganj razgoren.”

Pitanje: Da li Bog hoda?

Odgovor: Naravno da ne!

Međutim, Postanak 3:8 navodi:

“A kad začuše sušanj koraka Gospoda Boga, koji je hodio po vrtu za dnevnog vjetrića, skriju se oni, Adam i žena njegova, pred Gospodom Bogom među grmenjem u vrtu.”

Pitanje: Da li se Bog spušta u oblaku i prolazi ispred čovjeka?

Odgovor: Naravno da ne!

Međutim, Izlazak 34:5, 6 kaže:

“Kad onda Gospod siđe dolje u oblaku, stade on tamo uz njega i prizva ime Gospodnje. Tada prođe Gospod ispred njega i oglasi se: "Gospod je milosrdan i milostiv Bog, strpljiv, bogat milošću i vjernošću.”

Pitanje: Da li Bog odabire svoje mjesto boravka?

Odgovor: Naravno da ne!

Međutim, Psalmi 132:13 navode:

"Jest, Gospod je izabrao Sion, izabrao ga za prebivalište svoje."

Pitanje: Da li je Bog toliko neobaviješten da ne zna gdje se nalaze kuće vjernika, osim ukoliko se one označe krvlju?

Odgovor: Naravno da nije!

Međutim, Izlazak 12:12, 13 navodi:

"Jer ću u toj noći proći kroz zemlju egipatsku i pobit ću sve prvorođence u zemlji egipatskoj, čovjeka i stoku, i sudit ću svima bogovima egipatskim, ja, Gospod. Krv na kućama, u kojima stanujete, bit će vam znak zaštitni. Kad vidim krv, proći ću vas; i među vama neće će biti pomora, kad stanem ubijati po zemlji egipatskoj."

Pitanje: Da li Bog krši svoja obećanja?

Odgovor: Sasvim sigurno da ne krši! Kršenje obećanja je sramotno.

Pa ipak, 1 Samuelova 2:30, 31 navodi:

"Zato kaže Gospod, Bog Izraelov: Rekao sam doista: Kuća tvoja i kuća oca tvojega imaju uvijek vršiti službu u svetištu mojemu. Ali sada, govori Gospod, neka je to daleko od mene, jer tko mene časti, toga častim ja. A tko mene prezire, taj ima pasti u sramotu. Eto, doći će vrijeme, kad ću tebe i kuću oca tvojega poniziti, tako da u tvojoj obitelji neće više biti čovjeka ugledna."

Bog je mnogo uzvišeniji od ovih lažnih optužbi. Na primjer, prenose da je Bog obećao Saulu da će njegovo poslanstvo trajati zauvijek, i za njega i za njegove potomke, ali se nije držao ovog obećanja!

Tako u istoj knjizi, 1 Samuelova 13:13, 14 čitamo:

"...Tada bi Gospod potvrdio kraljevstvo tvoje zauvijek. A ovako kraljevstvo tvoje neće se održati. Gospod je potražio sebi čovjeka po srcu svojemu...."

Bog je mnogo uzvišeniji od ovih lažnih optužbi, da je obećao Saulu da će mu kraljevstvo zauvijek trajati, a da je kasnije prekršio obećanje i dao kraljevstvo nekom drugom čovjeku!

Pitanje: Da li je Božija ludost pametnija od ljudske, a Božija slabost jača od ljudske?

Odgovor: Sasvim sigurno nije! Bog nije ni lud ni slab! Prema tome, ne može se govoriti o Njegovoj ludosti koja bi bila pametnija od ljudske.

Pa ipak, I Korinćanima 1:25 kaže:

"Jer je ludost Božja mudrija od ljudi, i slabost je Božja jača od ljudi."

Pitanje: Da li se Bog kaje za ono što je učinio?

Odgovor: Nipošto!

Međutim, 1 Samuelova 15:10, 11 kaže:

"I dođe riječ Gospodnja Samuelu ovako: 'Kajem se, što sam Saula postavio kraljem, jer se je on odvratio od mene i nije izvršio mojih zapovijedi'..."

A Izlazak 32:14 navodi:

"Tada se sažali Gospod radi zla, kojim je bio zaprijetio narodu svojemu."

Pitanje: Da li Bog žali zbog onoga što je učinio?

Odgovor: Naravno da ne!

Međutim, Postanak 6:6, 7 kaže:

"Pokaja se Gospod, da je bio načinio ljude na zemlji, i bio je duboko ožalošćen. I reče Gospod: I zbrisat ću s lica zemlje, čovjeka i zvijeri, gmizavce i ptice u zraku, jer se kajem, što sam ih načinio..."

Pitanje: Da li se Bog bori sa čovjekom?

Odgovor: Naravno da ne! Kao što smo ranije spomenuli, ovakvi koncepti se ni izdaleka ne mogu primijeniti na Boga.

Pa ipak, Postanak 32:24-30 kaže:

"Jakov ostade sam. Tada se je jedan borio s njim sve do osvitka zore. I kad ovaj vidje, da ga ne može nadjačati, udari ga po zglavku u stegnu, te se Jakovu isčaši stegno iz zglavka, kad se je borio s njim. Tada reče onaj: 'Pusti me; jer je zora već osvanula!' Ali on odgovori: 'Ne puštam te, dok me ne blagosloviš.' Onaj ga upita: 'Kako se zoveš ?' On odgovori: 'Jakov.' A onaj mu reče: 'Od sada se nećeš više zvati Jakov, nego Izrael; jer si se borio s Bogom i s ljudima i nadjačao si.' Tada zamoli Jakov: 'Kaži mi ime svoje!' On odgovori: 'Što me pitaš za ime moje?' I onda ga blagoslovi ondje. Jakov prozva ono mjesto Penuel, i reče on: 'Vidjeh Boga licem u lice, a ipak ostadoh na životu'."

Pitanje: Da li Bog laže, dok zmija govori istinu?

Odgovor: Naravno da ne!

Međutim, Postanak 3:3-5 kaže:

"Samo od plodova drveta, što stoji usred vrta, zapovjedio je Bog: 'Od toga ne smijete jesti, pa ni dotaknuti ga, inače morate umrijeti.' Zmija reče ženi: "Nikako nećete umrijeti, dapače zna Bog, da će vam se otvoriti oči, čim budete jeli s njega, i da ćete postati kao Bog, kad spoznate, što je dobro i zlo."

Onda ovo poglavlje nastavlja sa pričom da su Adam i Eva jeli plod stabla i iznosi druge tvrdnje koje su daleko od Božijih osobina.

Pitanje: Da li Bog silazi s neba kako bi rastjerao ljude, kako oni ne bi razumjeli jedni druge? Da li Ga je strah njihovog jedinstva?

Odgovor: Naravno da ne!

Međutim, Postanak 11: 1-9 kaže:

"Sva zemlja govorila je tada samo jedan jezik i rabila jednak govor. I tako (...) rekoše: 'Hajde da sazidamo sebi grad i kulu s vrhom do neba, i da podignemo sebi spomenik, da se ne raspršimo po svoj zemlji!' A Gospod siđe da vidi grad i kulu, što su ih zidali sinovi čovječji. I reče Gospod: 'Evo, svi su jedan narod, i jednak je jezik svima (...) Otada neće im smetati ništa da ne urade, što naume. Hajde da siđemo i da im pometemo jezik, da ne razumiju jedan drugoga što govore!' I raspršiih Gospod odanle po svoj zemlji, i tako moradoše odustati od zidanja grada. Zato se prozva Babel; jer ondje pomete Gospod jezik cijele zemlje, i odanle ih raspršiGospod po svoj zemlji."

Pitanje: Da li Bog nešto izjavi, a onda učini suprotno od onoga što je rekao?

Odgovor: Ne, sasvim sigurno da ne!

Međutim, Postanak 6: 3 kaže:

"Tada reče Gospod: 'Duh moj neće više dugo ostati u ljudima; jer nijesu više ništa drugo nego meso, a trajanje života njihova neka bude još samo sto i dvadeset godina'."

To je izjavio u vrijeme stvaranja čovjeka. Pogledajmo da li je Bog ispoštovao Svoje riječi. Biblija kaže da je Bog postupio suprotno svojim riječima, jer su ljudi živjeli više od 120 godina. Na primjer, Postanak 9:28, 29 kaže:

"Noa poživje nakon potopa još trista i pedeset godina. A svega poživje Noa devet stotina i pedeset godina; i umrije."

Pitanje: Da li je Bog anđeo, ili obrnuto?

Odgovor: Ne, Bog sasvim sigurno nije anđeo.

Međutim, ovdje se nalazi jedna kontradikcija. U Postanku 16: 10-13 tekst se odnosi na onoga koji je govorio sa Hagarom kao anđeo Jahvin, a Hagara se obraća govorniku kao da se radi o Bogu:

"I još joj reče anđeo Gospodnji: 'Umnožit ću potomstvo tvoje tako, da se neće moći prebrojiti od množine.' Dalje joj reče anđeo Gospodnji: 'Eto, trudna si sad i rodit ćeš sina, kojemu nadjeni ime Išmael.' (...) Tada ona prozva Gospoda, koji je bio s njom govorio: 'Ti si Bog Svevidljiv'; jer, reče ona, 'ja sam zaista gledala onoga, koji mene vidi i ostala živa'."

Božji poslanici u Bibliji

Biblija pripisuje takve osobine poslanicima Svemogućeg Boga da su sramotni čak i za običnog čovjeka, a kamoli za Božije poslanike koji su najpobožniji ljudi, poslani da vode čovječanstvo na pravi put, da upućuju na pravednost, poboljšanje, čednost, itd.

Poslanik Isus Hrist

Pitanje: Da li Isus Hrist laže?

Odgovor: Ne, sasvim sigurno da ne! Božiji poslanici nikada ne lažu.

Međutim, Ivan 7: 2-10 kaže:

"A bio je blizu židovski blagdan sjenica. Tada mu rekoše braća njegova: 'Izađi odavde i pođi u Judeju, da i učenici tvoji vide djela tvoja, što ih činiš. Jer nitko ne čini što tajno, a sam traži da je poznat. Ako to činiš, objavi sebe svijetu!' Jer ni braća njegova nijesu vjerovala u njega. - Isus im reče: 'Vrijeme moje još nije došlo, a vrijeme je vaše svagda spremno. Na vas ne može svijet mrziti; a na mene mrzi, jer ja svjedočim za njega, da su djela njegova zla. Vi uzađite na blagdan ovaj! Ja još neću uzaći na blagdan ovaj, jer se moje vrijeme još nije navršilo.' Tako reče i ostade u Galileji. A izakako su bila braća njegova uzašla na blagdan, tada i sam uzađe, ali ne javno, nego kao tajno."

Pitanje: Da li Isus pravi vino i daje svojim učenicima da ga piju?

Odgovor: Naravno da ne! Isus ne opravdava ni ne podstiče svoje učenike da učine nešto što je osuđeno i zabranjeno u Starom i Novom zavjetu. Međutim, Isus je optužen za pravljenje vina; pa ipak, to je bilo njegovo prvo čudo kojim je manifestovao svoju slavu! Ne daj Bože da neko kaže, "Možda je u Isusovoj vjeri zakonito konzumiranje vina." Tražim utočište od Svemogućeg Boga od takvih optužbi, jer i Stari i Novi zavjet zabranjuju vino. Navedimo prvo odredbe iz Biblije o zabrani vina, a zatim ćemo pokazati lažne optužbe o Isusu Hristu, neka je mir sa njim.

Hošea 4:11 kaže:

"Služba idolska, vino i mast zaluđuju."

Izaija 5: 11-13 takođe kaže:

"Jao vama, koji se rano ujutro opijate i do kasno u noć sjedite i gorite od vina! Citara i harfa, bubanj i frula i vino na vašim su gozbama. A ne pazite na upravljanje Gospodnje i ne vidite djela ruku njegovih. Zato mora narod moj putovati u sužanjstvo, jer nije imao razboritosti. Istrošeni su od gladi plemeniti njegovi, i mnoštvo njegovo gine od žeđi."

A Ponovljeni zakon 21:18-21 kaže:

"Ako netko ima sina razuzdana i nepokorna, koji ne sluša oca svojega i matere svoje, pa i onda, kada ga pokaraše, ne sluša, tada neka ga uzmu otac njegov i mati njegova i neka ga dovedu k starješinama grada njegova, k vratima prebivališta njegova, i neka kažu starješinama grada njegova: Ovaj sin naš razuzdan je i nepokoran. Neće da nas sluša. Izjelica je i pijanica. Tada svi ljudi njegova grada neka ga na smrt kamenuju! Tako iskorijeni zlo iz svoje sredine! Sav Izrael neka to čuje i neka se boji." [17]

S druge strane, i Stari i Novi zavjet ukazuju na prednost suzdržavanja od vina i žestokih pića, a suzdržavanje od alkohola se smatra za veoma važnu vrlinu, kao što se može vidjeti iz vrlina koje Ivanu (Krstitelju) pripisuje anđeo koji se pojavio Zahariji, kako je to izvijestio Luka 1:15:

"Jer će biti velik pred Gospodinom. <u>Vina i jaka pića neće piti</u>, i već u utrobi majčinoj napunit će se Duha Svetoga."

Navedimo sada optužbe protiv Isusa Hrista.

---

[17] Postoje mnogi drugi stihovi koji zabranjuju ili osuđuju konzumiranje vina ili alkoholnih pića, od kojih prenosimo neke radi primjera: *"Vina i jakoga pića ne smijete piti vi, ti i sinovi tvoji; kad ulazite u Šator sastanka! Inače biste morali umrijeti. Ovaj zakon ima vječitu valjanost za sva plemena vaša"* [Levitski zakonik 10:9]; *"Onda neka se uzdržava od vina i drugih opojnih pića. Neka uopće ne pije nikakve tekućine, što je napravljena od grožđa. I samo grožđe ne smije jesti, ni svježe ni osušeno"* [Brojevi 6:3]; *"Od sada pripazi na sebe! Ne pij ni vina ni jakoga pića i ne jedi ništa nečisto!"* [Suci 13:4]; *"On mi reče: 'Eto, zatrudnjet ćeš i rodit ćeš sina. Od sada ne pij niti vina niti jakoga pića i ne jedi ništa nečisto, jer od materina krila pa do dana smrti svoje ima dječak da bude nazirej Božji'."* [Suci 13:7]; *"Ne smije ništa uživati, što dolazi od vinove loze. Vina i opojnih pića ne smije piti i ništa nečisto jesti. Sve, što sam joj zapovjedio, neka drži!"* [Suci 13:14]; *"Ana odgovori: 'Ah ne, gospodaru moj, ja sam nesretna žena. Vina i opojna pića nijesam pila, nego sam izlila dušu svoju pred Gospodom'."* [1 Samuelova 1:15]; *"Podsmjevač je vino, vikač silovito piće, nije mudar ni jedan, koji od toga tetura"* [Mudre izreke 20:1]; *"Podajte silovito piće bijedniku i vino tužnima!"* [Mudre izreke 31:6].

Ivan 2: 1-11 kaže:

"Treći dan iza toga bila je svadba u Kani Galilejskoj. Majka Isusova bila je ondje. I Isus i učenici njegovi bili su pozvani na svadbu. Kad je nestalo vina, reče majka Isusova njemu: 'Nemaju više vina.' Isus joj reče: 'Što ja imam s tobom, ženo? Moj čas nije još došao.' Tada reče majka njegova slugama: 'Učinite, što vam kaže!' A bilo je ondje šest kamenitih posuda, kako je to tražio običaj židovskoga čišćenja. Svaka je od njih obuhvatala dvije do tri mjere. Isus im zapovjedi: 'Napunite posude vodom!' Napuniše ih do vrha. Tada im reče: 'Zagrabite sad od toga i nosite ravnatelju stola!' Oni odnesoše. I ravnatelj stola okusi vodu, što je bila postala vino. A nije znao, odakle je bilo vino. Samo su to znale sluge, koje su bile zagrabile vodu. Tada zovnu ravnatelj stola mladoženju. I reče mu: 'Svatko iznosi najprije dobro vino, a istom, kad se ponapiju gosti, lošije. Ti si čuvao dobro vino do sada.' Tako učini Isus u Kani u Galileji početak čudesima svojim. Stim objavi slavu svoju, i učenici njegovi vjerovaše u njega."

Ovo očigledno pokazuje da se prema Novom zavjetu pijenje vina nije smatralo za tabu u religiji. Pogledajte kako je sam Isus napravio vino i kako su drugi od njega pili!

Jednom drugom prilikom, Luka 22:15-18 kaže za Isusa: *"On im reče: 'Vrlo sam želio da ovu pashalnu večeru održim s vama, prije nego muku podnesem. Jer vam kažem: Neću je od sada više jesti, dok se ne svrši u kraljevstvu Božjem.' Tada uze čašu, zahvali i reče: 'Uzmite je i razdijelite među se! Jer vam kažem: Od sada neću više piti od roda trsova, dok ne dođe kraljevstvo Božje'."*

Pitanje: Da li Isus privija neke svoje učenike na njedra da ga ljube?

Odgovor: Ne! Ovo nije primjereno ni za običnog čovjeka, a kamo li za velikog poslanika.

Međutim, Ivan 13:23, 25 optužuje Isusa za ovaj čin sljedećim riječima:

"A jedan od učenika njegovih, kojega je Isus ljubio, počivao je na grudima Isusovim. Njemu namignu Simon Petar i reče mu: 'Upitaj, za koga to govori.' A on naslonjen na grudi Isusove upita: 'Gospodine, tko je to?'"

Pitanje: Da li je Isus proklet?

Odgovor: Ne, naravno da nije!

Međutim, poslanica Galatians 3:13 says

"Hrist nas je otkupio od prokletstva zakona, jer je za nas postao prokletstvo; jer je pisano: 'Proklet svaki, koji visi na drvetu'."

Pitanje: Da li je Isus sin Božiji? Da li čovječiji sin postaje njegov Gospodar (Bog)?

Odgovor: Ne, sasvim sigurno da ne! To nema nikakvog smisla.

Pa ipak, Biblija ne samo tvrdi da je Isus sin Davidov, nego da je također njegov Gospodar! Matej 1:1 kaže:

"Rodoslovlje Isusa Hrista, sina Davidova, sina Abrahamova."

Matej 22:41-45 kaže:

"Kad su se bili skupili farizeji, upita ih Isus: 'Što držite o Kristu? Čiji je sin?' Odgovoriše mu: 'Sin Davidov.' Tada im reče: 'Kako ga tada naziva David u duhu Gospodinom, kad veli: Reče Gospodin Gospodinu mojemu: 'Sjedi s moju desnu, dok

položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim?' Kad ga eto David naziva Gospodinom, kako onda može biti sin njegov?"

Poslanik David

Pitanje: Da li Božiji poslanik čini blud?

Odgovor: Ne, sasvim sigurno da ne. Božiji poslanik ne može nikada da počini tako grozan čin.

Pitanje: Da li Božiji poslanik može da opije nekog drugog čovjeka?

Odgovor: Ne, sasvim sigurno da ne! On ne bi počinio zabranjeno djelo kao što je ovo.

Pitanje: Da li Božiji poslanik može da nasamari čovjeka kako bi bio ubijen?

Odgovor: Ne, sasvim sigurno da ne! Božiji poslanik ne može da počini tako zlo djelo.

Međutim, poslanik David je optužen u Bibliji da je počinio sva ova užasna djela.

Pogledajte šta kaže 2 Samuelova 11: 2-27:

"Jedno veče diže se David s postelje svoje i prohoda se na krovu kraljevske palače. Tada vidje s krova ženu gdje se kupa. Žena je bila vrlo lijepa. Kad se kralj dade propitati za ženu, rekoše mu: 'To je Batšeba, kći Eliamova, žena Hitejina Urije.' Nato posla David poslanike i dade je dovesti. Kad dođe k njemu, on leže s njom. Izakako se ona bila očistila od svoje nečistoće, vrati se u svoju kuću. Kad zatrudnje žena, posla ona i poruči Davidu: 'Trudna sam.' Tada isporuči David Joabu zapovijed: 'Pošlji mi Hitejina Uriju!' Joab posla Uriju k Davidu. Kad Urija dođe k njemu, zapita David, kako je Joab i kako su čete i kako ide rat. Onda reče David Uriji: 'Idi sada u kuću svoju i operi sebi noge!' I kad Urija ostavi palaču kraljevu, iznesoše za njim jelo kraljevsko. Ali Urija leže na vratima palače kraljeve kod sluga gospodara svojega i ne otide u kuću svoju. Javiše to Davidu: 'Urija nije otišao u kuću svoju.' Tada upita David Uriju: 'Pa ti si došao s puta. Zašto nijesi otišao u kuću svoju?' Urija odgovori Davidu: 'Kovčeg i Izrael i Juda stanuju u kolibama. I moj gospodar Joab i sluge gospodara mojega taboruju na slobodnu polju, pa da onda idem ja u kuću svoju, da jedem i pijem i spavam kod žene svoje? Tako ti bio živ i tako bila živa duša tvoja, ne ću to učiniti!' Tada reče David Uriji: 'Ostani još i danas ovdje! Sutra te otpuštam.' Tako osta Urija još onaj i idući dan u Jerusalemu. Kad je na poziv Davidov jeo i pio kod njega, ovaj ga opoji. Ali kad je uveče otišao, leže na postelju svoju kod sluga gospodara svojega da spava i ne ode u kuću svoju. Idućega jutra napisa David knjigu Joabu i posla je po Uriji. U knjizi je pisao: 'Namjestite Uriju sprijeda, gdje je najžešći boj! Tada se povucite od njega, da bude pogođen i padne!' I Joab kod opsjedanja grada namjesti Uriju na mjesto, gdje je znao da su bili hrabri ljudi. Kad onda građani izađoše i na Joaba navališe, padoše neki od čete, od momčadi Davidove. I Hitejin Urija nađe smrt. Tada Joab posla k Davidu i javi mu sve, što je bilo u boju. On dade glasniku zapovijed: 'Kad pripovjediš kralju sve, što je bilo u boju, Razgnjevit će se kralj i zapitat će te: Zašto ste se u boju tako blizu primakli gradu? Zar nijeste znali, da se strijelja sa zida? Tko je ubio Abimeleka, sina Jerubaalova? Nije li žena bacila na njega sa zida gornji kamen mlinski, tako da je umro u Tebesu? Zašto ste išli tako blizu zida?' – Onda reci samo: 'Pao je i sluga tvoj, Hitejin Urija.' Glasnik otide i došavši javi Davidu sve, što mu je bio naložio Joab. Glasnik javi kralju: 'Ljudi su bili jači od nas i izađoše proti nama na slobodno polje.

Moradosmo ih uzbiti do gradskih vrata. Tada strijelci stadoše strijeljati na sluge tvoje. Pritom pade nekoliko od sluga kraljevih. I sluga tvoj, Hitejin Urija, nađe smrt.' David odgovori glasniku: 'Javi Joabu ovo: Ne uzimaj to k srcu; jer mač proždire sad ovoga, sad onoga! Bori se samo hrabro proti gradu i razori gal Tako ga ohrabri!' Kad žena Urijina doznade, da je pao muž njezin, Urija, žalila je za mužem svojim. Čim prođe vrijeme žalovanja, dade je David dovesti u kuću svoju. Ona mu posta žena i rodi mu sina. Ali se Gospodu ne dopade, što je bio učinio David."

Da li ste ikada čuli ovakvu priču o lukavim smicalicama da se ubije Urija? Kako je David počinio preljubu sa Urijinom ženom, a zatim ga opio vinom kako bi mogao da spava sa njegovom ženom, a onda ga na kraju poslao na bojno polje kako bi bio ubijen i gdje i jeste bio ubijen? Sada pročitajte o potomstvu te udate žene koja je počinila preljubu s Davidom!

Matej 1:6 kaže:

"Jeseju se rodi kralj David. Davidu se rodi Salomon sa ženom Urijinom."

Također, 2 Samuelova 12:9 kaže:

"Zašto si prezreo zapovijed Gospodnju i učinio to, što mu nije bilo po volji? Hitejina Uriju ubio si mačem i ženu njegovu uzeo sebi za ženu, jer si njega dao ubiti mačem sinova Amonovih."

Pogledajmo sada kako Biblija tvrdi da je Bog vratio Davidu milo za drago, kada su njegovi sinovi počinili blud sa njegovim ženama!

2 Samuelova 12:11, 12 kaže:

"Ovako veli Gospod; Evo, ja ću dati, da po tvojoj vlastitoj kući dođe zlo na te. Uzet ću ti žene tvoje pred tvojim očima i dat ću ih drugome. On će na vidiku sunca tamo zlo činiti sa ženama tvojim. Ti si doduše činio tajno, ali ću ja ovu prijetnju izvesti pred očima svega Izraela i na bijelom danu."

Pročitajte sada istu knjigu, stihove 16:22, gdje stoji:

"I tako razapeše Absalomu šator na krovu, i Absalom uniđe pred očima svega Izraela k inočama oca svojega."

Poslanik Lot

Pitanje: Može li jedan Božiji poslanik da počini preljubu sa svojom kćerima ili da pije vino?

Odgovor: Nemoguće je da Božiji poslanik počini takva stravična djela. Pristojan čovjek nikada ne bi počinio takva djela, a kamoli Božiji poslanik koji je među najplemenitijim i najpobožnijim ljudima! Ali, Biblija optužuje poslanika Lota da je počinio preljubu sa svojim sopstvenim kćerima!

Postanak 19:30-38 kaže:

"Lot otide od Soara dalje gore i nastani se s kćerima svojim u gori; jer se je bojao ostati u Soaru. I stanovao je u jednoj pećini s obje kćeri svoje. Tada reče starija mlađoj: 'Naš je otac star, a nema više nijednog čovjeka u zemlji, koji bi htio općiti s nama, kako je to običaj po svemu svijetu. Hajde da dadnemo ocu svojemu vina,

neka pije, pa da legnemo s njim, da po ocu svojemu dobijemo djecu!' I dadoše onu noć ocu svojemu vina da pije; tada ode starija unutra i leže uz oca svojega, a on ne opazi ni kako ona leže, ni kako ustade. Drugo jutro reče starija mlađoj: 'Eto, ležala sam noćas uz oca svojega. Dajmo mu da pije vina i ovu noć, pa onda pođi ti unutra i lezi uz njega, da po ocu svojemu dobijemo djecu!' Tako dadoše i ovu noć ocu svojemu vina da pije, te pođe mlađa i leže uz njega, a on ne opazi ni kako ona leže, ni kako ustade. Zatrudnješe dakle obje kćeri Lotove od oca svojega. I starija rodi sina i nadjenu mu ime Moab; on je otac današnjim Moapcima. I mlada rodi sina i nadjenu mu ime Ben-Ami; on je otac današnjim Amoncima."

Poslanik Jakob

Pitanje: Da li Božiji poslanici ljube žene? [18]

Odgovor: Ne, naravno da ne! Božiji poslanik ne bi uradio nešto slično tome!

Međutim, Postanak 29:11 kaže:

"Onda Jakov poljubi Rahelu i stade glasno plakati."

Pitanje: Da li Božiji poslanik može da prevari druge ljude?

Odgovor: Ne, naravno da ne može. Bilo bi to ponižavajuće za Božijeg poslanika, kojega je Bog učinio savršenim, da prevari.

Međutim, Postanak 27:1-35 kaže:

"Kad Izak ostarje i oči mu potamnješe, da nije mogao više vidjeti, dozva starijega sina svojega Ezava i reče mu: 'Sine moj!' On mu odgovori: 'Evo me!' Tada reče on: 'Vidiš, ostario sam i ne znam, kad ću umrijeti. Uzmi sad oružje svoje, tobolac svoj i luk svoj, izađi van u pustinju i ulovi mi komad divljačine! Priredi mi od toga tečno jelo, kako to ja volim, i donesi mi to! Tada ću jesti, i duša će te moja za to blagosloviti, prije nego umrem.' A Rebeka je bila čula, kad je Izak tako govorio sa sinom svojim Ezavom. (...) Nato donese Rebeka najbolje haljine starijeg sina svojega Ezava, što ih je imala u kući kod sebe, i obuče ih mlađem sinu svojemu Jakovu. (...) Tako uniđe on k ocu svojemu i reče: 'Oče moj!' On odgovori: 'Evo me! Tko si ti, sine moj?' Jakov reče ocu svojemu: 'Ja sam Ezav, prvorođenac tvoj.' (...) Upita opet: 'Ti si dakle doista sin moj Ezav?' On odgovori: 'Jesam.' Tada on reče: 'Onda mi donesi, da jedem divljačine sina svojega i da te tada blagoslovim!' Jakov mu donese, i on je jeo. Tada donese vina, i on je pio. Nato mu reče otac njegov Izak: 'Hodi ovamo, sine moj, i poljubi me!' On pristupi i poljubi ga. Kad on osjeti miris haljina njegovih, blagoslovi ga. (...) Kad je Izak bio završio blagoslov nad Jakovom, a Jakov jedva što je bio otišao ispred oca svojega Izaka, vrati se brat njegov Ezav iz lova. (...) Tada ga upita otac njegov Izak: 'Tko si ti?' On reče: 'Ja san sin tvoj, prvorođenac tvoj, Ezav.' Izak se neizmjerno uplaši i povika: (...) On odgovori: 'Dođe brat tvoj s prijevarom i odnese ti blagoslov'."

[18] Ovo se odnosi na slučajeve kada žena nije čovjeku ni majka, ni tetka, ni supruga, ni kći, ni bratična. Prema Božijim učenjima, niko ne može poljubiti ili čak dotaknuti druge žene, uključujući i ženske rođake, a spomenuta Rahela je bila Jakovljeva rođaka.

Zaista je čudna ova optužba da je Božiji poslanik poljubio ženu, ili pio vino, ili prevario svog oca kako bi dobio blagoslov silom! Da li je uopšte moguće da bi ovakve riječi mogle biti istinite?

Kada čitate Bibliju, vidite kakve se optužbe pripisuju djeci Božijih poslanika. Pročitajte kako je Dina, kćerka poslanika Jakova, optužena za preljubu.

Postanak 34:1, 2 kaže:

"Dina, kći Leae, koja je rodi Jakovu, izađe jednoga dana da gleda kćeri te zemlje. A ugleda je Šekem, sin Hiveja Hamora, kneza te zemlje, ugrabi je i silova je."

Poslanik Solomon

Pitanje: Da li je moguće da Božiji poslanik učini nešto na šta je Bog upozorio da se ne čini? Ili da se okrene lažnim božanstvima? Ili da izgradi žrtvenike da ih obožava? Ili da odvrati svoje srce od Boga?

Odgovor: Ne. To je jednostavno nemoguće!

Međutim, 1 Kraljevima 11:1-10 kaže:

"Kralj Salomon ljubio je uz kćer faraonovu mnoge žene tuđinke: Moapke, Amonke, Edomke, Sidonke i Hitejke, dakle od naroda, za koje je bio Gospod zapovjedio sinovima Izraelovim: 'Ne upuštajte se s njima, i oni ne smiju općiti s vama. Inače oni će posve sigurno zanijeti srca vaša za svojim bogovima.' Za njih prionu Salomon ljubeći ih. I imao je sedam stotina žena kraljica i tri stotine inoča. I žene njegove zavedoše ga. Kad je bio ostario Salomon, žene njegove zanesoše mu srce za drugim bogovima. Srce njegovo nije više nepodijeljeno pripadalo Gospodu, Bogu njegovu, kao srce njegova oca Davida. I Salomon je štovao Aštartu, boginju Sidonaca, i Milkomu, grdobu Amonaca. Salomon je činio, što se nije dopadalo Gospodu, i nije hodio za Gospodom do kraja kao njegov otac David. Tada sagradi Salomon žrtvenu visinu za Kemoša, grdobu Moabaca, na gori, istočno od Jerusalema, i isto tako za Moleka, grdobu Amonaca. Isto učini za sve svoje žene tuđinke, koje su prinosile bogovima svojim kad i žrtve zaklanice. I Gospod se razgnjevi na Salomona, jer on odvrati srce svoje od Gospoda, Boga Izraelova, koji mu se bio javio dva puta. I bio mu je zapovjedio, da ne štuje drugih bogova. Ali on nije držao, što mu je bio Gospod zapovjedio."

Poslanik Mojsije

Pitanje: Da li je moguće da se između Boga i Njegovog poslanika rodi tolika mržnja da On potraži način da ga ubije?

Odgovor: To je nemoguće!

Međutim, Biblija tvrdi da je Bog želio da ubije Mojsija, ali da ga je Zipora spasila.

Izlazak 4: 14, 21, 24, 25 kaže:

"Sada se rasrdi Gospod na Mojsija i reče: 'Nije li ti brat Aron još tu, Levit? Znam, da on veoma rječit i dobro može govoriti. Gle, on je već na putu, da te susretne, a kad te vidi, obradovat će se od srca.' Još reče Gospod Mojsiju: 'Kad se vratiš u Egipat, pazi,

i čini pred faraonom sva čudesna djela, što ih dadoh u tvoju vlast; ali pak ću učiniti da mu otvrdne srce da ne pusti naroda da ide.' Putem u prenoćištu stane Gospod na put Mojsiju i htjede ga usmrtiti. Tada Zipora uze oštar kamen, obreza njim prednju kožicu sina svojega, baci mu je pred noge i reče; 'Zaista si mi krvav zaručnik'!"

Pitanje: Da li je moguće da Božiji poslanik bude takav tiranin pa da naredi da djeca i drugi ljudi budu ubijeni, a da gradovi budu uništeni?

Odgovor: Nemoguće je da jedan Božiji poslanik učini nešto takvo ili da zlostavlja ljude!

Međutim, Biblija kaže da je Mojsije to uradio! Pogledajte šta kažu Brojevi 31: 9-11, 13, 17, 18, 27 i 35:

"Tada zarobiše sinovi Izraelovi žene i djecu Midjanaca, zaplijeniše svu stoku njihovu, krupnu i sitnu, i sve imanje njihovo. Popališe sve gradove, u kojima su prebivali, i sve tabore njihove. Uzeše sve roblje i sav plijen, ljude i stoku. Mojsije, svećenik Eleazar i svi knezovi zajednice izađoše im u susret pred tabor. Zato sada pobijte svu djecu mušku i sve žene udate. A sve mlade djevojke, koje još nijesu udate, ostavite za sebe na životu. Polovinu plijena razdijeli među vojnike, koji su išli na vojsku, a drugu polovinu među svu ostalu zajednicu. Od ljudi, to jest od djevojaka, koje još nijesu bile udate, svega trideset i dvije tisuće osoba."

Broj onih koji su ubijeni nadmašuje broj onih koji su bili pošteđeni i ostavljeni u životu!

U jednom drugom događaju niko nije pošteđen. Pogledajte knjigu Ponovljeni Zakon 2:31-35:

"Tada mi reče Gospod: 'Eto, počeo sam ti već predavati Sihona i zemlju njegovu. Idi za tim, da zemlju njegovu uzmeš u posjed. I kad je Sihon s cijelim svojim narodom izišao u Jahas protiv nas u boj, dade ga Gospod, Bog naš, u ruke naše. Pobismo njega, sinove njegove i sav narod njegov. Ujedno osvojismo sve gradove njegove i izvršismo prokletstva na svakom gradu, na muževima, ženama i djeci. Ne pustismo, da nam itko umakne. Zadržasmo za sebe samo stoku i plijen iz gradova, što ih osvojismo."

Eto za šta Biblija optužuje Mojsija, da je ubijao ljude, žene, pa čak i djecu, po Božijoj naredbi! Ponovljeni Zakon 20:13-17 dalje veli:

"Kad ti ga preda u ruke Gospod, Bog tvoj, onda pobij sve muško u njemu oštricom mača! Ali žene i djecu i stoku i s, što se inače nalazi u gradu, sav plijen, uzmi za sebe! Možeš slobodno raspolagati plijenom svojih neprijatelja, što ti ga dade Gospod, Bog tvoj. Tako čini sa svima gradovima, što su daleko od tebe i ne pripadaju gradovima ovih naroda! Ali u gradovima ovih naroda, što ti ih Gospod, Bog tvoj, daje u posjed, ne smiješ nikoga ostaviti na životu. Neumolivo izvrši na njima prokletstvo: na Hitejima, Amorejima, Kanaancima, Perizejima, Hivejima i Jebusejima, kao što ti je zapovjedio Gospod, Bog tvoj."

Je li ovo humanizam koji naučava Biblija? Da se ne smije niko ostaviti na životu?!

Pitanje: Može li Božiji poslanik da bude toliko ljut na Boga da od Njega zatraži da ga razriješi dužnosti poslaničke misije?

Odgovor: Ne, sasvim sigurno da ne! Nijedan Božiji poslanik ne bi učinio nešto takvo.

Međutim, Izlazak 32:31, 32 kaže:

"Tako se vrati Mojsije natrag Gospodu i reče: 'Ah, teško sagriješi narod ovaj, napravivši sebi boga od zlata. Ipak mu sada oprosti grijeh njegov. Ako nećeš, onda me radije izbriši iz knjige, koju vodiš'."

Poslanik Izaija

Pitanje: Da li je moguće da bi Bog zapovijedio Svome poslaniku da godinama hoda obnažen pred ljudima? Zar nije smiješno da poslanik, koji je uzor ljudima, učini takav čin?

Odgovor: Nemoguće je da bi to Bog zapovjedio, jer je On zabranio čovjeku da bude nag pred drugim ljudima! To djelo je nepristojno i bezobrazno.

Međutim, Izaija 20: 2, 3 kaže da je Gospod rekao sljedeće:

"U to vrijeme reče Gospod preko Izaije, sina Amosova, ovo: 'Ustani, skini sa svojih bedara dlakavu haljinu i izuj obuću s nogu svojih!' On učini tako i išao je naokolo bez gornje haljine i bos. Tada reče Gospod: 'Kako ide naokolo moj sluga Izaija već tri godine bez gornje haljine i bos u znak i znamenje proti Egiptu i Kušu'."

Poslanik Ezekijel

Pitanje: Da li Bog naređuje Svom poslaniku da jede hljeb ispečen od ljudske nečisti? Zašto bi Bog naredio nešto takvo?

Odgovor: Ne, Bog ne naređuje slične stvari!

Međutim, Ezekijel 4:12,13 kaže:

"Kruh ćeš jesti pripravljen kao ječmen kolač; na njihove oči pećeš ga na nečisti čovječjoj. I reče Gospod: 'Isto će tako sinovi Izraelovi jesti nečista jela među neznabošcima, kamo ću ih odagnati'."

No, Poslanik Ezekijel je bio dovoljno mudar – kako bi mogao jesti hljeb pripremljen na čovječjem izmetu? Tako je zamolio Boga da povuče takvu smiješnu naredbu i Bog je prihvatio njegov zahtjev, a umjesto toga mu je naredio da koristi kravlju balegu!!!

Ezekijel 4:14, 15 kaže:

"Tada rekoh: 'Ah, svemogući Bože, nikada se nijesam okaljao nečistim; mesa od palih ili razdrtih životinja od mladosti do sada nijesam još nikada jeo; meso pokvareno nije još nikada ušlo u usta moja.' On mi odgovori: 'Dobro, dopustit ću ti goveđu balegu mjesto čovječje nečisti; stim možeš ispeći kruh svoj'."

Pitanje: Da li Bog naređuje Svome poslaniku da obrije svu svoju kosu i bradu, i zašto?

Odgovor: Bog ne naređuje Svom poslaniku da učini nešto takvo, jer je on uzor za ljude.

No, Poslaniku Ezekijelu je i prije naređivano da čini slične čudne i lude stvari. On je jeo kravlju balegu nakon što se Bog sažalio na njega, inače bi jeo ljudsku nečist. Sada mu je naređeno da obrije kosu i bradu!

Ezekijel 5:1, 2 kaže:

"A ti, sine čovječji, uzmi mač oštar! Upotrijebi ga kao britvu za se i pusti je preko glave svoje i preko brade svoje! Onda uzmi tezulju i razdijeli vlasi! Jednu trećinu spali usred grada, kad bude vrijeme opsade Drugu trećinu uzmi i isijeci je mačem oko grada! Posljednju trećinu razaspi u vjetar! Ja ću trgnuti mač za njima."

Cilj ove naredbe postaje jasan kada Bog kaže, Ezekijel 5:12:

"Trećina će tvoja pomrijeti od kuge i od gladi će izginuti u sredini tvojoj. Druga će trećina tvoja pasti od mača oko tebe. Posljednju trećinu tvoju razasut ću u sve vjetrove i trgnut ću mač za njima."

Pitanje: Da li je primjereno da Bog prouzrokuje smrt supruge Božijeg poslanika samo da bi to bio znak, a da je mogao da objasni i riječima?

Odgovor: Ne, naravno da nije! Međutim, u dvije prilike, Biblija pokazuje da se ovo desilo poslaniku Ezekijelu kao znak za druge ljude.

Ezekijel 24:15-24 kaže:

"Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći: 'Sine čovječji, evo, ja ću ti jednom nenadanom smrti uzeti radost očiju tvojih [tj. tvoju ženu]. *Ali ti onda nećeš tugovati ni plakati. Ne smiju ti doći suze. Uzdiši tiho, ali ne priređuj nikakva tugovanja! Poveži sebi povez oko glave, obuću svoju obuj na noge, ne pokrivaj brade svoje i ne jedi kruha žalosti!' Ujutro sam još govorio narodu, a uveče umrla je žena moja i drugoga jutra učinio sam, kako, mi je bilo zapovjeđeno. Tada su me upitali ljudi: 'Nećeš li nam razjasniti, što nam to znači, da radiš tako?' Odgovorio sam im: 'Dođe mi riječ Gospodnja i glasi: Reci kući Izraelovoj: Ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću oskvrniti svetište svoje, ponos vas najviši, milinu očiju vaših, čežnju srca vašega. Sinovi će vaši i kćeri vaše, što ste ih ostavili, pasti od mača. Onda ćete vi činiti, kako sam ja činio: nećete brade pokriti i nećete jesti kruha žalosti. Povez će vam biti na glavi, obuća vaša na nogama. Nećete tugovati ni plakati. Ali ćete ginuti u grijehima svojim i uzdisati jedan drugomu. Tako će vam Ezekiel biti znak čudesni. Sve, što je činio on, činit ćete i vi, kad to dođe, i spoznat ćete, da sam ja svemogući Gospod'."*

Poslanik Hošea

Pitanje: Da li je primjereno da Bog zapovijedi Svome poslaniku da oženi ženu bludnicu i uzme djecu bluda? I zašto? Da li je to zato što je narod počinio veliki blud, odstupajući od Gospoda? Ili je to upozorenje i savjet djeci Izraela time što se spominju imena djece koja su rođena sa tom ženom? Ili je to samo zarad spominjanja kako su bludničili?

Odgovor: Nemoguće! Bog nikada ne bi naredio bilo kome od Svojih poslanika da počini jedan takav čin!

Međutim, Hošea 1:2-4 kaže:

"Prvi govor Gospodnji Hosei. Gospod reče Hosea: 'Idi, uzmi ženu, koja je bludnica, i izrodi djecu bludničku, jer je i zemlja nevjerna Gospodu!' Tada on otide i oženi se Gomerom, kćerju Diblaimovom. Ona zatrudnje i rodi mu sina. Tada mu reče Gospod: 'Nadjeni mu ime Jezreel, jer samo još malo, i kaznit ću krvno djelo Jezreela na kući Jehuovoj, i dokinut ću kraljevstvo kuće Izraelove'."

Pored toga, Hošea 2: 2-5 kaže:

"Potegnite mater svoju na odgovor! Potegnite je na odgovor, jer mi ona nije više žena, i ja joj više nijesam muž. Neka ukloni znakove idolske s lica svojega, likove idolske s prsiju svojih! Inače svući ću s nje odjeću njezinu i učinit ću je, kakva je bila, kad se je istom rodila. Napravit ću je kao pustinju i načinit ću je kao suhu zemlju, i pustit ću je da umre od žeđi. I neću štedjeti ni djece njezine; jer su djeca bludnička; Jer je mati njihova bila bludnica; koja ih rodila, činila je sramotu, jer je govorila: 'Trčat ću za milosnicima svojim, koji mi daju kruh i vodu, vunu i lan, ulje i piće."

Pored toga, Hošea 3: 1-4 kaže:

"Potom mi reče dalje Gospod: 'Idi, ljubi ženu, što se daje ljubiti od drugoga i čini preljubu, kao što Gospod ljubi sinove Izraelove, a oni prianjaju za tuđe bogove i žude kolače od grožđa!' Tada sam kupio sebi ženu za petnaest šekela srebra i za homer i letek ječma. Onda sam joj rekao: 'Dugo vremena imaš živjeti zarobljena, da ne učiniš ništa zlo i da se ne miješaš s drugim muževima, i ja se neću miješati s tobom.' Jer će dugo vremena biti Izraelci zarobljeni bez kralja, bez kneza, bez žrtve, bez stupa bez efoda i bez terafima."

Sramota je da se ovakva priča prenosi i u običnim knjigama, a kamoli u Svetom pismu! Ako Božiji poslanik to čini, šta bi onda trebalo drugi ljudi da rade? Ako glava porodice počini neko zlo djelo, onda je sigurno da će se cijelo domaćinstvo upuštati u takva zla djela. Bez obzira na to, Božijem poslaniku se naređuje da obljubi bludnicu, onako kako Gospod ljubi Izraelce! Da li je ispravno pripisati takve riječi Bogu?

Poslanik Aron

Biblija propovijeda Božije jedinstvo, a jedna od Njegovih zapovijesti glasi: *"Nemoj imati drugih bogova osim Mene"* (Ponovljeni zakon 5:7). Međutim, opet prema Bibliji, Božiji poslanici koji su bili odabrani da propovijedaju ovu zapovijest, i sami su obožavali druge bogove osim njihovog Boga!

Pitanje: Da li je moguće da Božiji poslanik napravi idole i zavede ljude da ih obožavaju?

Odgovor: To je nemoguće! Takvo djelo je djelo politeista, a Bog je protiv toga.

Međutim, Izlazak 32: 1-6 kaže:

"Kad vidje narod, da Mojsije zadugo ne silazi s gore, skupi se narod kod Arona i zatraži od njega: 'Hajde. Napravi nam boga, koji će ići pred nama, jer ne znamo, što bi tome Mojsiju, čovjeku, koji nas izvede iz zemlje egipatske.' Aron im odgovori: 'Poskidajte zlatne naušnice, što ih nose na ušima žene vaše, sinovi vaši i kćeri vaše, i donesite mi ih.' Sav narod poskida zlatne naušnice, što su ih nosili na ušima, i donese ih Aronu. On ih uze od njih, preli ih i napravi od njih tele liveno. Tada oni povikaše: 'Ovo je bog tvoj, Izraele, koji te izvede iz zemlje egipatske.' Kad to vidje Aron, napravi žrtvenik pred njim, i proglasi Aron glasno: 'Sutra je svetkovina u čast Gospodu.' Sutradan rano ustadoše, žrtvovaše žrtvu paljenicu i prinesoše žrtvu mirotvornu, i posjeda narod da jede i pije. Onda se digoše da igraju."

Pitanje: Da li se Bog raspravlja sa Svojim poslanikom o Svome gnijevu, a zatim se kaje za Svoje zle misli?

Odgovor: Ne, to je nemoguće. Bog ne čini ništa zbog čega bi se kasnije kajao!

Pa ipak, Izlazak 32: 10-14 kaže:

"'Sad pusti me, da se raspali gnjev moj na njega i da ga uništim, a tebe ću učiniti narodom velikim.' Mojsije gledao je da blaži Gospoda, Boga svojega, pa reče: "Zašto, Gospode, da se raspaljuje gnjev tvoj na narod tvoj, što si ga izveo iz zemlje egipatske snagom velikom i rukom jakom? Zašto da mognu govoriti Egipćani: 'Lukavo ih izvede, da ih pomori u gorama i da ih istrijebi sa zemlje!' Povrati se od raspaljenoga gnjeva svojega, i neka ti bude žao zbog zla, što si ga namijenio narodu svojemu. Spomeni se Abrahama, Izaka i Izraela, sluga svojih, kojima si se sam sobom zakleo i obećao: 'Umnožit ću potomstvo vaše kao zvijezde na nebu i svu tu zemlju, o kojoj sam govorio, dat ću potomcima vašim, i oni je imaju zauvijek posjedovati.' Tada se sažali Gospodu radi zla, kojim se bio zaprijetio narodu svojemu."

Poslanik Jeremija

Pitanje: Da li je moguće da bi Bog mogao da naredi Svom poslaniku da uzme uže i jaram i da ih nosi oko vrata? Zašto bi učinio tako besmislenu stvar, ako treba da bude uzor za druge ljude?

Odgovor: Nemoguće je da bi Bog zapovijedio tako besmislene stvari.

Međutim, Jeremija 27: 1, 2, 8 kaže da mu je došla sljedeća riječ Gospodnja:

"U početku vladanja Zedekija, sina Josijina, kralja Judina, dođe Jeremiji ova riječ od Gospoda, govoreći: 'Ovako mi reče Gospod: Načini sebi užeta i jaram i metni sebi oko vrata!' A narod, kraljevstvo, što neće da služi babilonskom kralju Nebukadnezaru i neće da savije šiju svoju u jaram kralja babilonskoga, taj ću narod, veli Gospod, pohoditi mačem, gladu i kugom, dok ga posve ne pokorim rukom njegovom."

Poslanik Noj

Pitanje: Da li Božiji poslanik pije vino i da li može da bude toliko pijan da ne primijeti da je obnažen?

Odgovor: Razuman čovjek ne bi učinio nešto takvo, a kamoli Božiji poslanik, koji propovijeda zabranu konzumiranja alkohola!

Međutim, Postanak 9:20-22 optužuje poslanika Noja sljedećim riječima:

"Noa poče obrađivati zemlju i zasadi vinograd. A kad je pio vino, opio se i ležao je otkriven u šatoru svojemu. Ham, otac Kanaanu, promatrao je golotinju oca svojega i rekao to obojici braće svoje vani."

Jedan stari poslanik

Pitanje: Da li Božiji poslanik laže?

Odgovor: Ne, naravno da ne laže! Božiji poslanik nikada ne laže, inače niko na svijetu ne bi vjerovao u njegove riječi ni slijedio njegovo učenje.

Međutim, u Bibliji, 1 Kraljevima 13: 11-19 kaže:

"A stanovao je u Betelu jedan star prorok. Sinovi njegovi dođoše mu i pripovjediše mu sve, što učini čovjek Božji onaj dan u Betelu, i riječi, što ih je bio izrekao kralju. Kad su oni to bili ispripovjedili ocu svojemu, upita ih otac njihov: 'Kojim je putem otišao?' Sinovi njegovi pokazaše mu put, kojim je bio udario čovjek Božji, koji je bio došao iz zemlje Judine. Nato on zapovjedi sinovima svojim: 'Osedlajte mi magarca!' Kad su oni bili osedlali magarca, uzjaha ga on i pojaha za čovjekom Božjim. Nađe ga gdje sjedi pod terebintom i upita ga: 'Jesi li ti čovjek Božji, koji je došao iz zemlje Judine?' On odgovori: 'Jesam.' Tada ga zamoli: 'Hodi s menom kući i pojedi štogod!' On odgovori: 'Ne smijem se vratiti s tobom i s tobom ići. Ne smijem ni jesti ni piti s tobom u ovom mjestu. Jer je meni riječ Gospodnja zapovjedila: Ne smiješ tamo ni jesti ni piti, niti se vratiti putem, kojim si došao.' Ali onaj mu odgovori: 'I ja sam prorok kao ti. Anđeo mi je po zapovijedi Gospodnjoj naložio: Dovedi ga sa sobom kući, da jede i pije.' Tako mu slaga. I vrati se s njim, i jeo je i pio u njegovoj kući."

Poslanik Elišej

Pitanje: Da li je moguće da jedan Božiji poslanik daje informaciju za koju zna da nije tačna?

Odgovor: Nije. Nemoguće je da bi Božiji poslanik dao lažne informacije.

Međutim, Biblija optužuje poslanika Elišeja da je to učinio, u 2 Kraljevima 8:7-15 :

"Jednoga dana dođe Elišej u Damask, kad se je upravo bio razbolio Ben-Hadad, kralj sirijski. Javiše mu, da je čovjek Božji došao tamo. Tada zapovjedi kralj Hazaelu: 'Uzmi sa sobom darove, idi u susret čovjeku Božjemu i pitaj preko njega Gospoda, hoću li ozdraviti od ove bolesti!' Hazael ode mu u susret i uze sa sobom darove, svakojakih dragocjenosti iz Damaska, natovarenih na četrdeset deva. Kad dođe tamo, stupi pred njega i reče: 'Tvoj sin Ben-Hadad, kralj sirijski, šalje me k tebi i pita, hoće li ozdraviti od ove bolesti.' Elišej mu odgovori: 'Idi, reci mu: Ozdravit ćeš. Ali mi je Gospod pokazao, da će umrijeti.' Pritom se čovjek Božji zagleda nepomično preda se, pade u tešku zabunu i zaplaka. Kad Hazael upita: 'Zašto plače gospodar moj?', odgovori on: 'Jer znam, da ćeš ti mnogo zla nanijeti sinovima Izraelovim. Njihove tvrde gradove palit ćeš ognjem, njihove ćeš mladiće ubijati mačem, njihovu ćeš djecu satirati i njihove trudne žene parati.' Hazael odgovori: 'Što je sluga tvoj, pas, da učini tako velike stvari?' Elišej reče: 'Gospod mi je pokazao tebe kao kralja sirijskoga.' Potom otide od Elišeja. Kad dođe k svojemu gospodaru, upita ga ovaj: 'Što ti reče Elišej?' On odgovori: 'Reče mi, da ćeš ozdraviti.' A idućega dana uze on pokrivač, zamoči ga u vodu, prostrije mu ga po licu, tako da je umro. I Hazael postade kralj mjesto njega."

Poslanici nezakonita djeca

Pitanje: Da li Božiji poslanik može biti nezakonito dijete ili sin bludnice?

Odgovor: Ne, naravno da ne može! To je zato što je sramota da sin bude rođen u vanbračnoj vezi. Bio bi osramoćen pred narodom. U tom slučaju ga ljudi ne bi ni slušali, niti bi prihvatali njegove riječi. Pošto to nije u skladu sa poslanstvom, Bog nije poslao bilo kakvo nezakonito dijete da bude Njegov poslanik.

Biblija jasno kaže u knjizi Zakon ponovljeni 23:2:

"Ni jedan izrod ne smije se primiti u zajednicu Gospodnju. Ni u desetom koljenu ne smije se primiti u zajednicu Gospodnju."

Prema tome, nijedan Božiji poslanik ne može biti nezakonito dijete. Uprkos tome, sama Biblija tvrdi da su neki Božiji poslanici bili vanbračna djeca!

1. Knjiga Suci 11:1 kaže: *"Jeftaha iz Gileada bio je jak junak. Bio je sin jedne bludnice."*

Zatim stih 29 istog poglavlja kaže: *"Tada siđe duh Gospodnji na Jeftahu..."* To znači da je bio Božiji poslanik i primao inspiraciju od Gospoda!

2. Ranije smo pokazali kako je Božiji poslanik David počinio blud sa Batšebom, Urijinom ženom. Kako je prevario Uriju kako bi ovaj poginuo! Kako je opio Uriju kako bi mogao da ga pošalje u najljuću borbu kako bi bio ubijen! Prema tome, sudeći prema Bibliji, Solomon je – ne dao Bog – nezakoniti Davidov sin!

2 Samuelova 12: 24 kaže: *"David je tješio ženu svoju Batšebu. On je išao k njoj i ležao s njom. Ona rodi sina, i on ga nazva Salomon. Gospod ga zamilova."*

3. Pogledajmo sada kako Biblija optužuje Isusa da je potomak Pharez, vanbračnog djeteta!

Matej 1: 1-16 kaže: *"Rodoslovlje Isusa Krista sina Davidova, sina Abrahamova. Abrahamu se rodi Izak, Izaku se rodi Jakov, Jakovu se rodi Juda i braća njegova, Judi se rodi Peres i Zerah s Tamarom, Peresu se rodi Hesron... Jakovu se rodi Josip, muž Marije. Od nje se rodi Isus, koji se zove Krist."*

U Postanku 38:6-30, Biblija opisuje kako je Juda počinio blud sa Tamarom, pa je tom prilikom rođen Peres!

Neka nam Allah oprosti što smo prenijeli ove bogohulne riječi, ali je bilo neophodno da to učinimo kako bismo pokazali šta Biblija pripisuje Bogu i za šta optužuje Njegove poslanike, koji su poslani da oduče ljude od nevjere i prijestupâ. **"Veličanstven je Gospodar tvoj, Dostojanstveni, i daleko od onoga kako Ga predstavljaju oni! I mir poslanicima i hvaljen neka je Allah, Gospodar svjetova!"** (Kur'an, Bedemi 37:180-182).

ČETVRTI DIO

ISUS PREMA ČASNOM KUR'ANU

"Isaov slučaj je u Allaha isti kao i slučaj Ademov: od zemlje ga je stvorio, a zatim rekao: 'Budi!' – i on bî." Časni Kur'an, Imranova porodica 3:59.

"On (Isus) je bio samo rob koga smo Mi poslanstvom nagradili i primjerom za pouku sinovima Israilovim učinili." Časni Kur'an, Ukras 43:59.

Predgovor

Časni Kur'an, posljednja od božijih knjiga koju je Stvoritelj objavio svom posljednjem poslaniku, bez sumnje je jedina božija knjiga koju imamo a da nije doživjela nikakve promjenje ili prepravke otkako je objavljena. Posljednja objava, koja nam dolazi šest stotina i deset godina nakon Isusovog rođenja, govori nam o njegovoj ulozi i misiji. Kur'an nas također obavještava o čudima i moći koje je Svemogući Allah podario Isusu, a ističe i vrline njegove majke Marije. Marija je bila pobožna žena, toliko da je dobila blagoslov od Boga i u nekoliko navrata dobila hranu sa nebesa. Isusovo začeće je također bilo natprirodno jer nije imao oca, nego je došao na ovaj svijet Božijom voljom. Božjom voljom on je progovorio od rođenja, kada je najavio ljudima da je bio Božiji poslanik.

Isus je bio poslan kao vjerovjesnik djeci Izraela, u dugoj tradiciji Božijih poslanika koje im je poslao Stvoritelj postojanja. Bio je nosilac iste poruke kao i Božiji poslanici i vjerovjesnici koji su došli prije njega, a to su jedinstvo i nedjeljiva jednoća Stvoritelja, Eloha na hebrejskom ili Allaha na arapskom, kojih treba da se pridržavaju u skladu sa Allahovim učenjem i da se pripreme za život na onom svijetu.

"Reci: 'Mi vjerujemo u Allaha i u ono što se objavljuje nama i u ono što je objavljeno Ibrahimu, i Ismailu, i Ishaku, i Jakubu, i unucima, i u ono što je dato Musau i Isau i vjerovjesnicima – od Gospodara njihova; mi nikakvu razliku među njima ne pravimo, i mi se samo Njemu klanjamo'." (Kur'an, Imranova porodica 3:84).

"Poslanik vjeruje u ono što mu se objavljuje od Gospodara njegova, i vjernici – svaki vjeruje u Allaha, i meleke Njegove, i knjige Njegove, i poslanike Njegove: 'Mi ne izdvajamo nijednog od poslanika Njegovih.' I oni govore: 'Čujemo i pokoravamo se; oprosti nam, Gospodaru naš; Tebi ćemo se vratiti'." (Kur'an, Krava 2:285).

Različiti vjerovjesnici i glasnici su poslani različitim narodima da ih pozovu na put istine, na bolji život na ovome i na onome svijetu, ali su uvijek donosili ljudima istu poruku od jednog i jedinog Stvoritelja. Tu nije bio i ne može biti bilo kakvih protivrječnosti između različitih vjerovjesnika. Ako naiđemo na bilo kakva odstupanja, ona potiču od izmjena i dodavanja koja su se dogodila – namjerno ili ne – u istoriji.

Isus je poslan jevrejima kako bi potvrdio poruku poslanika i vjerovjesnika koji su došli prije njega i kako bi donio vijesti o posljednjem poslaniku koji će doći poslije njega. Sa njegovim imenom, Muhammed, prevedenim sa grčkog i hebrejskog kao

Utješitelj ili *Duh istine*, u više navrata Isus govori o Muhammedu i značaju njegove uloge da predvodi čovječanstvo. Ovo se citira u Novom Zavjetu u sljedećim stihovima:

"Ali ja vam istinu govorim: "Bolje je za vas, da ja idem; jer ako ne otidem, Utješitelj neće doći k vama; ako li otidem, poslat ću ga k vama." (Ivan 16:7)

"Još bih vam imao mnogo da kažem, ali sad ne možete podnijeti." (Ivan 16:12)

"Ali kad dođe on, Duh istine, uvest će vas u svu istinu, jer neće od sebe govoriti, nego će govoriti što čuje, i javit će vam buduće stvari." (Ivan 16:13)

"On će me proslaviti, jer će od mojega uzeti, i javit će vam." (Ivan 16:14)

Kao dopuna prethodnim poglavljima, predstavićemo učenja islama i časnog Kur'ana o Božjim poslanicima uopšte, kako i o Isusu Hristu. Urednici su smatrali za shodno, kako bi se pomoglo nemuslimanskim čitaocima koji nisu upoznati sa islamom, da se uključi poglavlje o izjavama Svemogućeg Allaha u Kur'anu o Isusu, sinu Marijinom. U narednom dijelu ćemo navesti neke ajete iz časnog Kur'ana kako bi dati čitaocima uvid u njegovo učenje o Isusu. Slijede samo neki od ajeta časnog Kur'ana o ovo dvoje plemenitih smrtnika koji su veoma poštovani u islamu.

Marijino začeće, rođenje i imenovanje

"Allah je odabrao Adema, i Nuha, i Ibrahimovu porodicu, i Imranovu porodicu nad ostalim svijetom – sve porod jedan od drugog – a Allah sve čuje i sve zna. Kada Imranova žena reče: 'Gospodaru moj, ovo što je u trbuhu mome ja zavjetujem samo na službu Tebi, pa primi od mene, jer Ti, zaista, sve čuješ i znaš!' Poslije ona, kada je rodi, reče: 'Gospodaru moj, rodila sam žensko' – a Allah dobro zna šta je rodila – 'a žensko nije kao muško; nadjela sam joj ime Merjema…" (Kur'an, Imranova porodica 3:33-36).

Zaštita Marije i njenog djeteta

"…I ja nju i porod njezin stavljam pod Tvoje okrilje od prokletog šejtana'." (Kur'an, Imranova porodica 3:36).

Marija i njen zaštitnik Zekerijja

"To su nepoznate vijesti koje ti objavljujemo. Ti nisi bio među njima kada su pera svoja od trske pobacali da bi vidjeli koji će se od njih o Merjemi brinuti, i ti nisi bio među njima kad su se prepirali" (Kur'an, Imranova porodica 3:44).

Allah je odabrao Mariju

"I Gospodar njezin primi je lijepo i učini da uzraste lijepo…" (Kur'an, Imranova porodica 3:37).

"I kada meleki rekoše: 'O Merjema, tebe je Allah odabrao i čistom stvorio, i boljom od svih žena na svijetu učinio'." (Kur'an, Imranova porodica 3:42).

Marija govori istinu

"...A majka njegova [Marija] je uvijek istinu govorila..." (Kur'an, Trpeza 5:75).

Pripremanje Marije za njen zadatak

Opskrbljivanje Marije

"I Gospodar njezin primi je lijepo i učini da uzraste lijepo, i da se o njoj brine Zekerijja. Kad god bi joj Zekerijja u hram ušao, kod nje bi hrane našao. 'Odakle ti ovo, o Merjema?' – on bi upitao, a ona bi odgovorila: 'Od Allaha, Allah onoga koga hoće opskrbljuje bez muke'." (Kur'an, Imranova porodica 3:37)

Marija je pobožna

"O Merjema, budi poslušna svome Gospodaru i licem na tle padaj i sa onima koji molitvu obavljaju i ti obavljaj!" (Kur'an, Imranova porodica 3:43).

Marijina čast i vrline

"A i onu koja je sačuvala djevičanstvo svoje, u njoj život udahnusmo i nju i sina njezina znamenjem svjetovima učinismo." (Kur'an, Poslanici 21:91).

"I Merjemu, kćer Imranovu, koja je nevinost svoju sačuvala, a Mi smo udahnuli u nju život i ona je u riječi Gospodara svoga i knjige Njegove vjerovala i od onih koji provode vrijeme u molitvi bila." (Kur'an, Zabrana 66:12).

Dobra vijest o Isusu dolazi Mariji

"A kada meleki rekoše: 'O Merjema, Allah ti javlja radosnu vijest, od Njega Riječ: ime će mu biti Mesih, Isa, sin Merjemin, biće viđen i na ovome i na onome svijetu i jedan od Allahu bliskih'." (Kur'an, Imranova porodica 3:45)

Marijina reakcija na vijesti da će roditi Isusa

"Ona reče: 'Gospodaru moj, kako ću imati dijete kada me nijedan muškarac nije dodirnuo?' – 'Eto tako' – reče – 'Allah stvara što On hoće. Kada nešto odluči,On samo za to rekne: 'Budi!' – i ono bude'." (Kur'an, Imranova porodica 3:47).

Isusovo začeće i rođenje

Marijina trudnoća

"I spomeni u Knjizi Merjemu: kada se od ukućana svojih na istočnu stranu povukla i jedan zastor da se od njih zakloni uzela, Mi smo k njoj meleka Džibrila poslali i on joj se prikazao u liku savršeno stvorena muškarca. 'Utječem se Milostivom od tebe, ako se Njega bojiš!' – uzviknu ona. 'A ja sam upravo izaslanik Gospodara tvoga' – reče on – 'da ti poklonim dječaka čista!' 'Kako ću imati dječaka' – reče ona – 'kad me

nijedan muškarac dodirnuo nije, a ja nisam nevaljalica!' 'To je tako!' – reče on. 'Gospodar tvoj je rekao: 'To jeMeni lahko', i zato da ga učinimo znamenjem ljudima i znakom milosti Naše. Tako je unaprijed određeno'!" (Kur'an, Merjem 19:16-21).

Marijino odvajanje od ljudi

"I ona zanese i bremenita se skloni daleko negdje" (Kur'an, Merjem 19:22).

Porođajne muke

"I porođajni bolovi prisiliše je da dođe do stabla jedne palme. 'Kamo sreće da sam ranije umrla i da sam potpuno u zaborav pala!' – uzviknu ona." (Kur'an, Merjem 19:23).

Isusovo rođenje

"I melek je, koji je bio niže nje, zovnu: 'Ne žalosti se, Gospodar tvoj je dao da niže tebe potok poteče. Zatresi palmino stablo, posuće po tebi datule svježe'." (Kur'an, Merjem 19:24-25).

Nakon Isusovog rođenja

Isus savjetuje svojoj majci kako da se obraća ljudima

"A ako vidiš čovjeka kakva, ti reci: 'Ja sam se zavjetovala Milostivom da ću šutjeti, i danas ni s kim neću govoriti'." (Kur'an, Merjem 19:26).

Marija se obraća ljudima

"I dođe ona s njim porodici svojoj, noseći ga. 'O Merjemo' – rekoše oni – 'učinila si nešto nečuveno! Ej ti, koja u čednosti ličiš Harunu, otac ti nije bio nevaljao, a ni mati tvoja nije bila nevaljalica.' A ona im na njega pokaza. 'Kako da govorimo djetetu u bešici?' – rekoše." (Kur'an, Merjem 19:27-29).

Isus brani svoju majku

"'Ja sam Allahov rob' – ono reče – 'meni će On Knjigu dati i vjerovjesnikom me učiniti. I učiniće me, gdje god budem, blagoslovljenim, i narediće mi da dok sam živ molitvu obavljam i milostinju udjeljujem'." (Kur'an, Merjem 19:30-31).

Isus je dobar i ljubazan prema svojoj majci

"'I da majci svojoj budem dobar, a neće mi dopustiti da budem drzak i nepristojan. I neka je mir nada mnom na dan kada sam se rodio i na dan kada budem umro i na dan kada budem iz mrtvih ustajao!' To je Isa, sin Merjemin – to je prava istina o njemu – onaj u koga oni sumnjaju." (Kur'an, Merjem 19:31-34).

Isus i njegova majka nisu bili božanske prirode

Isus i njegova majka su Allahova čuda

"I sina Merjemina i majku njegovu smo znakom učinili. Mi smo njih na jednoj visoravni sa tekućom vodom nastanili." (Kur'an, Vjernici 23:50).

Isus odriče da je božanske prirode

"A kada Allah rekne: 'O Isa, sineMerjemin, jesi li ti govorio ljudima: Prihvatite mene i majku moju kao dva boga uz Allaha!' – on će reći: 'Hvaljen neka si Ti! Meni nije priličilo da govorim ono što nemam pravo. Ako sam ja to govorio, Ti to već znaš; Ti znaš šta ja znam, a ja ne znam šta Ti znaš; Samo Ti jedini sve što je skriveno znaš'." (Kur'an, Trpeza 5:116).

Oni koji pripisuju božanstvo Isusu čine jeres

"Nevjernici su oni koji govore: 'Bog je – Mesih, sin Merjemin!' Reci: 'Ko može spriječiti Allaha da, ako hoće, uništi Mesiha, sina Merjemina, i majku njegovu, i sve one koji su na Zemlji?' Allahova je vlast na nebesima i na Zemlji i na onome što je između njih; On stvara što hoće, i Allah sve može." (Kur'an, Trpeza 5:17).

Isus nije Bog

"Nevjernici su oni koji govore: 'Bog je – Mesih, sin Merjemin!' A Mesih je govorio: 'O sinovi Israilovi, klanjajte se Allahu, i mome i vašem Gospodaru! Ko drugog Allahu smatra ravnim, Allah će mu ulazak u Džennet zabraniti i boravište njegovo će Džehennem biti; a nevjernicima neće niko pomoći.' Nevjernici su oni koji govore: 'Allah je jedan od trojice!' A samo je jedan Bog! I ako se ne okane onoga što govore, nesnosna patnja će, zaista, stići svakog od njih koji nevjernik ostane. Zašto se oni ne pokaju Allahu i ne zamole oprost od Njega, ta Allah prašta i samilostan je." (Kur'an, Trpeza 5:72-74).

Isus nije sin Božiji

"Jevreji govore: 'Uzejr je – Allahov sin', a kršćani kažu: 'Mesih je – Allahov sin.' To su riječi njihove, iz usta njihovih, oponašaju riječi nevjernika prijašnjih – ubio ih Allah! Kuda se odmeću?" (Kur'an, Pokajanje 9:30).

"Nezamislivo je da Allah ima dijete, hvaljen neka je On! Kad nešto odluči, On za to rekne samo: 'Budi!' – i ono bude." (Kur'an, Merjem 19:35).

Isus je Allahova riječ i duh od Njega

"O sljedbenici Knjige, ne zastranjujte u svome vjerovanju i o Allahu govorite samo istinu! Mesih, Isa, sin Merjemin, samo je Allahov poslanik, i Riječ Njegova koju je Merjemi dostavio, i Duh od Njega; zato vjerujte u Allaha i Njegove poslanike i ne govorite: 'Trojica su!' Prestanite, bolje vam je! Allah je samo jedan Bog – hvaljen

neka je On! – zar On da ima dijete?! Njegovo je ono što je na nebesima i ono što je na Zemlji, i Allah je dovoljan kao svjedok." (Kur'an, Žene 4:171).

Isus i njegova majka su bili Božiji robovi i sluge

Isus je rob i sluga Allahov

"Isaov slučaj je u Allaha isti kao i slučaj Ademov: od zemlje ga je stvorio, a zatim rekao: "Budi!" – i on bî." (Kur'an, Imranova porodica 3:59).

"On je bio samo rob koga smoMi poslanstvom nagradili i primjerom za pouku sinovima Israilovim učinili." (Kur'an, Ukras 43:59).

"Mesihu neće biti zazorno da prizna da je Allahov rob, pa ni melekima, Njemu najbližim. A one kojima bude zazorno da se Njemu klanjaju, i koji se budu oholili, Allah će ih sve pred Sebe sakupiti." (Kur'an, Žene 4:172).

"'Ja sam Allahov rob' – ono [Isus] *reče – 'meni će On Knjigu dati i vjerovjesnikom me učiniti'."* (Kur'an, Merjem 19:30).

"Allah je doista i moj i vaš Gospodar, pa se Njemu klanjajte; to je Pravi put!" (Kur'an, Imranova porodica 3:51).

Isus je ljudsko biće koje je Allah odabrao

"Mesih, sin Merjemin, samo je poslanik – i prije njega su dolazili i odlazili poslanici – a majka njegova je uvijek istinu govorila; i oboje su hranu jeli. Pogledaj kako Mi iznosimo jasne dokaze, i pogledaj, zatim, njih kako se odmeću!" (Kur'an, Trpeza 5:75).

Isus je samo Allahov poslanik

"Mesih, sin Merjemin, samo je poslanik – i prije njega su dolazili i odlazili poslanici." (Kur'an, Trpeza 5:75).

"I Mi smo Musau Knjigu dali i poslije njega smo jednog za drugim poslanike slali, a Isau, sinu Merjeminu, očigledne dokaze dali i Džibrilom ga pomogli. I kad god vam je koji poslanik donio ono što nije godilo dušama vašim, vi ste se oholili, pa ste jedne u laž utjerivali, a druge ubijali." (Kur'an, Krava 2:87).

"Recite: "Mi vjerujemo u Allaha i u ono što se objavljuje nama, i u ono što je objavljeno Ibrahimu, i Ismailu, i Ishaku, i Jakubu, i unucima, i u ono što je dato Musau i Isau, i u ono što je dato vjerovjesnicima od Gospodara njihova; mi ne pravimo nikakve razlike među njima, i mi se samo Njemu pokoravamo." (Kur'an, Krava 2:136).

"Mi objavljujemo tebi kao što smo objavljivali Nuhu i vjerovjesnicima poslije njega, a objavljivali smo i Ibrahimu, i Ismailu, i Ishaku, i Jakubu i unucima, i Isau, i Ejjubu, i Junusu, i Harunu, i Sulejmanu, a Davudu smo dali Zebur [Psalme]." (Kur'an, Žene 4:163).

"To su dokazi Naši koje dadosmo Ibrahimu za narod njegov. Mi više stepene dajemo onima kojima Mi hoćemo. Gospodar tvoj je, uistinu, Mudri i Sveznajući. I Mi mu

poklonismo i Ishaka i Jakuba; i svakog uputismo – a Nuha smo još prije uputili – i od potomaka njegovih Davuda, i Sulejmana, i Ejjuba, i Jusufa, i Musaa, i Haruna – eto, tako Mi nagrađujemo one koji dobra djela čine – i Zekerijjaa, i Jahjaa, i Isaa, i Iljasa – svi su oni bili dobri – i Ismaila i Eljese'a i Junusa i Luta – i svima smo prednost nad svijetom ostalim dali." (Kur'an, Stoka 6:83-86).

Isus je poslanik djeci Izraela

"I poslati kao poslanika sinovima Israilovim: 'Donosim vam dokaz od Gospodara vašeg… i da potvrdim istinitost Tevrata, objavljenog prije mene, i da vam dopustim nešto što vam je bilo zabranjeno. I donosim vam dokaz od Gospodara vašeg – zato se Allaha bojte i mene slušajte'." (Kur'an, Imranova porodica 3:49, 50).

"On je bio samo rob koga smoMi poslanstvom nagradili i primjerom za pouku sinovima Israilovim učinili." (Kur'an, Ukras 43:59).

Isus potvrđuje Toru i donosi jevanđelje

"Poslije njih poslali smo Isaa, sinaMerjemina, koji je priznavao Tevrat prije njega objavljen, a njemu smo dali Indžil, u kome je bilo uputstvo i svjetlo, i da potvrdi Tevrat, prije njega objavljen, u kome je također bilo uputstvo i pouka onima koji su se Allaha bojali." (Kur'an, Trpeza 5:46).

"I poučiće ga pismu i mudrosti, i Tevratu i Indžilu" (Kur'an, Imranova porodica 3:48).

"Zatim smo, poslije njih, jednog za drugim Naše poslanike slali, dok nismo Isaa, sina Merjemina, poslali, kojem smo Indžil dali, a u srca sljedbenika njegovih smo blagost i samilost ulili, dok su monaštvo oni sami, kao novotariju, uveli – Mi im ga nismo propisali – u želji da steknu Allahovo zadovoljstvo; ali, oni o njemu ne vode brigu onako kako bi trebalo, pa ćemo one među njima koji budu ispravno vjerovali nagraditi, a mnogi od njih su nevjernici." (Kur'an, Gvožđe 57:27).

Isusova čuda

Čuda ukazuju na Božiju pomoć a ne na božansku prirodu.

Isus je od rođenja mogao da govori

"On će govoriti ljudima još u kolijevci, a i kao odrastao, i biće čestit." (Kur'an, Imranova porodica 3:46).

"A ona im na njega pokaza. 'Kako da govorimo djetetu u bešici?' – rekoše. 'Ja sam Allahov rob' – ono reče – 'meni će On Knjigu dati i vjerovjesnikom me učiniti." (Kur'an, Merjem 19:29-30).

"Kad Allah rekne: 'O Isa, sine Merjemin, sjeti se blagodati Moje prema tebi i majci tvojoj: kada sam te Džibrilom pomogao pa si s ljudima, u bešici i kao zreo muž, razgovarao'." (Kur'an, Trpeza 5:110).

Stvorio je pticu od gline

"Donosim vam dokaz od Gospodara vašeg: napraviću vam od ilovače nešto poput ptice i puhnuću u nju, i biće, voljom Allahovom, prava ptica." (Kur'an, Imranova porodica 3:49).

"...i kada sam te pismenosti i mudrosti, i Tevratu i Indžilu naučio; i kada si, voljom Mojom, od blata nešto poput ptice napravio i u nju udahnuo, i kada je ona, voljom Mojom, postala ptica..." (Kur'an, Trpeza 5:110).

Izliječio je rođenog slijepca i gubavca

"...I iscijeliću slijepa od rođenja, i gubava... voljom Allahovom" (Kur'an, Imranova porodica 3:49).

"...i kada si, voljom Mojom, od rođenja slijepa i gubavca iscijelio..." (Kur'an, Trpeza 5:110).

Oživljavao je mrtve

"...i oživljavaću mrtve, voljom Allahovom..." (Kur'an, Imranova porodica 3:49).

"...i kada si, voljom Mojom, mrtve dizao..." (Kur'an, Trpeza 5:110).

Znao je šta ljudi jedu i šta čuvaju u svojim kućama

"...i kazivaću vam šta jedete i šta u domovima svojim gomilate..." (Kur'an, Imranova porodica 3:49).

Trpeza sa nebesa: Isus moli Allaha da mu ukaže čudo

"A kada učenici rekoše: 'O Isa, sine Merjemin, može li nam Gospodar tvoj trpezu s neba spustiti?' – on reče: 'Bojte se Allaha ako ste vjernici!' 'Mi želimo' – rekoše oni – 'da s nje jedemo i da naša srca budu smirena i da se uvjerimo da si namistinu govorio, i da o njoj budemo svjedoci.' Isa, sin Merjemin, reče: 'O Allahu, Gospodaru naš, spusti nam s neba trpezu da nambude blagdan, i prvima od nas i onima kasnijim, i čudo Tvoje, i nahrani nas, a Ti si hranitelj najbolji!' 'Ja ću vam je spustiti' – reče Allah – 'ali ću one među vama koji i poslije ne budu vjerovali kazniti kaznom kakvom nikoga na svijetu neću kazniti'." (Kur'an, Trpeza 5:112-115).

Isusu pomaže arhanđel Gabrijel

"Kad Allah rekne: 'O Isa, sine Merjemin, sjeti se blagodati Moje prema tebi i majci tvojoj kada sam te Džibrilom pomogao'." (Kur'an, Trpeza 5:110).

Isus proklinje nevjernike među jevrejima

"Jezikom Davuda i Isaa, sina Merjemina, prokleti su oni od sinova Israilovih koji nisu vjerovali – zato što su se bunili i uvijek granice zla prelazili" (Kur'an, Trpeza 5:78).

Isus nije umro

Allah spašava Isusa od jevreja

"...I zbog riječi njihovih: 'Mi smo ubili Mesiha, Isaa, sina Merjemina, Allahova poslanika!' A nisu ga ni ubili ni raspeli, već im se pričinilo. Oni koji su se o njemu u mišljenju razilazili, oni su sami o tome u sumnji bili; o tome nisu ništa pouzdano znali, samo su nagađali; a sigurno je da ga nisu ubili, već ga je Allah uzdigao Sebi. – A Allah je silan i mudar." (Kur'an, Žene 4:157-158).

Isusovo uspinjanje na nebo

"I kada Allah reče: 'O Isa, dušu ću ti uzeti i k Sebi te uzdignuti i spasiću te od nevjernika i učiniću da tvoji sljedbenici budu iznad nevjernika sve do Smaka svijeta. Meni ćete se, poslije, svi povratiti i Ja ću vam o onome u čemu se niste slagali presuditi'." (Kur'an, Imranova porodica 3:55).

Isus je među onima koji će naslijediti zemlju

"Mi smo u Zeburu, poslije Tevrata, napisali da će Zemlju Moji čestiti robovi naslijediti." (Kur'an, Vjerovjesnici 21:105).

"I oni će reći: 'Hvala Allahu, koji nam je obećanje Svoje ispunio i u Džennetu nam mjesto darovao, da se u njemu nastanimo gdje hoćemo!' Divne li nagrade onima koji su se trudili!" (Kur'an, Skupovi 39:74).

"A Mi smo htjeli da one koji su na Zemlji tlačeni milošću obaspemo i da ih vođama i nasljednicima učinimo." (Kur'an, Kazivanje 28:5).

Isus predskazuje dolazak Poslanika Muhammeda

"A kada Isa, sin Merjemin, reče: 'O sinovi Israilovi, ja sam vam Allahov poslanik da vam potvrdim prije mene objavljeni Tevrat i da vam donesem radosnu vijest o poslaniku čije je ime Ahmed, koji će poslije mene doći'." (Kur'an, Bojni red 61:6).

O AUTORU

Ajatolah el-'Uzmâ imam Muhammed Širazi je bez sumnje najugledniji *mardža'* ili vjerski autoritet u muslimanskom svijetu. Harizmatičan vođa poznat po svojim visokim moralnim vrijednostima, skromnosti i duhovnosti, imam Širazi je mentor i izvor inspiracije za milione muslimana, kao i sredstvo za pristup autentičnom znanju i islamskom učenju. Neumorno je posvetio cijeli svoj život islamskim i muslimanskim ciljevima, kao i čovječanstvu uopšte. Dao je opsežan doprinos raznim naučnim poljima kao što su sudska praksa, teologija, vlada, politika, ekonomija, pravo, sociologija i ljudska prava.

Rođen u Nedžefu, u Iraku, 1347. godine po hidžri ili 1928. godine po hrišćanskom računanju vremena, mladi Širazi je nastavio svoja istraživanja različitih grana nauke pod vodstvom raznih eminentnih učenjaka i stručnjaka, kao i njegov otac, poznati *mardža'* onoga vremena, ajatollah el-'Uzmâ Mirza Mahdi Širazi. Tokom njegovog školovanja, pokazao je izvanredan talenat i zapažen apetit za učenje, kao i neumornu predanost svom poslu i onome u šta je vjerovao. Njegova izvanredna sposobnost i trud zaradili su mu priznanje kada je imao dvadeset i pet godina, od strane *maradži'* i učenjaka toga vremena, tako da je postao *mudžtehid*, potpuno kvalifikovani vjerski učenjak i pravnik islamske jurisprudencije i zakona. Kasnije je bio u mogućnosti da naknadno preuzme dužnost *mardža'* u mladim godinama, kada mu je bilo trideset i tri, 1380. godine po hidžri ili 1961. godine nove ere. Imam Širazi se istakao po svojim intelektualnim sposobnostima i holističkim pogledima. Napisao je razne specijalizovane studije koje se smatraju među najvažnijim priručnicima u odgovarajućim poljima. Obogatio je svijet nevjerojatnim doprinosom od više od hiljadu knjiga, rasprava i studija o različitim granama učenja. Njegova djela broje uvodne radove za mlade kao i književna i naučna remek-djela. Duboko upućen u Kur'an i učenje Poslanika islama, njegova vizija i teorije pokrivaju područja kao što su zakonodavstvo, poslovanje, životna sredina, sociologija, teologija, filozofija, istorija, ljudska prava, pravo i islamska uvjerenja ili doktrine. Njegov rad o islamskoj sudskoj praksi (serija djela *El-Fikh*) na primjer predstavlja 150 svezaka, koji predstavljaju više od 70.000 stranica. Kroz njegove izvorne misli i ideje on je istraživao uzroke raznih pitanja kao što su porodica, ljudska prava, sloboda izražavanja, politički pluralizam, nenasilje i *šura* ili savjetodavni sistem vodstva.

Tokom svog života, zbog svoje potpune predanosti islamskom učenju i zbog svojih stavova o raznim pitanjima koja se zasnivaju na tim učenjima, vlasti u Iraku i u Iranu su na njega vršile stalni pritisak. Njegovi pogledi i stavovi o pitanjima kao što su sloboda izražavanja, politički pluralizam, mir i nenasilje doveli su do gnijeva vlasti u Iranu. Njegovo beskompromisno stajalište o primjenjivanju učenja islama u svim aspektima vlasti, uključujući i takva vitalna pitanja kao što su vodstvo konsenzusom ili *šûra-el-fukahâ'-el-merâdži'* (upravno vijeće vjerskih vlasti) izazvali su gnijev čelnika.

Zbog toga je bio držan u kućnom pritvoru više od dvadeset godina. Njegovo osoblje, sljedbenici i članovi porodice bili su podvrgnuti stalnom uznemiravanju, arbitrarnom hapšenju i mučenju.

Nakon što je proveo cijeli život u težnji za veće prosvjetljenje muslimana i čovječanstva uopšte, imam Širazi je umro u sumnjivim okolnostima, u svetom gradu Kumu, u Iranu, u ponedeljak 2. ševvala 1422. godine po hidžri, odnosno 17. decembra 2001. godine. Sutradan je više od pola miliona ljudi prisustvovalo njegovoj pogrebnoj povorci.

Imam Širazi je vjerovao u temeljnu i osnovnu prirodu slobode u čovječanstvu. Pozivao je na slobodu izražavanja, politički pluralizam, raspravu i diskusiju, toleranciju i praštanje. Snažno je vjerovao u savjetodavni sistem vladavine i pozivao na uspostavljanje upravnog vijeća vjerskih vlasti. Neprestano je pozivao na uspostavljanje univerzalne islamske vlasti koja bi obuhvatila sve muslimanske zemlje. Te i druge ideje su detaljno opisane u njegovim djelima, kojih je više od hiljadu.

www.shirazi.org.uk
queries@shirazi.org.uk